

Dokument nr. 15:5

(2012–2013)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 601 – 750

7. januar – 1. februar 2013

Innhold

Spørsmål	Side
601. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. manglende eierskapsoversikt, besvart av miljøvernministeren	13
602. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. regnskogovervåkning, besvart av landbruks- og matministeren	14
603. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. anbud på rv 41 gjennom Telemark, besvart av samferdselsministeren	15
604. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. eksport av Jarlsberg, besvart av landbruks- og matministeren	15
605. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. mulig fengsel i Lødingen kommune i Nordland, besvart av justis- og beredskapsministeren	16
606. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. gjennomgang av arbeidsulykker på skip og installasjoner på norsk sokkel, besvart av arbeidsministeren	16
607. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. seiling i nord, besvart av forsvarsministeren	17
608. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. forsvunne asylbarn, besvart av justis- og beredskapsministeren	18
609. Fra stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide, vedr. bruk av levende dyr til opplæring og trening innen militær sanitet og kirurgi, besvart av forsvarsministeren	19
610. Fra stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide, vedr. status og planer for den militære aktiviteten ved Sola flystasjon, besvart av forsvarsministeren	20
611. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. finansiering av blålys på tollvesenet sine biler, besvart av finansministeren	21
612. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. Norges aktive deltakelse i styrene i FNs ulike organer, besvart av utviklingsministeren	21
613. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. olje for utvikling, besvart av utviklingsministeren	23
614. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. SAR-tjeneste på Svalbard, besvart av justis- og beredskapsministeren	23
615. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. erverv av konsesjonspliktige landbrukseiendommer, besvart av landbruks- og matministeren	24
616. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. EØS-avtalen, besvart av utenriksministeren	25
617. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. eget veitilsyn, besvart av samferdselsministeren	25
618. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. sikkerheten rundt utenlandske ambassader, besvart av utenriksministeren	26
619. Fra stortingsrepresentant Bent Høie, vedr. utvidet tilbud for lungetransplantasjon, besvart av helse- og omsorgsministeren	27

	Side
620. Fra stortingsrepresentant Bent Høie, vedr. koordinering av tjenester i spesialisthelsetjenesten, besvart av helse- og omsorgsministeren	28
621. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. menneskerettighetene, besvart av utenriksministeren	29
622. Fra stortingsrepresentant Mette Hanekamhaug, vedr. faglig differensiert undervisning, besvart av kunnskapsministeren	30
623. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. hasj-salg, besvart av justis- og beredskapsministeren	31
624. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. driftkostnader ved bompengeneinnkreving på ferje, besvart av samferdselsministeren	32
625. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. sykepengar og Nav, besvart av arbeidsministeren	33
626. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. forsøksprosjekt med femårig lærerutdanning, besvart av kunnskapsministeren	34
627. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. skatteendringer på pensjon, besvart av finansministeren	35
628. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. lærernes IKT-kompetanse, besvart av kunnskapsministeren	36
629. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. passkiosk, besvart av justis- og beredskapsministeren	38
630. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. dårlig arbeidsmiljø i Romerike politidistrikt, besvart av justis- og beredskapsministeren	39
631. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. rehabiliteringstilbudet i Helseforetaket i Møre og Romsdal, besvart av helse- og omsorgsministeren	40
632. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. biodrivstoff, besvart av miljøvernministeren	41
633. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. vedlikehold og oppgradering av fylkesvei 86 mellom Sørreisa og Andselv, besvart av forsvarsministeren	41
634. Fra stortingsrepresentant Åse Michaelsen, vedr. Statsbyggs tomteanalyse av nytt beredskapssenter i Oslo, besvart av justis- og beredskapsministeren	42
635. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. grensekontroll ved Trondheim Lufthavn Værnes, besvart av justis- og beredskapsministeren	42
636. Fra stortingsrepresentant Solveig Horne, vedr. nedleggelse av institusjoner, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	44
637. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. fastsetting av fiskekvoter, besvart av fiskeri- og kystministeren	45
638. Fra stortingsrepresentant Bjørn Lødemel, vedr. boring under elva Nausta, besvart av olje- og energiministeren	46
639. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. oppkjøp av skog fra bl.a. Borregaard Skoger, besvart av landbruks- og matministeren	46
640. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. nødalarmeringssentraler, besvart av justis- og beredskapsministeren	47
641. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. praksisplasser for personer på arbeidsavklaringspenger, besvart av arbeidsministeren	48

	Side
642. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. trekk i dagpenger som meddommer, besvart av arbeidsministeren	49
643. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. beredskapen i Romerikstunnelen, besvart av justis- og beredskapsministeren	50
644. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. Statkrafts vilkår, besvart av nærings- og handelsministeren	51
645. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. øvre aldersgrense på 60 år for å få skiftet lunge, besvart av helse- og omsorgsministeren	51
646. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. sysselsetting, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	52
647. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. utviklingsminister Holmås sitt utsagn om at "norsk olje og gassvirksomhet truer folk i sør", besvart av olje- og energiministeren	54
648. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. samarbeid med Kina og Japan rundt Thorium, besvart av olje- og energiministeren	54
649. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. smugling av narkotika langs kysten, besvart av justis- og beredskapsministeren	55
650. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. fartsgrensen på E134 Ørvella bro i Notodden, besvart av samferdselsministeren	56
651. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. innendørsdekning nødnett, besvart av justis- og beredskapsministeren	57
652. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. gransking av myndighetenes håndtering av Yme-prosjektet, besvart av olje- og energiministeren	58
653. Fra stortingsrepresentant Marianne Marthinsen, vedr. antallet sysselsatte i Norge, besvart av finansministeren	59
654. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. bompengesøknad for videreføring av Bergensprogrammet, besvart av samferdselsministeren	60
655. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. teokratiet i Iran, besvart av utenriksministeren	60
656. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. straff for utenlandske smuglere, besvart av justis- og beredskapsministeren	61
657. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. regelverket for skilting, besvart av samferdselsministeren	62
658. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. planleggingsmidler til Haugesund fengsel, besvart av justis- og beredskapsministeren	63
659. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. plassering av politihelikoptertjenesten, besvart av justis- og beredskapsministeren	63
660. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. NIBOR-renten, besvart av finansministeren	64
661. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. Luftfartstilsynet, besvart av samferdselsministeren	65
662. Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. flytting av baseforsvaret på Rygge militære flyplas, besvart av forsvarsministeren	66

	Side
663. Fra stortingsrepresentant Håkon Haugli, vedr. forskning på ekstremisme og enmannsterrorisme, besvart av justis- og beredskapsministeren	67
664. Fra stortingsrepresentant Lise Christoffersen, vedr. manglende kapasitet på togene mellom Drammen og Oslo, besvart av samferdselsministeren	68
665. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. verdiene i tomter og bygningsmasse ved Campus Dragvoll, besvart av kunnskapsministeren	69
666. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. kapitaliseringsrente, besvart av justis- og beredskapsministeren	70
667. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. Statens pensjonskasse, besvart av arbeidsministeren	71
668. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. sikkerhetsopplæringen for fiskere, besvart av fiskeri- og kystministeren	72
669. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. bomsatser på E18, besvart av samferdselsministeren	73
670. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. sivilforsvarets øvningsbudsjett, besvart av justis- og beredskapsministeren	74
671. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. feil ved ligningen, besvart av finansministeren	74
672. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. skattemyndighetene, besvart av finansministeren	76
673. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. diagnostisering av alle kodene i S.03-S.13 og S.14, besvart av helse- og omsorgsministeren	77
674. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. organisasjoner i FN-systemet der Regjeringen prioriterer aktiv styredeltakelse, besvart av utviklingsministeren	79
675. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. traktorsalg, besvart av landbruks- og matministeren	80
676. Fra stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen, vedr. Tilsynsrådet for Advokatvirksomhet, besvart av justis- og beredskapsministeren	80
677. Fra stortingsrepresentant Ola Elvestuen, vedr. konsekvensutredningen, besvart av olje- og energiministeren	81
678. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. konsekvensutredning, besvart av olje- og energiministeren	82
679. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. uførepensjon, besvart av arbeidsministeren	83
680. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. redningshelikoptre, besvart av justis- og beredskapsministeren	84
681. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. statistikker over sykefravær, besvart av arbeidsministeren	84
682. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. utbygging av feltet Aasta Hansteen, besvart av olje- og energiministeren	85
683. Fra stortingsrepresentant Morten Stordalen, vedr. regler om bilstønsordningen, besvart av arbeidsministeren	86
684. Fra stortingsrepresentant Morten Stordalen, vedr. bytte av biologiske legemidler på apotek, besvart av helse- og omsorgsministeren	87
685. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. brukerstyrt personlig assistent (BPA), besvart av helse- og omsorgsministeren	88

	Side
686. Fra stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen, vedr. inntektskravet for å hente ektefelle til Norge, besvart av justis- og beredskapsministeren	89
687. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. tilbudet innen psykisk helsevern, besvart av helse- og omsorgsministeren	90
688. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. konkurranseutsetting i kommunesektoren, besvart av kommunal- og regionalministeren	91
689. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. petroleumsvirksomhet utenfor Jan Mayen, besvart av olje- og energiministeren	92
690. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. vann- og vindkraft, besvart av olje- og energiministeren	92
691. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. helhetlig transportpakke innen turistnæringen, besvart av samferdselsministeren	93
692. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. mva på gull, besvart av finansministeren	94
693. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. stønad til anskaffelse av bil, besvart av arbeidsministeren	95
694. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. sikkerhetssoner rundt olje- og gassinstallasjonene, besvart av justis- og beredskapsministeren	96
695. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. sikkerhet på gass- og oljeinstallasjoner, besvart av utenriksministeren	96
696. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. strømmålere, besvart av olje- og energiministeren	98
697. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. utviklingsministerens svar på spørsmålet om «norsk olje og gassvirksomhet truer folk i sør», besvart av olje- og energiministeren	98
698. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. isgående forskningsfartøy, besvart av fiskeri- og kystministeren	99
699. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. kurvetåkelys, besvart av samferdselsministeren	100
700. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. E18 og lavere statlig finansieringsandel, besvart av samferdselsministeren	100
701. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. dagpenger til grensearbeider, besvart av arbeidsministeren	101
702. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. utbyggingen av nye E18 i Østfold, besvart av samferdselsministeren	102
703. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. 110-sentralene, besvart av justis- og beredskapsministeren	103
704. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. arbeidstid, besvart av arbeidsministeren	104
705. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. formuesskatt, besvart av finansministeren	104
706. Fra stortingsrepresentant Siri A. Meling, vedr. Kols-koffertprosjektet, besvart av helse- og omsorgsministeren	105
707. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. bilavgifter, besvart av finansministeren	106
708. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. EU-kontroll på utenlandske biler, besvart av samferdselsministeren	107
709. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. sikkerhet og beredskap på Bergensbanen, besvart av samferdselsministeren	108

	Side
710. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. den varslede mineralstrategien, besvart av nærings- og handelsministeren	109
711. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. trasévalg for E6 gjennom Åkersvika, besvart av miljøvernministeren	109
712. Fra stortingsrepresentant Solveig Horne, vedr. kvaliteten i barnehagen, besvart av kunnskapsministeren	110
713. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. E6 over Kvængsfjellet, besvart av samferdselsministeren	111
714. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. SPU vs. Norfund, besvart av finansministeren	112
715. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. klassesett for 8. klasse, besvart av kunnskapsministeren	112
716. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. krav for å gjennomføre razzia, besvart av justis- og beredskapsministeren	113
717. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. fagforeningskontingent, besvart av finansministeren	114
718. Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. fagskoleutdanning av barne- og ungdomsarbeidere, besvart av kunnskapsministeren	115
719. Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. samlivskurs, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	116
720. Fra stortingsrepresentant Laila Dævøy, vedr. tiltaket Varig tilrettelagt arbeid, besvart av arbeidsministeren	116
721. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. markedsregulering for egg, besvart av landbruks- og matministeren	118
722. Fra stortingsrepresentant Morten Stordalen, vedr. pasienter som åpenbart ikke får et adekvat tilbud i Norge, besvart av helse- og omsorgsministeren	119
723. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. kranfagelevener, besvart av samferdselsministeren	120
724. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. betalt høyere utdanning av staten som arbeidsgiver, besvart av finansministeren	121
725. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. bruk av oljepenger til "formueomplussing" (egenkapital i statlige selskaper, aksjekjøp etc.) utenfor handlingsregelen, besvart av finansministeren	121
726. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. kontroller foretatt av Petroleumstilsynet, besvart av arbeidsministeren	122
727. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. bompengeselskaper, besvart av samferdselsministeren	123
728. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. kommunenes skattetak knyttet til Statskogs eie av areal, besvart av finansministeren	125
729. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. ulv, besvart av miljøvernministeren	125
730. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. tilbud i asylmottak til asylbarn, besvart av justis- og beredskapsministeren	126
731. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. Statens Barnehus, besvart av justis- og beredskapsministeren	127
732. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. anskaffelser av redningshelikoptre, besvart av justis- og beredskapsministeren	128

	Side
733. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. Statens Havarikommisjon for Transport, besvart av samferdselsministeren	128
734. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. kontrollen med bruken av våre bistandspenger, besvart av utviklingsministeren	129
735. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. Icesave-saken i EFTA-domstolen, besvart av finansministeren	130
736. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. Camp Liberty, besvart av utenriksministeren	132
737. Fra stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide, vedr. Tromsø Militære Samfund, besvart av forsvarsministeren	133
738. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. behandling av pasienter med dobbeltdiagnoser, besvart av helse- og omsorgsministeren	133
739. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. behandling av pasienter med kronisk borreliose, besvart av helse- og omsorgsministeren	134
740. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. NIBOR, besvart av finansministeren	136
741. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. utnevnte stillinger, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	137
742. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. strategi mot den økte narkotikasmuglingen til Norge, besvart av justis- og beredskapsministeren	137
743. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. økte pensjonsutgifter, besvart av helse- og omsorgsministeren	138
744. Fra stortingsrepresentant Knut Arild Hareide, vedr. Tangen stasjon, besvart av samferdselsministeren	140
745. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. ressurs- og bemanningsutviklingen i hvert enkelt politidistrikt fra 2005 til i dag, besvart av justis- og beredskapsministeren	141
746. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. melding om rammevilkårene for skogsektoren, besvart av landbruks- og matministeren	144
747. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. energieffektivisering i private husholdninger, besvart av olje- og energiministeren	145
748. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. Romerike politidistrikt, besvart av justis- og beredskapsministeren	145
749. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. organisering av 110-sentralene, besvart av justis- og beredskapsministeren	146
750. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. endring av lovverket for inndragning av biler brukt til smugling, besvart av justis- og beredskapsministeren	147

*Oversikt over spørsmålsstillere og
besvarte spørsmål (601 - 750) for sesjonen 2012-2013.*

Partibetegnelse:

*A Det norske Arbeiderparti
FrP Fremskrittspartiet
H Høyre
KrF Kristelig Folkeparti*

*Sp Senterpartiet
SV Sosialistisk Venstreparti
V Venstre*

Anundsen, Anders (FrP)	669, 670, 700
Asmyhr, Hans Frode Kielland (FrP)	643, 741
Aspaker, Elisabeth (H)	723
Bredvold, Per Roar (FrP)	639, 675, 710, 746
Christoffersen, Lise (A)	664
Dahl, André Oktay (H)	745, 748
Dåvøy, Laila (KrF)	642, 720, 738, 739
Ellingsen, Jan Arild (FrP)	605, 614, 680, 694, 695, 726, 732
Elvestuen, Ola (V)	677
Eriksson, Robert (FrP)	635, 679
Flåtten, Svein (H)	721
Fredriksen, Jan-Henrik (FrP)	673
Giltun, Vigdis (FrP)	625, 701
Gitmark, Peter Skovholt (H)	613, 657
Grande, Trine Skei (V)	606, 747, 749
Grimstad, Oskar J. (FrP)	644, 696, 697
Gundersen, Gunnar (H)	601, 602, 685, 711, 728, 729
Hagesæter, Gjermund (FrP)	646, 688
Halleraker, Øyvind (H)	624, 691
Hanekamhaug, Mette (FrP)	622
Hareide, Knut Arild (KrF)	744
Haugli, Håkon (A)	663
Hjemdal, Line Henriette (KrF)	702, 730, 743
Hoksrud, Bård (FrP)	603, 645, 650, 651, 693, 727, 731
Horne, Solveig (FrP)	636, 712
Høie, Bent (H)	619, 620
Høybråten, Dagfinn (KrF)	735
Håbrekke, Øyvind (KrF)	718, 719
Isaksen, Torbjørn Røe (H)	641, 704
Johansen, Morten Ørsal (FrP)	676, 686
Kambe, Arve (H)	658, 703
Korsberg, Øyvind (FrP)	633, 687, 713
Kristiansen, Ivar (H)	607, 629, 698
Leirstein, Ulf (FrP)	608, 611, 656, 659, 707, 708, 742, 750
Lien, Tord (FrP)	665
Lødemel, Bjørn (H)	638
Marthinsen, Marianne (A)	653
Meling, Siri A. (H)	706
Michaelsen, Åse (FrP)	634
Nesvik, Harald T. (FrP)	604, 637, 668
Nørve, Elisabeth Røbekk (H)	631

Reiertsen, Laila Marie (FrP)	630, 681
Ropstad, Kjell Ingolf (KrF)	632, 649, 652, 678
Rytman, Jørund (FrP)	618, 666, 667, 692, 716, 724
Schou, Ingjerd (H)	662
Solvik-Olsen, Ketil (FrP)	647, 648, 690, 689, 714, 725, 740
Sortevik, Arne (FrP)	616, 617, 661, 709, 733
Stordalen, Morten (FrP)	683, 684, 722
Svendsen, Kenneth (FrP)	699
Syversen, Hans Olav (KrF)	623, 660
Søreide, Ine M. Eriksen (H)	609, 610, 737
Tenden, Borghild (V)	654, 682
Thomsen, Ib (FrP)	715
Thorsen, Bente (FrP)	626, 628
Trældal, Torgeir (FrP)	615, 640
Tybring-Gjedde, Christian (FrP)	627, 671, 672, 705, 717
Vaksdal, Øyvind (FrP)	612, 621, 655, 674, 734, 736

Dokument nr. 15:5

(2012-2013)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

SPØRSMÅL NR. 601

Innlevert 7. januar 2013 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 17. januar 2013 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell

Spørsmål:

«I et leserinnlegg i DN den 3.1.13 begrunner to forskere at det bør avsettes "en liten brøkdel" av regnskogmilliardene til et forskningsprosjekt med mål om å utvikle bedre og mer pålitelige overvåkingsmetoder i form av fjernmåling for regnskog og avskoging.

Er statsråden enig i at overvåkingsmetodene er svake med store mangler og er det behov for et eget forskningsprosjekt på området?»

BEGRUNNELSE:

Norges satsing på å redusere og helst stoppe avskoging i tropiske områder, legges merke til og er av våre største miljøsatsinger. Det har lenge vært sådd tvil om hvor effektivt man kan overvåke avskogingen og dermed kunne slå fast i hvilken grad Norge faktisk når sine mål med regnskogsatsingen. Gode og sikre overvåkingsmetoder er derfor helt nødvendige og dette bør være i alles interesse.

Regnskogsatsingen er viktig og Norge har en lederposisjon. Dermed er det også naturlig at vi har et klart fokus på dette og om nødvendig bygger opp kompetanse for å sikre at ressursene vi investerer, gir de ønskede resultater.

Svar:

Regjeringens klima- og skoginitiativ har fra oppstarten prioritert å bidra til utvikling av metoder og systemer for måling av klimagassutslipp fra ødeleg-

gelse av regnskog og annen tropisk skog. Som forskerne påpeker i sitt innlegg er det utfordringer forbundet med dette. Klima- og skoginitiativet gjør allerede en stor innsats for å bidra til løsninger på de metodiske og tekniske utfordringene i dette arbeidet. I tillegg er det å bygge kompetanse og kapasitet i skoglandene til å gjennomføre skogovervåking og utslippsmåling blant initiativets høyeste prioriteter. Det arbeides også aktivt for å dele erfaringene fra skogland som allerede i dag rapporterer på avskoging og relaterte utslipp med høy faglig troverdighet. Brasil er et eksempel på et slikt land.

Norge er i dag blant de største bidragsyterne til arbeidet for sikrere måling av klimagassutslipp fra tropisk skog. Klima- og skoginitiativet støtter forskning, metodeutvikling og kapasitetsbygging på dette området gjennom flere kanaler, blant andre FNs program for reduserte klimagassutslipp fra avskoging (UN-REDD), Group on Earth Observations (GEO) og flere sivilsamfunnsorganisasjoner. Metodeutvikling for måling av klimagassutslipp fra avskoging er også et nøkkelelement i flere av Norges avtaler om skogsamarbeid med enkeltland.

Norske fagmiljøer, eksempelvis Universitetet for Miljø- og biovitenskap (UMB), Skog og landskap, Norsk romsenter, Norut og Norsk regnesentral, deltar aktivt i dette arbeidet, og får finansiert betydelige forskningsinnsatser, bl.a. i Tanzania.

Klima- og skoginitiativet vil videreføre sin allerede gode dialog med norske, så vel som internasjonale, forskningsmiljøer om dette.

SPØRSMÅL NR. 602**Innlevert 7. januar 2013 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 14. januar 2013 av landbruks- og matminister Trygve Slagsvold Vedum****Spørsmål:**

«I en kronikk og et redaksjonelt oppslag i DN slår Norsk institutt for skog og landskap fast at man ikke har oversikt over eierskapet til eiendommer med så mye som 11 % av Norges areal. Problemet stammer iht. artikkelen fra en tid da utmarksressursene ikke hadde samme økonomiske verdi som i dag og at man dermed ikke la vekt på å kartlegge eierskapet på 60-tallet da Økonomisk kartverk ble produsert.

Er statsråden enig i at utfordringen er så stor og hvilke tiltak vil han i så fall iverksette for å bedre oversikten?»

BEGRUNNELSE:

En avklart eiendomsrett til arealene er helt nødvendig og en klar forutsetning for en god og optimal utnyttelse av ressursene. Det oppgis store verdier i form av utmarksbeite, jakt, potensiell småkraftutbygging og mulige rettigheter til mineraler i artikkelen. Dette er potensiell verdiskaping som distriktene der utfordringen er størst, går glipp av eller blir vanskelig gjort når eiendomsrettslige forhold ikke er klarlagt.

Svar:

Jeg er enig i at utfordringene i forhold til eierskap til utmark er store. I 2009 ble derfor arbeidet som nå er lagt fram igangsatt etter et initiativ fra Landbruks- og matdepartementet.

Matrikkelen er Norges offisielle eiendomsregister og bør etter min oppfatning kunne gjenspeile eierforholdene i Norge på en god måte. At forholdsvis store arealer på landsbasis har ukjent eierstatus vanskeliggjør arbeidet med en effektiv utnyttelse av utmarka og kan på sikt svekke tilliten til Matrikkelen. Eieropplysninger til eiendommer med utmarksareal bør kunne innhentes på en enkel og kostnadseffektiv måte. Dette har betydning både for det offentlige (inkl. forvaltningen) og andre som ønsker å utnytte arealressursene til reiselivsprosjekter, jakt, fiske, beite o.l.

Det er mange årsaker til at Matrikkelen er ufullstendig, alt fra uklare eiendomsgrenser, tvister, dødsbo, manglende tinglysing av skjøter, teknisk utvikling hvor data har blitt borte i konverteringsprosesser m.m. Historisk har ikke utmarksressursene i alle områder blitt vurdert som like økonomisk interessante som i dag. Dessuten har flerbruk av ressursene funget godt lokalt, og dermed har ikke entydige eiendomsforhold vært ansett som avgjørende for utnyttelse av ressursene. I forbindelse med opprettelsen av økonomisk kartverk på 60-tallet ble andre mer sentrale arealer/eiendommer prioritert når man skulle kartlegge uklare eiendomsforhold.

Arbeidet til Norsk institutt for skog og landskap og Statistisk sentralbyrå (rapport 14/2012) viser bl.a. at det er behov for å bedre dokumentasjonen av eierforholdene knyttet til utmarksressursene. Også undersøkelsen foretatt blant landets kommuner (NIVI Rapport 2011:6) peker i samme retning. På spørsmål om hvilke hovedområder Statens kartverk bør prioritere, svarte et flertall på 63 % av kommunene at kvalitetsheving av innholdet i Matrikkelen var det viktigste. Denne undersøkelsen hadde en svarprosent blant kommunene på 83 %.

I utmarksrapporten ble 372.300 eiendommer og enkelteiger over 5 dekar analysert over hele landet. Analysen viste bl.a. at det mangler eierinformasjon for 11 % av Norges landareal. Disse arealene omfatter stort sett eiendomsteiger med ukjent status i Matrikkelen. Det er ikke registrert gårds- og bruksnummer på disse eiendomsteigene, og man har derfor heller ikke informasjon om eier. Dette betyr imidlertid ikke at utmarksarealene er eierløse, men det mangler bl.a. opplysninger om eierne i det offisielle eiendomsregisteret i Norge.

Totalt sett bør mye av informasjonen gjennomgås i Matrikkelen. Hvilke deler som bør prioriteres bør undersøkes nærmere for å få mer kunnskap om manglene. Jeg mener dette er et viktig arbeid med tanke på å få en bedre utnyttelse av landets utmarksressurser, og vil ta saken opp med miljøvernministeren som er ansvarlig for Statens kartverk og Matrikkelen.

SPØRSMÅL NR. 603**Innlevert 7. januar 2013 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 18. januar 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Det har i lang tid vært et sterkt engasjement for å starte opprustning av RV 41 gjennom Telemark, og i 2012 ble det satt av midler til å starte opp dette arbeidet. Gjennom hele høsten 2012 har det kommet nye datoer for når arbeidet kan starte opp, uten at noe har skjedd. De siste opplysningene nå er at saken er i vegdirektoratet og at man kan risikere at arbeidet pga. tiden må ut på nytt anbud.

Stemmer det at arbeidet må ut på nytt anbud, og vil statsråden sørge for at arbeidene nå blir gjennomført?»

Svar:

Statens vegvesen opplyser at arbeidene med utbedring av rv 41 ble lyst ut høsten 2012, og etaten mottok til sammen 10 tilbud. Blant annet som følge av krav til referanser for alle tilbydere og kvalitets-sikring av disse, har Statens vegvesens vurdering av tilbudene tatt lengre tid enn forutsatt. Statens vegvesen har imidlertid bedt tilbyderne om å akseptere en utsettelse av vedståelsesfristen, og har fått aksept for dette fra samtlige tilbydere. Statens vegvesen understreker at opprustingen vil bli startet opp så raskt anbudsprosessen er avklart.

SPØRSMÅL NR. 604**Innlevert 7. januar 2013 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 14. januar 2013 av landbruks- og matminister Trygve Slagsvold Vedum****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for hvor mye TINE SA har bevilget for produksjon og eksport av blant annet Jarlsberg ost for inneværende år, samt de fire forhenværende år, og hvor mye er kostpris pr produsert kilo i forhold til utsalgspris pr. kilo?»

Svar:

Merkevareeksporten av ost til USA, Canada, Australia og andre land er en stabil eksport av ost av høy kvalitet som oppnår høye priser i disse markedene. Salget gir likevel lavere inntjening enn salg av ost i dagligvarehandel til norske forbrukere. I Norges notifikasjon av eksportstøtte til WTO, beregnes eksportstøtten til Jarlsbergost som differansen mellom tilskuddssatsen for modnede oster til dagligvare i Norge, og tilskuddssatsen for merkevareeksport, i prisutjevningsordningen for melk. Denne prisforskjellen multipliseres med kvantum eksportert ost. I 2011 ble det eksportert 10 861 tonn Jarlsbergost, og beregnet eksportstøtte var 118 mill. kroner. Det prognoseseres med en eksport på 12 000 tonn i 2012. Land-

bruksmyndighetene sitter ikke på informasjon om kostpris per produsert kilo eller utsalgspris per kilo.

Norge følger internasjonale handelsavtaler og regelverket i WTO og kan eksportere 16207,5 tonn ost til en maksimal subsidie på 245,8 mill. kroner.

Eksportsubsidiene på ost finansieres i dag gjennom prisutjevningsordningen for melk. Alle osteprodusenter kan motta slikt tilskudd dersom de produserer merkevarer for eksport. Prisutjevningsordningen for melk har som formål å regulere prisdifferensieringen av melk som råvare til ulike anvendelser, og samtidig gi melkeprodusenter muligheter for å kunne realisere jordbruksavtalens målpriser på melk uavhengig av melkeanvendelse og lokalisering av produksjonen.

Prisutjevningsordningen er et nullsumspill hvor tilskudd på noen produkter og avgifter på andre produkter går opp i opp. Det bevilges ikke penger til prisutjevningsordningen over statsbudsjettet. Eksportsubsidiene kan således ikke henføres til noe budsjettkapittel.

SPØRSMÅL NR. 605**Innlevert 7. januar 2013 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 24. januar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Saken om et mulig fengsel i Lødingen kommune i Nordland har pågått i mange år. Av hensyn til alle involverte hadde det stått respekt av Justisministeren om hun nå kunne konkludere med hvilket utfall saken får. Det kan umulig være grunnlag for å fortsette denne mangelen på respekt.

Mitt spørsmål er derfor når saken om mulig fengsel i Lødingen endelig vil bli avklart fra politisk ledelse i Justisdepartementet?»

Svar:

Kriminalomsorgens sentrale forvaltning (KSF) har på oppdrag fra Justis- og beredskapsdepartementet utarbeidet en samlet kapasitetsplan med enhetsstruktur for fengslene og friomsorgskontorene. Den overleveres til meg 14. januar 2013.

Departementet vil gjennomgå KSFs kapasitetsplan for å få en helhetlig oversikt over totalbehovet og hvilke tiltak som bør prioriteres. Jeg vil etter dette komme tilbake med en endelig avklaring vedrørende opprettelse av et eventuelt fengselstilbud ved Nes fort i Lødingen kommune.

SPØRSMÅL NR. 606**Innlevert 7. januar 2013 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 25. januar 2013 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Vil statsråden ta initiativet til en gjennomgang av arbeidsulykker på skip og installasjoner på norsk sokkel siden 1969 for å vurdere nærmere om staten har et ansvar i forbindelse med ulykkene og etterfølgende registreringer, oppfølging og erstatningsutbetalinger, herunder om statens ansvar er tilfredsstillende fulgt opp?»

BEGRUNNELSE:

Det har skjedd en rekke alvorlige dødsulykker i Nordsjøen siden oljealderens inntog. Den mest kjente er katastrofen som skjedde da plattformen Alexander Kielland 27. mars 1980 veltet og 123 mennesker mistet livet. Etter dette har det vært helikopterulykker og andre alvorlige ulykker på plattformer og skip. De fleste ulykker og berørte personer er registrert av myndighetene.

Høsten 2012 avdekket imidlertid Stavanger Aftenblad at det er minst 69 andre personer som har omkommet i arbeidsulykker på skip og installasjoner på norsk sokkel siden 1969. Den siste hendelsen er fortsatt under politietterforskning på fjerde året. Myndigheten har fortsatt ikke et samlet register over hvem disse personene var, hva de het eller hvor de

kom fra. Aftenbladet har samlet inn denne informasjonen, og det er avdekket et relativt stort antall andre oljerelaterte arbeidsulykker med døden til følge som ikke er nevnt i reportasjene.

Mange av ulykkene har det til felles at de er glemt av det offisielle Norge og at ansvar og eventuelle erstatninger ikke er endelig avklart.

Samfunnet har glemt de mange enkeltmenneskene som har omkommet i arbeidsulykker i oljeindustrien på veien til vår velstand.

I dag er systemer for rapportering og ivaretagelse betydelig bedre. Men det er grunn til å spørre seg om vi som myndighet har ivaretatt ofrene, og deres pårørende, på en ansvarlig måte gjennom registrering, svarsavklaringer, økonomisk erstatning mm.

Svar:

Representantens spørsmål omhandler ulykker i petroleumrelatert virksomhet i bred forstand. Petroleumstilsynet har en fullstendig oversikt over dødsulykker innenfor sitt forvaltningsområde (petroleumsvirksomhet) fra 1976 og fremover. Disse ulykkene er dokumentert og fulgt opp av Petroleumstilsynet. Petroleumstilsynet har også, med ulike kilder som bak-

grunn, sammenstilt en oversikt over omkomne tilknyttet petroleumsvirksomheten tilbake til 1967.

Prinsippet om kontinuerlig forbedring er helt sentralt i petroleumregelverket. Et viktig element i dette er blant annet læring fra ulykker. De omkomne er ikke glemt. Gjennom Petroleumstilsynet går vi gjennom alle dødsulykker og gransker disse. Ulykkene har gitt viktig læring og forbedring av sikkerheten i petroleumsvirksomheten. Jeg mener derfor at tilleggsgjennomgang vil ha liten faglig nytte for arbeidet med sikkerheten nå.

Representanten oppgir at bakgrunnen for spørsmålet er en artikkelserie i Stavanger Aftenblad som omhandler 69 personer som er omkommet i arbeids-

ulykker på skip og installasjoner på norsk sokkel siden 1969. Staten har tatt sitt ansvar i forbindelse med disse ulykkene. Dette er heller ikke blitt reist som en problemstilling gjennom det tette samarbeidet HMS-myndighetene har med partene i petroleumsvirksomheten.

Arbeidsdepartementet orienterer Stortinget jevnlig om HMS-tilstanden i petroleumsvirksomheten, herunder ulykkesstatistikk. Dette er blant annet særlig omtalt i stortingsmeldinger i 2001, 2006 og 2011. Jeg mener derfor at vi gjennom dagens system har et tilstrekkelig grunnlag for arbeidet med sikkerheten og oppfølging av ulykker i petroleumsvirksomheten.

SPØRSMÅL NR. 607

Innlevert 8. januar 2013 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 15. januar 2013 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Hvor mange seilingsdøgn har hvert enkelt fartøy i Sjøforsvarets struktur, hver fartøyklasse og henholdsvis Kysteskadren og Kystvakten, samt Indre Kystvakt, hatt i nordområdene i hvert av årene 2006-2012, samtidig som statsråden bes om å orientere hvor departementet setter den sørlige grense for hva som defineres som nordområdene?»

Svar:

Nordområdene er regjeringens fremste strategiske satsingsområde. Forsvaret er en viktig del av denne satsingen. Det overordnede målet med nordområdesatsingen er å sikre fortsatt stabilitet og en bærekraftig utvikling. Militær tilstedeværelse i nordområdene med relevante kapasiteter er et sentralt sikkerhetspolitisk virkemiddel, som skal bidra til å opprettholde stabilitet og forebygge krisesituasjoner. Dette er blant annet en viktig årsak til at Forsvarets operative hovedkvarter ble lokalisert til Reitan, Kystvaktens ledelse samlet på Sortland, og vektleggingen av sjømilitær tilstedeværelse i nord.

Forsvaret opplyser at 65 grader nordlig bredde er fastsatt som den sørlige grensen for nordområdene for Sjøforsvarets fartøyer.

Det har vært betydelige endringer i Sjøforsvarets struktur siden 2006. Det blir derfor ikke riktig å sammenlikne statistiske data for aktiviteten i hele perioden. Kysteskadren og Kystvakten har gjennomgått

betydelig modernisering og oppgradering. Strukturen er mindre, men har i dag større kapasitet. Eldre fartøyer har i perioden blitt faset ut, andre har blitt oppdatert, og nye fartøyer og nytt materiell har blitt faset inn. Dette muliggjør økt tilstedeværelse og styrket ivaretagelse av oppgavene i nordområdet. Fartøyenes økte aktivitet i nord har virket positivt inn på evnen til overvåkning, suverenitets- hevdelse og myndighetsutøvelse.

Deler av statistikken over aktiviteten i Kysteskadren er gradert informasjon, men Forsvaret opplyser at ca. 25 % av seilingsdøgnene de seneste årene har vært i nordområdene. Når det gjelder Kystvakten, opplyser Forsvaret at andelen patruljedøgn i nordområdene har vært i overkant av 60 %, med unntak av 2009, da den var ca. 57 % og 2012, hvor den er anslått til ca. 59 %. En grunn til at den falt under 60 % i fjor, var at Nornen-klassen av tekniske og sjøsikkerhetsmessige årsaker, ble beordret til havn i november. Hvert enkelt fartøy vil, når skadene har blitt utbedret, så raskt som mulig bli gjeninnsatt i operativ kystvakt-tjeneste.

I Kystvakten har sju av fartøyene i Ytre kystvakt, herav de fire helikopterbærende, og to av fartøyene i Indre kystvakt, primært operert i nordområdene. De to fartøyene i Reine-klassen har med virkning fra 2013 blitt overført fra Heimevernet til Sjøforsvaret, hvorav det ene til Kystvakten. Dette vil øke aktiviteten ytterligere.

I Kysteskadren gir innfasingen av nye fregatter og korvetter et svært moderne og styrket sjøforsvar med betydelig slagkraft og økt evne til tilstedeværelse i nordområdene. Med unntak av mineryddingsfar-

tøyene, vil samtlige fartøyskategorier øke eller opprettholde aktivitetsnivået i 2013, sammenliknet med 2012. Samlet sett vil aktiviteten i Sjøforsvaret og aktiviteten i nordområdene øke i 2013.

SPØRSMÅL NR. 608

Innlevert 8. januar 2013 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein

Besvart 16. januar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Moss Avis melder den 22. desember 2012 om at 21 barn har forsvunnet fra asylmottak i Moss, Vestby og Hobøl de fire siste årene. UDI melder at man ikke vet hvor disse barna pr. dato befinner seg.

Hva mener statsråden må iverksettes av tiltak for at man for fremtiden ikke skal oppleve at barn blir borte fra asylmottak?»

Svar:

Jeg vil understreke at botilbud i asylmottak er frivillig og at beboere har full anledning til å flytte ut fra mottaket. For å sikre at kapasiteten i mottakssystemet blir utnyttet best mulig, fører Utlendingsdirektoratet (UDI) statistikk over antall beboere i mottak. Personer som ikke lenger bor i mottak, blir registrert utflyttet.

UDI registrerer også årsak til utflytting fra mottak. En kategori er «forsvunnet fra mottak», som innebærer flytting uten å oppgi ny adresse til utlendingsmyndighetene. Selv om beboere i mottak har plikt til å melde fra om ny adresse når de flytter ut, vil mange ikke bry seg med å etterkomme dette. Disse vil bli registrert som forsvunnet i UDIs systemer.

De fleste barn som forlater mottak uten å oppgi ny adresse, er erfaringsmessig barn i følge med omsorgspersoner. Dette vil ofte være familier som forlater Norge etter et avslag, eller som velger å forlate mottaket for å unndra seg effektivering av et endelig negativt vedtak

Særskilte rutiner gjelder når enslige mindreårige forlater et mottak uten å oppgi ny adresse. I samarbeid med politi og barnevern har UDI utviklet detaljerte rutiner for oppfølging i slike saker. Mottaket skal bl.a. melde personen saknet til nærmeste politimyndighet innen 24 timer. Lokalt politi må allerede når saknetmelding mottas, vurdere om det skal settes i verk ordinær etterforskning. Politiet forholder seg til mottaket og den mindreåriges hjelpeverge og advokat i den videre etterforskningen.

Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet og Justis- og beredskapsdepartementet samarbeider om å forebygge og hindre at barn forsvinner fra omsorgssentre og asylmottak. Å forebygge og oppklare barns forsvinninger fra mottak er bl.a. et tiltak i handlingsplanen mot menneskehandel 2011-2014. Jeg vil i denne sammenheng understreke at politiet skal iverksette etterforskning hvis det er grunn til å tro at barnet har forsvunnet som følge av en kriminell handling.

Jeg minner om endringene i barnevernloven Stortinget vedtok i fjor for å sikre barn som kan være ofre for menneskehandel. De nye reglene gir adgang til å plassere barn i en institusjon som er i stand til å ivareta barnets behov for beskyttelse og omsorg. Det kan iverksettes omfattende og inngripende beskyttelsestiltak som begrenser barnets bevegelsesfrihet og kommunikasjonsmuligheter, og derved hindrer at barnet kommer under kontroll av bakmenn.

SPØRSMÅL NR. 609**Innlevert 8. januar 2013 av stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide****Besvart 15. januar 2013 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Medfører det riktighet at Norge er ett av kun seks land i NATO som fortsatt benytter levende dyr til opplæring og trening innen militær sanitet og kirurgi, i hvilket omfang forekommer i så tilfelle dette, hvilke faglige og medisinske vurderinger ligger til grunn for praksisen, og er andre alternativer vurdert?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede er gjort kjent med at Norge i dag er blant et fåtall land i NATO som fortsatt benytter levende dyr (griser) til opplæringsformål innen militær sanitet og kirurgi. 22 medlemsland skal ha valgt andre, og påstått pedagogisk bedre egnede, løsninger for slik opplæring og trening. Jeg forutsetter at Forsvaret velger den medisinskfaglig beste løsningen for oppbygning av nødvendig kompetanse på området - og at det derfor er gjort en grundig vurdering av dette spørsmålet.

Svar:

Forsvaret opplyser at kirurgisk trening på anesteserte dyr til opplæringsformål gir den beste kompetansen og erfaringen for å kunne utføre kompliserte kirurgiske inngrep på mennesker.

I NATO-landene er det ulik lovgivning og praksis når det gjelder bruk av forsøksdyr. Kirurgisk trening ved bruk av forsøksdyr kan foregå i sivil helse-tjeneste, i militær regi eller som en tjeneste fra sivil tilbyder. Når det gjelder de nordiske landene, er praksis for bruk av levende dyr i trening av kirurger til militære formål, relativt lik.

I 2011 benyttet Forsvaret 90 av de totalt 606 grisene som ble brukt til dyreforsøk i Norge. Dette antallet har vært gjennomsnittet av Forsvarets bruk av anesteserte griser de siste årene. Forsvaret benytter anesteserte griser både ved kirurgikurs for militært

og for sivilt personell. Ca. en tredjedel av det totale antallet griser som Forsvaret har benyttet, er brukt ved kurs arrangert av det sivile helsevesenet. For å få godkjent sivil spesialitet i generell kirurgi, stiller helsemyndighetene krav om gjennomført krigskirurgikurs. Det er med andre ord et utstrakt sivil/militært samarbeid på dette om-rådet.

Forsvaret opplyser at Forsvarets sanitet har egen forsøksdyravdeling for gjennomføring av krigskirurgikurs. Misjonsspesifikke feltforsøk gjennomføres under ledelse av denne avdelingen. Alle kursene er akuttforsøk, der grisene er totalanestesert og avlives mens de fortsatt er bevisstløse. Ansvarlig veterinær er til stede, og dyrevelferden blir vektlagt i hele forløpet. All bruk av levende dyr er i samsvar med norsk lovgivning og regelverk, og godkjent av Forsøksdyr-utvalget underlagt Mattilsynet.

Når grisene er avlivet, gis sanitetspersonell fra Forsvaret og andre etater muligheten til å øve første-hjelp og prosedyretrening på grisene. Forskere fra Forsvarets forskningsinstitutt har også gjort ulike målinger i grisene under skadeforløpet. Forsøksdyrene benyttes med andre ord til nyttig trening utover primærmålet, som er krigskirurgi.

Det medisinske fagmiljø i Forsvaret er vel kjent med simulatorer, dukker og attrapper som til en viss grad kan erstatte bruk av levende dyr. Forsvaret benytter slike alternative metoder i så stor grad som mulig, og nye tekniske løsninger og metoder for god trening er til kontinuerlig utprøving og vurdering. Til nå har imidlertid disse metodene vist seg ikke å kunne gi like god trening og innsikt som bruk av levende anesteserte dyr. Når det gjelder akutte, blodstillende nødprosedyrer i akutteam som er dokumentert å være livreddende, er det vanskelig å oppnå nødvendig kompetanse i dette uten ved bruk av levende, anesteserte forsøksdyr. Inntil det er utviklet metoder med like god treningseffekt som bruk av griser, vil Forsvaret fortsette å benytte anesteserte forsøksdyr ved krigskirurgikurs.

SPØRSMÅL NR. 610**Innlevert 8. januar 2013 av stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide****Besvart 14. januar 2013 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hva er status og planer for den militære aktiviteten ved Sola flystasjon, hvilke vurderinger er gjort av eventuelle endrede behov for flystasjonen sammenlignet med grunnlaget for nedleggelsesbeslutningen i 2008 og når vil regjeringen eventuelt komme til Stortinget for å få omgjort nedleggelsesvedtaket fra 2008?»

BEGRUNNELSE:

Stavanger Aftenblad publiserte 24.12.12 en artikkel om Sola flystasjon. I følge artikkelen skal et betydelig antall militære stillinger og funksjoner forbli på eller tilføres flystasjonen, og det vil finne sted en "opptrapping av den militære aktiviteten". Stortinget vedtok i juni 2008 å nedlegge Sola flystasjon gjennom vedtak i Innst. S. nr. 318 (2007-2008). Regjeringen argumenterte på det tidspunktet sterkt for at det ikke lenger var behov for flystasjonen.

Svar:

Ved behandlingen av Innst. S. nr. 318 (2007-2008), jf. St.prp. nr. 48 (2007-2008), besluttet Stortinget at Bardufoss flystasjon skal utvikles som hovedbase for Forsvarets fremtidige helikopterstruktur. Det ble videre forutsatt at det skulle etableres et detasjement i Sør-Norge med nødvendig geografisk nærhet for å understøtte Kystvakten og fregattvåpenet. Det ble i proposisjonen angitt at uavhengig av fremtidig plassering av dette detasjementet ville behovet

for å videreføre Sola som egen flystasjon bortfalle. Stortinget vedtok på denne bakgrunn å nedlegge Sola som militær flystasjon.

Gjennom Prop. 1 S (2010-2011) ble Stortinget informert om at Haakonssvern er valgt som det beste alternativet for lokalisering av detasjement for NH90-helikopter.

Sola ble avviklet som egen flystasjon 1. august 2009. Luftforsvarets gjenværende virksomhet på Sola er i dag organisert som en avdeling underlagt Rygge flystasjon. Ledelsen for 330 skvadron, samt et detasjement med redningshelikopter, vil fortsatt være lokalisert på Sola. I tillegg er det en meget begrenset militær aktivitet som ikke knytter seg til redningstjenesten, hovedsakelig av beredskapsmessig art. Som angitt i Prop. 146 S (2010-2011) er det forutsatt at Sola i forbindelse med innfasingen av nye redningshelikoptre vil bli benyttet som implementeringsbase.

I Prop. 73 S (2011-2012) er det angitt at helikopterstrukturen ved Bardufoss flystasjon utvikles ved at også 330 skvadron med redningshelikoptre legges organisatorisk under Bardufoss flystasjon. Dette som en konsekvens av at Rygge skal nedlegges som flystasjon. Hele Forsvarets helikoptermiljø vil dermed bli organisert under én ledelse ved Bardufoss flystasjon. 330 skvadronens ledelse vil fortsatt være lokalisert på Sola.

Samlet sett foreligger det ingen endringer sett hen til grunnlaget for Stortingets beslutning om ikke å videreføre Sola som egen flystasjon.

SPØRSMÅL NR. 611**Innlevert 8. januar 2013 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein****Besvart 14. januar 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«I høst ble det varslet at man skulle starte et prøveprosjekt hvor tollvesenet skulle få benytte blålys på sine biler. Det å utstyre biler med blålys koster en del i investering og utdanning.

Hvordan blir prosjektet konkret finansiert, og blir det stilt midler til rådighet, eller vil prosjektet finansieres av etatens budsjetttrammer, og dermed gå ut over øvrige oppgaver i etaten?»

Svar:

Utrykningsstatus i Toll- og avgiftsetaten er forventet å være et vesentlig bidrag til effektiv grensekontroll langs landeveien. Etaten har selv hatt et sterkt ønske om å få muligheten til dette og har lagt mye arbeid i å få på plass en god løsning. Etaten har i budsjettet for 2013 avsatt om lag 3,5 mill. kroner til et prøveprosjekt med utrykningsstatus i tollregion Øst-Norge. Dette er i hovedsak engangskostnader, hvor det meste går til opplæring av tjenestemenn og det resterende til utrustning av eksisterende tjenestebiler. Prosjektet vil være en integrert del av etatens grensekontroll og jeg vurderer at dette er en kostnad etaten kan håndtere innenfor sitt ordinære driftsbudsjett på om lag 1,5 mrd. kroner.

SPØRSMÅL NR. 612**Innlevert 8. januar 2013 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 16. januar 2013 av utviklingsminister Heikki Eidsvoll Holmås****Spørsmål:**

«Hvilke konkrete tiltak er igangsatt fra Utenriksdepartementets side for å prioritere og forbedre aktiv deltakelse i styrene i FNs ulike organer?»

BEGRUNNELSE:

Norge er blant verdens største bidragsytere til FNs samlede virksomheter og kunne gjennom ulike styrer bidratt aktivt til å gjøre organisasjonen mer målrettet og effektiv. Riksrevisjonen påpekte likevel i Dokument 3:4 (2010-2011) manglende norsk aktiv deltakelse i styrene i ulike FN organer. Det ble slått fast at norsk oppfølging av FN organisasjonenes resultatrapportering og tilsynsfunksjoner var varierende og at resultatoppfølgingen ikke var høyt nok prioritert av Utenriksdepartementet.

"Det er uheldig at Utenriksdepartementet ikke benytter sin posisjon i styrene godt nok til å få økt kunnskap om bistandens resultater og bidra til et mer effektivt FN"

sa riksrevisor Jørgen Kosmo da undersøkelsen ble presentert.

Under Stortingets behandling av rapporten ble dette bekreftet både under høringen i Stortingets Kontroll- og konstitusjonskomite og under komiteens møter med FN delegasjonen i New York.

I svar datert 23. desember 2011 på skriftlig spørsmål Dokument nr. 15:513(2011-2012) fra undertegnede redegjør tidligere miljø- og utviklingsminister Erik Solheim om hvilke tiltak departementet har igangsatt for å bedre situasjonen, og forsikrer om at departementet vil fortsette sitt arbeid med å styrke styredeltakelsen ytterligere, blant annet ved å sette i gang et arbeid for å utarbeide felles retningslinjer for arbeidet i styrene for FNs fond, programmer og særorganisasjoner.

Svar:

Riksrevisjonens rapport om resultatorienteringen i norsk bistand, som representanten Vaksdal viser til, handlet om arbeidet i styrene for FNs utviklingsprogram (UNDP), FNs befolkningsfond (UNFPA) og

Unicef i perioden 2006-2009. Undersøkelsen viste en positiv utvikling over tid. Riksrevisjonen bemerket at departementet mot slutten av undersøkelsesperioden hadde styrket arbeidet med oppfølging av FNs fond og programmer, inkludert organisasjonenes innsats for arbeidet med resultater og rapportering.

Utenriksdepartementet har de siste to årene styrket sitt arbeid i de styrende organer i de ulike FN-organisasjonene. Det gjelder særlig for UNDP, UNFPA og Unicef. Dette er også de FN-organisasjonene som får mest støtte til arbeid med utvikling. Norsk innsats har konsentrert seg særlig om: at organisasjonene fokuserer på de tema de er gode på, resultatorientert styring og bedre resultatrapportering, styrking av organisasjonenes evalueringsfunksjoner og mer systematisk bruk av evalueringsfunn som grunnlag for diskusjoner i styrene om strategiske prioriteringer og organisasjonenes måter å arbeide på, felles resultatbasert budsjettreform for organisasjonene, organisasjonenes oppfølging av rapporter fra eksterne revisor og internrevisjonene, større åpenhet særlig om internrevisjonsrapportene som tidligere ikke har vært offentlig tilgjengelig, styrking av organisasjonenes kapasitet for gransking, mer omfattende rapportering om korrupsjonssaker og organisasjonenes engasjement for FN-reform på landnivå.

Vedtakene i styrene er avgjørende. Norge søker derfor å påvirke organisasjonene gjennom styrearbeidet, og har oppnådd betydelig gjennomslag for norske synspunkter i vedtakene. Styring av organisasjonene gjennom planer og styrearbeid gir en påvirkning på organisasjonenes arbeid langt utover størrelsen på økonomisk støtte til organisasjonen. Det gjør arbeidet i styrene særlig viktig. Dokumentasjonen, og dermed etterprøvbareheten, av norske vurderinger og oppfølgingen av norske synspunkter under styremøtene er også styrket.

I 2013 vil Norge være vestgruppens representant i arbeidsutvalget for styret for UNDP/UNFPA/UNOPS. Dette gir oss anledning til å arbeide for god styrebehandling av viktige saker i tilknytning til organisasjonenes langtidsplaner og budsjetter som det skal tas stilling til i år. For å bidra til forbedringer i resultatorientert styring i UNDPs og Unicefs neste planperiode (2014-2017) deltar Norge i tillegg i ekspertgrupper, nedsatt i henhold til styrevedtatte veikart for de nye langtidsplanene.

Norge har et svært aktivt engasjement i styrende organer også for andre FN-organisasjoner, for eksempel Den Internasjonale Arbeidsorganisasjonen (ILO), Verdens matvareprogram (WFP) og Verdens helseorganisasjon (WHO) hvor vi i 2012 også representerte vestgruppen i styrets arbeidsutvalg og Verdensmiljøorganisasjon (UNEP) hvor Norge er medlem av arbeidsutvalget i 2013.

Felles kriterier som ligger til grunn for norske vurderinger av FN-organisasjonene bidrar til en enhetlig holdning til hva som tas opp i ulike styrende organer. Utgangspunktet har vært kriteriene som lå til grunn for informasjonsflakene («profilarkene») om multilaterale organisasjoner og globale fond som ble utarbeidet i 2011. Disse har på et overordnet nivå blitt videreutviklet i Meld. St. 33 (2011-2012). Det arbeides nå med en konkretisering av disse. De vil gi viktige bidrag til det videre arbeidet med felles retningslinjer for styrearbeidet. Retningslinjene vil ferdigstilles etter at Stortinget har behandlet Meld. St. 33 (2011-2012).

Forutsetningene for hva som kan oppnås i styrende organer for FN-organisasjonene bestemmes til dels også i andre fora enn det enkelte styre. I desember i fjor var Norge aktiv i forhandlingene om ny rammeresolusjon som legger overordnede føringer for FNs utviklingsaktiviteter. Det ble enighet om mange av de saker som er viktig for Norge. Resolusjonen gir derfor et godt grunnlag for å følge opp disse sakene i styrende organer for den enkelte organisasjon. Det gjelder blant annet styrking av FN på landnivå, herunder videreføring av «Ett FN», styrking av stedlig koordinators rolle og ytterligere harmonisering av prosedyrer. Videre er det klare forventninger til resultatorientert styring som forutsetning for effektiv bruk av ressurser og bedre resultatrapportering, styrking av evalueringsfunksjoner og integrering av kvinners rettigheter og likestilling. Det vil bli utarbeidet en handlingsplan for norsk oppfølging.

Som påpekt i Meld. St. 33 (2011-2012), er effektivt påvirkningsarbeid meget arbeidskrevende. Det fremheves derfor i meldingen at omfanget av forbedrelsene til styremøtene må prioriteres basert på den betydning den enkelte organisasjon har for norske politiske prioriteringer og størrelsen på norske bidrag.

SPØRSMÅL NR. 613**Innlevert 8. januar 2013 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark****Besvart 29. januar 2013 av utviklingsminister Heikki Eidsvoll Holmås****Spørsmål:**

«Nylig ble regelverket for Olje for Utvikling endret. Ansatte i oljeindustrien kan nå ikke brukes som ressurspersoner. Regelen er absolutt. Dette har fått både ansatte ved norske ambassader og personer i oljeindustrien til å reagere.

Hvorfor var det behov for å endre regelverket, hva ønsker statsråden å oppnå med endringen og hvilke negative konsekvenser mener statsråden at regelendringen vil få?»

Svar:

Siden Olje for utvikling-programmet (Ofu) ble videreutviklet i 2007 har vi vært tilbakeholdne med å benytte ansatte i oljeindustrien som ressurspersoner i landprogrammene. Det skal ikke være noe tvil om hva som er Norges agenda: Å dele våre erfaringer slik at utviklingsland kan forvalte sine petroleumsressurser på en økonomisk, sosialt og miljømessig forsvarlig måte. Ofu-programmet bistår basert på

mottakerlandets forespørsler og behov og gir uavhengige faglige råd med utgangspunkt i dette.

Om personer med ansettelsesforhold i industrien samtidig skal opptre som bistandsaktører i Ofu-regi, kan det oppstå eller gis inntrykk av rolleblanding og interessekonflikter. Her er det viktig med klarhet, både av hensyn til landene vi samarbeider med, og for å ivareta Ofus troverdighet som bistandsprogram.

Det er grunn til å tro at en økende andel av verdens petroleumsproduksjon vil skje i utviklingsland, særlig i Afrika. Statoil og norsk petroleumsnæring for øvrig ønsker naturlig nok å få en størst mulig andel av denne virksomheten. Etterspørselen etter Ofu-programmet kan fortsette å vokse, og vi så derfor et behov for å klargjøre retningslinjene for hvordan Ofu-programmet skal forholde seg til industrien og norske næringsinteresser. Regelendringen representanten Gitmark refererer til, er en presisering av det som i all hovedsak har vært gjeldende praksis i Ofu de senere år. Jeg kan ikke se at den vil få negative konsekvenser for Ofu-programmet.

SPØRSMÅL NR. 614**Innlevert 8. januar 2013 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 15. januar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Svalbard skal nå få forbedret sin SAR-tjeneste ved at man skal ha to likeverdige maskiner. Dette er noe Stortinget påpekte nødvendigheten av for 10 år siden, så at det endelig skjer noe er jammen på tide.

Mitt spørsmål er likevel hvorfor man her velger "gammelt" utstyr all den tid det finnes helikopter av typen S 92, EH 101 og EC 225 som er nyere og bedre enn det en Superpuma er?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen og Stortinget har et stort fokus på våre nordområder og viktigheten av disse. Det fremstår derfor som svært underlig at man ikke velger "State of the art" når man skal forbedre SAR-tjenesten på Svalbard. Det har blitt hevdet at man fra JD sin

side ikke "tør" å velge en av de "nye" helikoptrene da det kan oppfattes som man da samtidig velger etterfølgeren til statens eget helikopter: De gamle Sea Kingene. Jeg ser derfor fram til å få statsrådets svar på hvorfor man velger noe som ikke er det beste til å sikre det området regjeringen selv sier er aller viktigst.

Svar:

For å styrke redningskapasiteten som følge av bl.a. økt aktivitet på Svalbard og i nordområdene, skal Sysselmannens helikoptertjeneste fra 2014 utvides til to store helikopter. Dette vil gi tjenesten større rekkevidde, større redningskapasitet, større lasteevne og bedre sikkerhet for redningsmannskapene.

Ved anskaffelsen av nye redningshelikoptre til Svalbard fulgte Regjeringen opp Prop. 146 S (2010-2011) og Stortingets behandling gjennom Innst. 82 S (2011-2012) om å styrke beredskapen på Svalbard ved å inngå kontrakt om en tjenesteleveranse på likeverdige allværs, søk- og redningshelikoptre i «Super Puma» klassen.

Det kom inn tre tilbud som omfattet både dagens standard helikopter Super Puma (AS 332L1 AW-SAR) og nye modeller (EC 225 og S-92). Helikoptre-

ne som ble valgt er i tråd med det nivået Stortinget har satt for tjenesten på Svalbard. Etter en samlet vurdering av kvalitet, risiko, leveringsdyktighet og pris kom tilbudet med to Super Puma (AS 332L1 AW-SAR) best ut. Helikoptrene vil, når de settes inn i tjeneste, være godt utstyrte allværs- og søk- og redningshelikoptre med bl.a. avisingsutstyr, automatisk innflygingsmulighet, infrarødt søkekamera, nattsynsbriller og styrket heiskapasiteten. Tjenesten blir med dette vesentlig styrket fra dagens nivå.

SPØRSMÅL NR. 615

Innlevert 8. januar 2013 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 17. januar 2013 av landbruks- og matminister Trygve Slagsvold Vedum

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for hvor mange som er blitt nektet erverv av konsesjonspliktige landbrukseiendommer de siste fem år?»

BEGRUNNELSE:

Lov 28. november 2003 nr. 98 om konsesjon ved erverv av fast eiendom (konsesjonsloven) har til formål å regulere og kontrollere omsetningen av fast eiendom for å oppnå et effektivt vern om landbrukets produksjonsarealer og slike eier- og bruksforhold som er mest gagnlige for samfunnet etc.

Lovens hovedregel er konsesjonsplikt, men loven lister også opp de forhold som gir unntak fra konsesjonskravet, jf. lovens kapittel 3.

Forhold av betydning for om konsesjon skal gis følger av lovens kapittel 4.

Svar:

Kommunens rapportering gjennom KOSTRA for 2012 foreligger ikke ennå.

For de fem årene 2007 til 2011 var det i alt 10 023 søknader om konsesjon for erverv av konsesjonspliktig eiendom. Av disse ble 293 avslått. Vi har ikke statistikk for hvor mange av disse som kan karakteriseres som landbrukseiendom.

Jeg kan ellers opplyse at det i mange konsesjonsaker settes vilkår for konsesjonen. Som eksempel nevner jeg at tallene for 2011 viser at det av 2374 søknader i alt, ble satt vilkår i 1197 av sakene. Av disse gjaldt 727 saker boplikt. Tallene viser at konsesjonsloven også gjennom de konsesjonsvilkårene som settes, er viktig med tanke på å oppnå eier- og bruksforhold i tråd med lovens formål.

SPØRSMÅL NR. 616**Innlevert 8. januar 2013 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 11. januar 2013 av utenriksminister Espen Barth Eide****Spørsmål:**

«Til Europautvalgets medlemmer og til fagkomiteen sender UD jevnlig oppdatert informasjon om antatt EØS-relevante vedtatt EU-regelverk og forslag til EU-regelverk. I sending datert 19.12.2012 heter det om DLD/merknader: "Direktivet er fremsatt under første pilar, med hjemmel i artikkel 95 i EU-traktaten. Hjemmelsbruken er en indikasjon på at direktivet i utgangspunktet er EØS-relevant, men den er ikke avgjørende."»

Har stortinget fattet sitt vedtak 15.4.2011 om at DLD skulle innlemmes i EØS-avtalen på feil grunnlag?»

Svar:

Stortinget har ikke fattet sitt vedtak på feil grunnlag. Det er riktig at datalagringsdirektivet (DLD) i sin

tid ble vedtatt av EU etter artikkel 95 i EU-traktaten om lovgivningsprosedyren som brukes når nye regler for det indre marked vedtas. Det er også riktig at dette er en indikasjon på at direktivet er EØS-relevant – men avgjørende er det ikke. Det avgjørende er at direktivet har betydning for det indre marked.

Plikt til å lagre trafikkdata representerer en forpliktelse for private aktører, og konkurransevilkårene mellom dem kan forrykkes dersom reglene er forskjellige fra land til land. Selv om formålet med direktivet er kriminalitetsbekjempelse, var det likevel grunn til å anse det som en del av lovgivningen om det indre marked.

Dette var også kjernen i en kjennelse fra EU-domstolen tidlig i 2009, etter at Irland hadde anlagt sak med påstand om at direktivet var vedtatt på feilaktig hjemmelsgrunnlag.

SPØRSMÅL NR. 617**Innlevert 8. januar 2013 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 17. januar 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Regjeringen valgte i 2011 å etablere et eget veitilsyn underlagt veidirektøren i stedet for et frittstående og uavhengig tilsyn etter modell fra luftfart og jernbane og som har fungert godt i mange år. Det er tilsynsoppgavene som statens Veivesen selv har hatt som med denne ordningen er lagt inn i en egen enhet. Veitilsynet skulle være på plass første halvår 2011.»

Kan statsråden orientere om etableringen, tilsynets arbeid i 2012 og planer for tilsynets virksomhet i 2013?»

Svar:

Vegtilsynet ble etablert første halvår 2012 og ble formelt åpnet på Voss 20. juni 2012.

Hovedoppgaven i 2012 har vært å bygge opp virksomheten med etablering i egne lokaler på Voss, rekruttering og opplæring av medarbeidere, etablering av rutiner og styringssystem og oppstart av til-

synsvirksomheten etter prinsippene nedfelt i Prop. 1 S (2010-2011) og Prop. 1 S (2011-2012).

I henhold til Prop. 1 S 2011–2012, skal Vegtilsynet bemannes med 5–10 personer. Ved årsslutt 2012 var det syv ansatte i Vegtilsynet. Medarbeiderne begynte i stillingene mars og juni 2012. Ytterligere tre personer ble ansatt på slutten av 2012, og har oppstart i februar 2013. Dette anses som tilstrekkelig bemanning med dagens ansvarsområde.

Vegtilsynet er organisert i fagområdene veg og analyse, tilsyn, juridisk og kommunikasjon. Vegtilsynet benytter bistand fra Vegdirektoratet til støttefunksjoner som regnskap, anskaffelse, IT, arkivering og rekruttering.

Ifølge instruks fastsatt av Samferdselsdepartementet den 15. juni 2012, skal Vegtilsynet føre tilsyn med at krav om sikkerhet knyttet til riksveginfrastrukturen er ivaretatt av Statens vegvesen. Vegtilsynet skal være bygd opp som et risikobasert systemtilsyn. For å bidra til et trygt vegnett, som forebygger

skade på liv og helse for mennesker og materielle og økonomiske verdier som transport på veg representerer, skal vegtilsynet prioritere sin tilsynsvirksomhet der risikoen for ulykker er størst.

Den viktigste oppgaven til vegtilsynet vil ut fra dette naturlig nok være å gjennomføre tilsyn med at Statens vegvesen har etablert, implementert og bruker som forutsatt nødvendige styrings- og kvalitetssystemer for å ivareta sikkerheten i veginfrastrukturen både ved bygging av ny riksveg og i eksisterende riksveg. Tilsynsarbeidet vil omfatte Statens vegvesens systemer både ved planlegging, bygging, drift, vedlikehold og forvaltning av riksveg.

Tilsynet har i løpet av 2012 identifisert de viktigste tilsynsområdene, og utarbeidet en plan for tilsynsaktiviteter i 2012–2013. Prioriterte tilsynsområder i 2013 vil være:

- Statens vegvesens organisering og overordnede styrings- og kvalitetssystem for å ivareta sikkerhet i veginfrastrukturen ved transport på veg.
- Statens vegvesens organisering og styrings- og kvalitetssystemer for å ivareta sikkerhet i veginfrastrukturen ved gjennomføring av utbyggingsdrifts- og vedlikeholdsprosjekter, samt annen forvaltning av riksvegnettet.

- Statens vegvesens styrings- og kvalitetssystemer for å ivareta sikkerhet til trafikantene i forbindelse med hendelser på riksvegnettet.

Vegtilsynets gjennomførte sin første tilsynssak i november/desember 2012 med temaet kvalitetssystemet i Statens vegvesen. Rapport vil foreligge i januar 2013. I 2013 er det planlagt ca. 15 tilsynssaker i 2013. Tilsynet har lagt til rette for at det også kan føres tilsyn med fylkeskommuner og kommuner etter at de nødvendige lovendringer foreligger. Dette må departementet komme tilbake til.

I henhold til instruksjonen skal Vegtilsynet også informere om Vegtilsynets virksomhet, delta i internasjonalt arbeid som har verdi for tilsynets arbeid, ta initiativ til FoU-virksomhet innenfor sitt område og foreslå eventuelle endringer i regelverket så langt det er nødvendig for å bedre sikkerhet i veginfrastrukturen for transport på offentlig veg.

Tilsynet har i 2012 etablert rutiner og aktivitetsplaner for å utføre disse oppgavene. I arbeidet har Vegtilsynet hatt kontakt med andre statlige tilsyn for å gjøre bruk av erfaringer disse tilsynene har. Vegtilsynet har startet planleggingen av et FoU-program, og det er etablert en første kontakt med Universitetet i Stavanger om forskning under temaet: «Regulering, praksis og effekt av tilsyn».

SPØRSMÅL NR. 618

Innlevert 8. januar 2013 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 14. januar 2013 av utenriksminister Espen Barth Eide

Spørsmål:

«Den israelske ambassade fikk i 2000 en midlertidig tillatelse til å sikre sin ambassade med mur og gjerde rundt bygningen. Etter motstand fra riksantikvaren og fylkesmannen (som har kommet med innsigelser mot sikkerhetstiltakene) vil byråkratene i plan- og bygningsetaten i Oslo kommune at ambassaden skal fjerne sikkerhetstiltakene. Norske myndigheter har ansvaret for å ivareta sikkerheten rundt utenlandske ambassader.

Hva vil utenriksministeren gjøre for å ivareta sikkerheten til den israelske ambassade?»

Svar:

Behandling av bygge- og reguleringssaker er i utgangspunktet et kommunalt ansvar, og FrP er selv representert i Oslo kommunes politiske organer.

Kommunale vedtak i dispensasjonssaker kan imidlertid påklages og klager vil behandles av Fylkesmannen. Staten har dessuten en begrenset adgang til å overstyre kommunale planvedtak, jf. plan- og bygningsloven § 6-4. Adgangen gjelder blant annet når "samfunnsmessige hensyn tilsier det". Dette er riktignok en ekstraordinær og relativt omfattende prosess, som sjelden brukes.

Det er Utenriksdepartementet som har det overordnede ansvaret for å påse at Norges forpliktelser i henhold til Wien-konvensjonen om diplomatisk samkvem overholdes av de berørte myndigheter. Dette

gjelder også med hensyn til utenlandske ambassaders sikkerhet i Norge. I følge artikkel 22 nr. 2 i konvensjonen, som omhandler en diplomatisk stasjons "ukrenkelighet", har mottakerstaten "en spesiell plikt til å treffe alle passende tiltak for å beskytte en stasjons område mot enhver inntrengning eller skade og til å hindre at stasjonen forstyrres eller krenkes". Dette inkluderer å gi ambassader adgang til å treffe tiltak til egen beskyttelse, slik som gjerder og murer.

I forbindelse med den israelske ambassadens klage til bygningsetaten, har Utenriksdepartementet avgitt en høringsuttalelse hvor en støtter ambassadens ønske om en forlengelse av dispensasjonen for de midlertidige sikkerhetstiltakene på ambassadens område.

Det er i Norge politiet som til enhver tid vurderer truslesituasjonen for de enkelte ambassader og som iverksetter egnede sikringstiltak. Hvilke tiltak som iverksettes utenfor ambassadeområdet beror på en

helhetsvurdering, hvor også ambassadens egne sikkerhetstiltak tas i betraktning. Norges folkerettslige forpliktelse går ut på at den samlede sikkerhet må oppfylle Wien-konvensjonens krav.

Dette betyr at både det overordnede ansvaret for ambassaders sikkerhet og de nødvendige virkemidler for å ivareta denne er forankret på nasjonalt nivå.

Når det gjelder den konkrete sikkerhetssituasjonen for Israels ambassade, vil et viktig tiltak være å finne en alternativ lokalisering, slik at ambassaden slipper å være avhengig av midlertidige dispensasjoner. Nettopp ambassadens egne sikkerhetskrav har imidlertid bidratt til å gjøre det vanskelig å finne en alternativ lokalisering. I alle tilfelle vil Utenriksdepartementet, i samråd med politiet og Oslo kommune, fortløpende vurdere ambassadens sikkerhetssituasjon, og treffe de tiltak som anses nødvendige for å oppfylle våre forpliktelser overfor ambassaden.

SPØRSMÅL NR. 619

Innlevert 9. januar 2013 av stortingsrepresentant Bent Høie

Besvart 16. januar 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Er det mulig å etablere et samarbeid med andre land for å utvide tilbudet til norske pasienter som har behov for lungetransplantasjon, og vil statsråden ta initiativ til at nasjonal råd for kvalitet og prioritering vurderer om dagens praktisering av 60-års grense for lungetransplantasjon er rimelig?»

BEGRUNNELSE:

Jeg er gjort kjent med at Oslo Universitetssykehus praktiserer 60-års grense for lungetransplantasjon. Helsetilstanden og leveutsiktene i en så lav alder kan selvfølgelig være ulik, og en slik aldersgrense kan oppleves som svært urimelig. Spesielt for de som når aldersgrensen mens de venter på en transplantasjon. Det tilbys lungetransplantasjon i utlandet og i land Norge eller samarbeider med. Skal en tilby dette til norske pasienter gjennom det offentlige helsetilsevesenet må en selvfølgelig være sikker på at dette ikke går ut over pasienter med større behov i de landene en bruker dette tilbudet. Er dette spørsmål som Nasjonalt råd for kvalitet og prioritering kunne ha drøftet og vurdert endringer i dagens praksis.

Svar:

Lungetransplantasjoner har i Norge vært utført siden 1990. Til sammen har ca. 380 pasienter blitt lungetransplantert, 25 – 30 pasienter hvert år de siste årene. Antallet transplantasjoner er begrenset av tilgangen på brukbare donorgener.

Utvelgelse av pasienter som blir satt på venteliste for transplantasjon foregår ved Oslo universitetssykehus, Rikshospitalet. Helsedirektoratet opplyser at man ved utvelgelsen følger internasjonale retningslinjer tilpasset nasjonale erfaringer. De pasienter som er aktuelle har alvorlig lungesykdom der alle behandlingsmuligheter er utprøvd, og der man vurderer at pasientene har kort forventet levetid, dvs. ett til to år. For å utnytte den begrensede tilgangen på lungetransplantater, velges pasienter der sjansen for en vellykket transplantasjon er størst. Mange pasienter er ikke aktuelle for transplantasjon på grunn av medisinske risikofaktorer i tillegg til den alvorlige lungesykdommen. Dette kan være hjertesykdom, beinskjørhet, nyrsvikt eller infeksjoner som man ikke får kontroll med.

Økende alder er en godt dokumentert medisinsk risikofaktor, og ifølge Helsedirektoratet bruker samt-

lige transplantasjonssentre alder som risikofaktor for sykdom og død etter lungetransplantasjon. Transplantasjonsmiljøet i Norge har valgt å bruke 60 år som veiledende øvre aldersgrense, men praktiserer ikke dette strengt. Flere pasienter er blitt transplantert like etter fylte 60 år. Selv med streng utvelgelse har det i alle år vært mange på venteliste, mellom 40 og 50 pasienter. En liberalisering av kriteriene for transplantasjon uten at ventelisten blir uhåndterlig, er ifølge fagmiljøet neppe realistisk.

Det har vært flere klagesaker på bakgrunn av at alder har vært brukt som kriterium for transplantasjon, men ifølge Helsedirektoratet har Oslo universitetssykehus fått støtte for gjeldende praksis.

Det nordiske samarbeidet om lungetransplantasjoner koordineres gjennom samarbeidsorganet Scandiatransplant. Utgangspunktet er at norske organer brukes på norske pasienter. Kritisk syke pasienter skal prioriteres og motta organer fra alle de nordiske landene. I 2012 fikk fem norske pasienter lungetransplantater fra andre nordiske land. Tilsvarende ble

fem lungetransplantater fra Norge gitt til pasienter i andre nordiske land. Lungetransplantasjonsraten (transplantasjoner pr. million innbyggere) i 2012 var i Norge 5,65. Dette tilsvarer gjennomsnittet for Scandiatransplant.

Organtransplantasjon er et godt etablert behandlingstilbud i Norge, med et høyt antall transplantasjoner pr. million innbyggere. I 2012 ble det transplantert 521 organer til 478 pasienter. Dette var en liten økning fra året før på tross av en mindre nedgang i antall realiserte donorer. Utnyttelsen av tilgjengelige organer til transplantasjon må karakteriseres som svært god, men en ytterligere økning i aktiviteten på dette området er begrenset av mangel på organer. Dette er en situasjon som er felles for Norge og Europa for øvrig.

Jeg vurderer at det i dag ikke er grunnlag for å fremme sak for Nasjonalt råd for kvalitet og prioritering i helse- og omsorgstjenesten om prioriteringer og samarbeid på transplantasjonsområdet.

SPØRSMÅL NR. 620

Innlevert 9. januar 2013 av stortingsrepresentant Bent Høie

Besvart 16. januar 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Hvor stor andel av pasientene med behov for komplekse eller langvarige og koordinerte tjenester i spesialisthelsetjenesten får tildelt pasientkoordinator og hvordan fungerer ordningen etter de intensjonene som ble beskrevet i Prop. 91 L (2010-2011, pkt. 32.6.3?)»

BEGRUNNELSE:

Forskrift om pasientansvarlig lege ble fastsatt 1. desember 2000. På tross av dette opplevde mange pasienter med store behov for dette at ordningen ikke ble brukt på sykehusene og at forskriften ble oversett. Wisløff utvalget foreslo derfor å endre ordningen, og regjeringen endret loven slik at kravet nå er å etablere en pasientkoordinator. Hensikten var å gjøre ordningen mer realistisk slik at pasientene faktisk fikk en koordinator som er mer målrettet. Hovedregelen for pasienter med komplekse behov er at koordinator skal være lege. Denne legen skal være pasientens faste medisinske kontakt. I proposisjonen slås det fast at hvis behovet for koordinator avdekkes allerede ved

poliklinisk konsultasjon forut for selve behandlingsoppholdet, skal koordinator utpekes før institusjonsopphold. Det sies at det skal utarbeides rutiner i den enkelte institusjon for hvordan koordinator utpekes, hvordan dette dokumenteres, hvordan pasienten informeres, og hvordan funksjonen ivaretas når koordinator ikke er på jobb. Departementet mente også at det ofte er hensiktsmessig at koordinator også er informasjonsansvarlig. For pasienter med gjentatte innleggelser bør det ved oppnevning av koordinator i størst mulig grad legges opp til at pasienten får samme koordinator ved hvert opphold.

Det er viktig at foretakene nå faktisk følger loven på dette område og at pasientene med disse behovene opplever at pasientkoordinator ivaretar de oppgavene som er beskrevet i proposisjonen.

Svar:

Pasienter og brukere som har behov for tjenester fra flere forskjellige tjenesteytere eller som skal gjennom et omfattende utrednings- og behandlingsforløp,

vil ha et stort behov for at tilbudet framstår helhetlig og sammenhengende.

Spesialisthelsetjenesteloven stiller derfor krav om at det oppnevnes koordinator for pasienter. Ny § 2-5a i spesialisthelsetjenesten trådte i kraft 1.1. 2012 og sier at koordinator skal sørge for nødvendig oppfølging av den enkelte pasient, sikre samordning av tjenestetilbudet i forbindelse med institusjonsopphold og overfor andre tjenesteytere, samt sikre fremdrift i arbeidet med individuell plan. Loven sier at koordinatoren bør være lege, men annet helsepersonell kan være koordinator når det anses hensiktsmessig og forsvarlig.

Helse- og omsorgsdepartementet stiller som hovedregel ikke krav om spesifikk rapportering på oppfyllelse av lovkrav, og har derfor ikke tall for hvor stor andel av pasienter med behov for komplekse eller langvarige og koordinerte tjenester som har fått tildelt koordinator.

Hvorvidt spesialisthelsetjenesten oppfyller de ulike kravene i spesialisthelsetjenesteloven følges opp gjennom virksomhetenes internkontroll og eksterne revisjoner og tilsyn.

I oppdragsbrevet til de regionale helseforetakene for 2013 er det stilt flere krav om bedre koordinering av tilbudet, blant annet for kreftpasienter. Måloppnåelse på disse kravene vil bli rapportert i årlig melding.

SPØRSMÅL NR. 621

Innlevert 9. januar 2013 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal

Besvart 15. januar 2013 av utenriksminister Espen Barth Eide

Spørsmål:

«Hvilke internasjonale initiativer vil utenriksministeren ta for å sikre menneskerettighetene og bedre de generelle forholdene for de iranske flyktningene i Camp Liberty i Irak?»

BEGRUNNELSE:

Forholdene for de iranske flyktningene som ble flyttet fra Camp Ashraf til Camp Liberty i Irak har over lengre tid vært svært kritikkverdige. Den tidligere amerikanske militærleirens infrastruktur har vært lite tilpasset flyktningenes behov og det har lenge vært mangel på elementære ting som rent vann og de sanitære forholdene i leiren har vært elendige.

Et kraftig regnvær i slutten av desember har ytterligere forverret situasjonen og medført at kloakk har flytt nærmest fritt i leiren. Irakiske myndigheter har motarbeidet drenering av leiren og har også beslaglagt flere containere med flyktningenes eiendeler som de skulle hatt med seg fra Camp Ashraf.

Dagens humanitære situasjon for flyktningene er helt uholdbar og kan ikke fortsette.

Svar:

Situasjonen for medlemmene av Mujahedeen e-Khalq, som siden 1986 oppholdt seg i Camp Ashraf, har vært gjenstand for betydelig oppmerksomhet.

Om lag 3100 av de 3200 innbyggerne i Camp Ashraf er nå flyttet over til Camp Liberty, hvor FNs Høykommissær for flyktninger (UNHCR) arbeider med å avklare deres status. Mange av innbyggerne er allerede innvilget flyktningstatus og disse venter nå på opplassering til tredjeland.

I denne sammenheng er det viktig å være klar over at Camp Liberty er ment å være nettopp en transitleir i påvente av avklaring av status og deretter uttransport fra Irak. – Dette i motsetning til Camp Ashraf, som var en permanent bosetning med bymessig preg, bygget opp over mange år og beregnet på langtidsopphold. Camp Liberty ble tidligere benyttet av amerikanske soldater og den hygieniske og humanitære standarden er godt over den standarden man ofte finner i flyktningleirer.

Siden Camp Liberty ligger i Irak, er det irakiske myndigheter som er ansvarlige for forholdene i leiren. I følge FN (UNAMI) gjør myndighetene en god jobb med å sørge for forsyninger av mat og vann og renovasjon, samt å sørge for eksternt sikkerhet for leiren. Vår ambassade i Amman mottar daglige rapporter fra uavhengige observatører i leiren og det foreligger, så vidt vi vet, ingen indikasjoner på brudd på menneskerettighetene.

Norge vil likevel fortsette med å holde tett kontakt med UNHCR og UNAMI om situasjonen i leiren og situasjonen for personene som oppholder seg der.

SPØRSMÅL NR. 622**Innlevert 9. januar 2013 av stortingsrepresentant Mette Hanekamhaug****Besvart 17. januar 2013 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Opplæringslovens krav om tilpasset opplæring blir i flere tilfeller ikke oppfylt da det er vanskelig å gjøre dette i ett klasserom med elever med ulik faglig nivå og progresjon. Forsøk viser at en faglig differensiert undervisning gavner både de svakeste og de sterkeste elevene. Likevel er muligheten til bruken av dette svært begrenset i dagens lovverk.

Ser statsråden behovet for å fjerne forbudet mot en slik inndeling for å sikre retten til tilpasset opplæring, eller åpne for flere slike forsøk?»

BEGRUNNELSE:

Realfaglærer Ingeborg Ranøyen har nylig gjennomført mastergrad ved NTNU, der hun undersøkte hvordan skoleelever oppfatter matematikken i naturfaget. Hun undersøkte hvordan en faglig differensiert undervisning påvirket elevenes læring og læringsprogresjon i faget. I oppgaven kommer det frem at det er vanlig å ha en bredde i modning på opptil fire år i matematikkforståelse i en og samme klasse. Det betyr at én elev kan være klar for ungdomsskolepensum samtidig som en annen i klassen er på fjerdeklassenivå. Det sier seg selv at en slik situasjon gjør det svært krevende for en lærer å klare møte kravet om tilpasset opplæring.

Opplæringsloven § 8-2 sier at det ikke skal forekomme inndeling av elevgruppen etter faglig nivå. Strinda videregående fikk derimot mulighet til å igangsette et forsøk på nettopp dette for 15 år siden. Erfaringene fra denne skolen er meget positive. Strykprosenten i matematikk gikk fra det som er gjennomsnittet også i landet for øvrig, 10-15 %, og til tilnærmet null prosent. Samtidig viser erfaringene herfra at det både er de svakeste og de sterkeste elevene som nyter godt av en slik inndeling.

Fremskrittspartiet har tidligere foreslått å endre denne delen av opplæringsloven og åpne for en mer faglig differensiert undervisning. Det gjør det lettere for lærerne å møte kravet om tilpasset opplæring, de elevene med de største utfordringene i faget får bedre oppfølging med tanke på å lære seg basisferdighetene i faget og de faglig sterkeste elevene får mulighet til å utvikle seg mer.

Dersom en til tross for funnene mener at en slik lovendring ikke bør finne sted enda burde en i alle fall åpne for flere forsøk med en slik differensiering. Det er viktig at de endringer som gjøres i skole- og utdanningssektoren er forskningsbasert og bygger på empiriske observasjoner og erfaringer. Det burde

derfor være mulig å igangsette flere forsøk med en slik inndeling, både på barne-, ungdoms- og videregående skole nivå for å se om resultatene fra Strinda videregående skole er overførbart til andre skoler. En slik kunnskapsinnhenting burde være en prioritering.

Svar:

Internasjonal forskning på spørsmålet om organisatorisk differensiering etter faglig nivå viser at slik differensiering har en negativ eller liten positiv effekt for lavt og middels presterende elever. De flinkeste elevene kan imidlertid ha fordel av organisatorisk differensiering, men effekten er ikke stor. Det er i tillegg en risiko for at feilplassering av elever i ulike grupper vil gi økte sosiale forskjeller i læringsutbytte.

Kursplanssystemet etter nivå man i sin tid hadde i grunnskolen, ble forlatt tidlig på 70-tallet på grunn av de negative erfaringene det medførte. Systemet førte til at mange elever ikke fikk god nok drahjelp, og da også fra andre elever, til å heve sitt faglige nivå. Dette betyr likevel ikke at forskningen kan tas til inntekt for at organisatorisk differensiering alltid virker negativt. Lærerkompetansen og kvaliteten og sammenhengen i det pedagogiske opplegget har stor betydning for utfallet. Det er for øvrig særlig de permanente formene for organisatorisk nivå-differensiering det advares mot.

Alle elever skal få tilpasset opplæring, også elever som lærer fort og har et høyt kunnskapsnivå. Det fremgår av opplæringsloven § 1-3 at opplæringen skal tilpasses elevenes evner og forutsetninger og dette gjelder også faglig sterke elever.

Forskning viser at et effektivt tiltak for faglig sterke elever er å la elevene gå fram raskere enn vanlig progresjon, såkalte forserte løp. For å imøtekomme behovet for en raskere progresjon i fag for enkelte elever på ungdomstrinnet, har vi innført muligheten for elever på ungdomstrinnet til å ta fellesfag og programfag på videregående nivå som bygger på fag i grunnskolen. Dette er et eksempel på en fleksibilitet som understøtter viktigheten av tilpasset opplæring, også for de faglig sterke elevene.

I lys av forskning og erfaringer med organisatorisk nivådeling, samt de muligheter som ligger i dagens regelverk, er jeg skeptisk til å endre dagens lovregulering som fastsetter at sammenholdte grupper er det normale utgangspunkt i skolen. Jeg ser heller ikke behov å åpne for flere forsøk om økt nivå-differensiering. Lovens utgangspunkt bygger for øvrig på at

lovgiver har foretatt et verdivalg om skolen som en arena for inkludering og felleskap som etter min mening er viktig. Loven gir imidlertid rom for å avvike fra dette utgangspunktet i konkrete situasjoner når det foreligger tungtveiende elevhensyn, blant annet der det på annen måte ikke er mulig å gi elevene et

forsvarlig utbytte av opplæringen. Departementet arbeider nå med en veileder om den handlefriheten som ligger i loven. Her vil det også bli vist til den nevnte forskningen og hva som er viktig å ta i betraktning når en lokalt vurderer den konkrete organiseringen av elevene.

SPØRSMÅL NR. 623

Innlevert 9. januar 2013 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen

Besvart 16. januar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Jeg viser til oppslag i Aftenposten der det fremkommer at et asylsøkermiljø åpent selger narkotika i Oslo Sentrum. Ved siden av den kriminelle virksomheten bidrar dette til utrygghet for Oslos innbyggere. Det er tidligere forsikret om at det vil bli et tettere samarbeid mellom politi og utlendingsmyndighetene for å få bukt med denne type virksomhet.

Hva er statsrådets reaksjon på saken, og hva vil statsråden foreta seg for å sette en stopper for slik virksomhet, som jo også delegitimerer asylinstituttet?»

Svar:

Det er viktig å bevare publikums tillit til asylinstituttet. Vi må unngå at asylinstituttet utnyttes av kriminelle som ikke har et reelt behov for beskyttelse. Dette er en utfordring. Regjeringen har derfor bl.a. etablert en rekke tiltak for å bekjempe de åpne rusmiljøene, spesielt rettet mot utlendinger i disse miljøene.

I 2009 ble det etablert et samarbeidsprosjekt mellom UDI, Oslo politidistrikt og Politiets utlendingsenhet. Formålet med prosjektet er å forebygge at asylinstituttet utnyttes av personer uten beskyttelsesbehov, skape trygghet for publikum og forebygge og i rettetføre narkotikakriminalitet. Jeg har fått opplyst at siden oppstarten av samarbeidsprosjektet er det foretatt mer enn 2000 pågripelser. Flere er pågrepet mer enn én gang, noen etter å ha blitt uttransportert til et annet Dublin-land. Det ble i 2012 derfor besluttet å endre praksis, slik at UDI kan realitetsbehandle

asylsøknader til kriminelle asylsøkere som ellers ville blitt behandlet etter såkalt Dublin-prosedyre. Politiet kan da uttransportere disse til hjemlandet. Dette vanskeliggjør en eventuell retur til Norge og gjør Norge til et mindre attraktivt land for kriminelle asylsøkere.

Det ble høsten 2011 og i revidert nasjonalbudsjett 2012 bevilget ekstra midler for å styrke innsatsen rettet mot det åpne rusmiljøet i Oslo (og Bergen). Rapporteringer viser at dette har gitt gode resultater i form av pågripelser og hjemsendelser.

Videre er terskelen for bruk av tvangsmidler ved uklar identitet og ved unndragelsesfare senket med virkning fra 1. mars 2012 for å legge til rette for fastsettelse av identitet og muliggjøre flere uttransporteringer. Departementet vil også vurdere tiltak som kan effektivisere politiets arbeid med identitetsfastsettelse ytterligere.

I 2012 uttransporterte politiet 1359 personer som var blitt straffedømt i Norge. Dette er 33,4 % flere sammenlignet med 2011, og hele 101 % flere enn i 2010. Jeg er godt fornøyd med denne utviklingen.

Som det fremgår har regjeringen iverksatt flere tiltak for å stoppe den åpenlyse narkotikaomsetningen. Vi må samtidig erkjenne at problemstillingen er kompleks. Politiets gode innsats mot dette miljøet har gitt resultater, men nyrekrutteringen virker å være stor. Basert på erfaringer fra andre europeiske storbyer krever bekjempelse av slike miljøer en kontinuerlig innsats over flere år. Jeg vil derfor fortsatt ha stor oppmerksomhet rettet mot denne problemstillingen.

SPØRSMÅL NR. 624**Innlevert 9. januar 2013 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker****Besvart 18. januar 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«I forutsetningene for stortingsvedtak om innkreving av bompenger til veiformål på ferje, legges ofte til grunn en innkrevingskostnad på 5 % av brutto innkrevde bompenger. Dette for å sikre at mest mulig av de innkrevde bompengene fra trafikantene kommer veiprojektet til gode. I den senere tid har det dukket opp eksempler på at ferjeselskap ikke ser dette som en stortingspålagt tjeneste, men derimot et markedsmessig anliggende.

Kan statsråden bekrefte at innkrevingskostnaden skal være maks 5 %?»

BEGRUNNELSE:

Stortinget har gitt Bømlo Vegselskap as anledning til å kreve inn bompenger for å finansiere Bømlopakken. Stortingsvedtaket gir anledning til å kreve inn bompengene på en bomstasjon på Spysøy og på ferjesambandet Langevåg-Buavåg.

Innkrevingen på ferjesambandet skal skje om bord på ferja ved ferjeselskapet, ved en justering av takstsonebetalingen for trafikantene.

Ordnningen forutsetter en avtale med det offentlig subsidierte ferjeselskapet og skal utføres enkelt ved at billettmaskinen justeres for antall takstsoner. I tillegg skal selskapet avregne og overføre innkrevde midler uoppfordret til Bømlo Vegselskap en gang pr mnd.

Med andre ord en meget rasjonell og lite ressurskrevende tjeneste som har fungert godt i mange andre prosjekt.

Det som er spesielt denne gang er at Norled hevder at de ser dette som en markedsmessig prisert tjeneste, og har utfra det gitt selskapet et tilbud som innebærer 25 % av forventet inntekter for selskapet.

I stortingsproposisjonen fra Regjeringen om prosjektet ble det lagt til grunn at slike kostnader skulle utgjøre maksimalt 5 %.

Det er også grunn til å reise spørsmål ved Norled sitt syn om at de betrakter dette som en markedsmessig tjeneste, idet stortingsvedtaket forutsetter at dette skal skje i et selskap med enerett på å utøve tjenesten.

Historisk er denne innkrevingsmåten valgt på mange prosjekt, nettopp pga. lave kostnader og dermed sikre at mest mulig av bompengene som innbetales, kommer prosjektet til gode.

Svar:

I en del bompengordninger kreves det inn bompenger som tillegg på ferjetaksten. Dette er omtalt i takstbestemmelsene i Riksregulativet for ferjetakster. Størrelsen på bompengetakstene framgår av den enkelte bompengeproposisjon. Godtgjørelsen til det enkelte ferjeselskap ble tidligere fastsatt gjennom forhandlinger mellom bompengeselskapet og ferjeselskapet. Ferjeselskapene har ikke store kostnader ved å administrere innkrevingen av bompenger i ferjesamband, og de har ut fra dette fått en rimelig godtgjørelse for arbeidet.

Etter at den tidligere rammetilskuddsordningen for kjøp av ferjetjenester ble erstattet av konkurranseutsetting, har det vært eksempler på at den godtgjørelsen ferjeselskapet krever for å administrere bompengordningen i løpende kontrakter, har vært vesentlig høyere enn det som tidligere har vært vanlig. Der det på utlysningstidspunktet er kjent at det vil bli innført bompenger som tillegg på ferjetaksten, skal dette framgå av konkurransegrunnlaget for konkurransen om drift av ferjesamband på riksvegnettet. Ferjeselskapet skal da inkludere denne kostnaden i tilbudet. For fylkesvegferjesamband er det opp til den enkelte fylkeskommune hvordan konkurransegrunnlaget utformes. Det er ingen generell regel at innkrevingskostnadene skal utgjøre en bestemt pro-sentsats av bompenginntektene.

SPØRSMÅL NR. 625**Innlevert 9. januar 2013 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun****Besvart 15. januar 2013 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«En arbeidstaker som er ansatt i et AS har, siden 1. august 2012, opptjent lønn i firmaet. Han har 100 % stilling. Fordi firmaet er nystartet fra 1. august i fjor, og ikke har hatt høy inntjening hittil, har mannen latt være å ta ut opptjent lønn inntil firmaet mottar fakturerte beløp fra sine kunder. fra 1. oktober i fjor ble mannen sykemeldt etter en skade i forbindelse med jobben. Nav nekter ham sykepenger med den begrunnelse at han ikke har noe inntektstap som følge av skaden.

Er dette en riktig avgjørelse av Nav?»

BEGRUNNELSE:

I juli i fjor ble den nevnte bedriften opprettet av den nå sykemeldte mannen, som et aksjeselskap. Den 1. august ble han selv ansatt i bedriften i 100 % stilling med fast lønn. Bedriften selger tjenester og de første månedene hadde bedriften oppdrag som ble fakturert på vanlig måte. Det gikk, på normal måte, en viss tid før beløpene ble innbetalt til bedriften. Den 1. oktober ble mannen sykemeldt etter en skade han pådro seg under utførelsen av et oppdrag for firmaet. Han måtte si fra seg oppdrag han allerede hadde påtatt seg og firmaet gikk glipp av inntektene. Etersom inntektene til bedriften ikke kom inn straks de ble fakturert lot mannen være å ta ut opparbeidet lønn inntil videre for ikke å forringe aksjekapitalen. Han lånte penger til livsopphold av venner og familie. Han har søkt om sykepenger fra Nav fra 1. oktober, men Nav har avslått søknaden etter folketrygdlovens § 8-3. Mannen har lønn til gode i bedriften som vil bli tatt ut når betaling for utførte oppdrag blir betalt, men har ikke lønn r sykefraværet.

Bedriften får heller ikke inntekter så lenge mannen er sykemeldt fordi han måtte si fra seg de oppdragene bedriften er basert på og hadde påtatt seg. Spørsmålet er om mannen har krav på sykepenger i forhold til opptjent - men ikke uttatt - lønnsinntekt. Det kan virke urimelig at han ikke har rett til sykepenger i forhold til opptjent inntekt. Jeg håper statsråden vil vurdere om det skal, og bør, være slik at ansatte i nystartet eget AS, som venter med lønnsuttak skal miste retten til sykepenger.

Svar:

Sykepenger skal erstatte tapt pensjonsgivende inntekt som har falt bort på grunn av arbeidsuførhet som skyldes sykdom. Til arbeidstakere ytes sykepen-

ger med 100 prosent av inntekt opp til 6 G. De første 16 dagene betales av arbeidsgiver, deretter utbetaler trygden sykepenger. Til selvstendig næringsdrivende ytes sykepenger med 65 prosent av inntekt opp til 6 G fra 17. sykedag. Denne gruppen kan imidlertid mot særskilt premie tegne tilleggsforsikring som gir 65 prosent fra første dag eller 100 prosent fra første eller 17. sykedag.

Representant Giltun opplyser at vedkommende er ansatt i et AS. Han vil dermed kunne ha rett til sykepenger som arbeidstaker. Jeg vil bemerke at det er Arbeids- og velferdsetaten og eventuelt Trygderetten som uavhengig ankeinstans som tar stilling til om vilkårene for rett til sykepenger i den enkelte sak er oppfylt. Jeg gir her generell informasjon om det aktuelle regelverket.

Det er et vilkår etter folketrygdloven § 8-3 at vedkommende har vært i arbeid eller likestilt situasjon i minst fire uker umiddelbart før han eller hun ble arbeidsufør. Det er videre et vilkår at inntektsgrunnlaget for sykepenger utgjør minst 50 prosent av grunnbeløpet.

Sykepenger skal i utgangspunktet tilsvare den inntekt arbeidstakeren vanligvis har. Sykepengegrunnlaget for arbeidstakere fastsettes ut fra den aktuelle ukeinntekten, som omregnes til årsinntekt. Lønnsinntekt og andre godtgjørelser som er resultat av arbeidstakerens egen arbeidsinnsats tas med i ukeinntekten på tidspunktet for sykmelding. Når Arbeids- og velferdsetaten fastsetter sykepengegrunnlaget skal det, etter fast og langvarig praksis, bare tas hensyn til det faktum som er tilgjengelig på sykmeldingstidspunktet. Dette gjelder også ved fastsetting av sykepengegrunnlaget for selvstendig næringsdrivende. Med tilgjengelige inntektsopplysninger menes ikke at opplysningene konkret må foreligge på sykmeldingstidspunktet. Det er nok at opplysningene er tilgjengelige. Det vil si at hvis man har vært i arbeid i for eksempel tre uker på sykmeldingstidspunktet, men den månedlige lønnsutbetalingsdatoen først er etter dette tidspunktet, så er inntektsopplysningene å anse som tilgjengelige.

Opplysninger om inntekt kommer fra arbeidsgiveren. Arbeids- og velferdsetaten må vurdere om opplysningene fremstår som sikre og riktige. Det følger av langvarig og fast trygderettspraksis at bestemmelsen avskjærer all uregistrert inntekt som grunnlag for sykepenger. Arbeidstaker som er ansatt i eget AS, kan i stor grad selv bestemme sitt uttak av lønn umiddelbart før sykmeldingen, og det er vedkommende

selv som gir opplysninger om inntekten til etaten. I slike tilfeller er det bare lønn som arbeidstakeren faktisk tar ut av firmaet som skal legges til grunn, og ikke den lønnen som fremgår av arbeidsavtalen. Det må da foreligge tilstrekkelig dokumentasjon for å sannsynliggjøre at vedkommende hadde pensjongivende inntekt på sykemeldingstidspunktet. Trygderetten har i flere kjennelser understreket at i tilfeller der vedkommende er ansatt i eget firma er det særlig viktig at påståtte lønnsforhold kan dokumenteres. Det vises for eksempel til Trygderettens ankesaker nummer 1200610 og nummer 1200080.

Sykepenger skal dekke et umiddelbart inntektstap på grunn av sykdom. Arbeidstakere som ikke mottar lønn på sykmeldingstidspunktet har ikke et slikt umiddelbart inntektstap. Jeg mener det ikke er aktuelt å vurdere en særordning for personer som er ansatt i eget firma og som kan ha lønn til gode i bedriften. For å hindre etterfølgende innretning bør det etter mitt syn fortsatt bare tas hensyn til det faktum som forelå på sykmeldingstidspunktet.

Arbeidsgiver betaler sykepenger for de første 16 kalenderdagene av sykefraværet. Kravet om at inn-

tektsgrunnlaget minst må utgjøre 50 prosent av grunnbeløpet gjelder ikke for sykepenger i arbeidsgiverperioden, men vedkommende må ha tapt inntekt. Det kan således være tilfeller der vedkommende har rett til sykepenger fra arbeidsgiveren for inntil 16 dager av hvert sykefravær, men likevel ikke har rett til sykepenger fra folketrygden. Sykepengegrunnlaget i arbeidsgiverperioden skal beregnes etter den gjennomsnittlige arbeidsinntekten pr. uke som arbeidstakeren har hatt i arbeidsforholdet de siste fire ukene/den siste måneden, jf. folketrygdloven § 8-28.

Jeg viser til at personer som ikke har opptjent rett til sykepenger, vil kunne ha rett til arbeidsavklaringspenger dersom arbeidsevnen er nedsatt med minst 50 prosent og vedkommende har behov for aktiv behandling eller arbeidsrettede tiltak med sikte på å beholde eller skaffe seg arbeid. Arbeidsavklaringspenger tilsvarer 66 prosent av pensjongivende inntekt (opp til 6 G) i året før arbeidsevnen ble nedsatt, ev. 66 prosent av gjennomsnittlig inntekt i de tre siste kalenderårene før dersom dette gir et høyere grunnlag. Personer som ikke har slik tidligere inntekt, er sikret en minste årlig ytelse på to ganger grunnbeløpet.

SPØRSMÅL NR. 626

Innlevert 9. januar 2013 av stortingsrepresentant Bente Thorsen

Besvart 17. januar 2013 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Høgskolen Stord/Haugesund har søkt om og fått avslag i å opprette et forsøksprosjekt med femårig lærerutdanning. Kunnskapsdepartementet begrunner avslaget med at de prioriterer å utvikle den fireårige lærerutdanningen. Det er opprettet et forsøksprosjekt for femårig utdanning ved UIT. Det er stor politisk enighet om at lærerutdanningen på sikt vil bli femårig.

Vil statsråden sørge for at HSH får sette i gang forsøksprosjekt med femårig lærerutdanning som også vil gi et bredere vurderingsgrunnlag for utdanningen?»

BEGRUNNELSE:

HSH vil prøve ut en del andre ting enn det som de gjør i Tromsø.

I tillegg merker institusjonen en pågang av studenter som ønsker å gå på masterstudium.

I St. meld.11 (2008-2009) tar departementet til orde for at det gradvis skal utvikle femårig tilbud slik at det innen 2014 skal tilbys 800 studieplasser i masterstudier. For å innfri dette målet så vil et positivt svar til HSH være med på å innfri dette målet, som jeg antar at statsråden også har sluttet seg til.

Svar:

Høgskolen Stord Haugesund søkte 16. november 2012 om forsøk med femårig grunnskolelærerutdanning med vekt på praktiske og estetiske fag. Departementet og Høgskolen Stord/Haugesund, Høgskolen i Telemark og Høgskolen i Nesna drøftet i 2010 og 2011 utvikling av en fireårig grunnskolelærerutdanning for 1.-7. trinn med vekt på praktisk-estetiske fag og forsøk med en annen rekkefølge på de obligatoriske fagene norsk og matematikk i studieprogrammet. Departementet stilte seg positivt til sistnevnte forsøk, også i skriftlig oppsummering i etterkant av møtene.

En søknad i tråd med dette er imidlertid ikke mottatt i departementet.

Utdanningsinstitusjonene kan selv sette i gang femårige lærerutdanninger dersom de følger rammeplanen. Det innebærer blant annet at studentene skal kunne avslutte med en fullverdig grunnskolelærerutdanning etter fire år dersom de ønsker det. Institusjonene må imidlertid også ha de nødvendige faglige fullmakter eller NOKUTs akkreditering av studietilbudet for å tilby slik masterutdanning, og Høgskolen Stord/Haugesund har ikke det.

Mange lærerutdanningsinstitusjoner i flere regioner har ønsket å diskutere overgang til, og forsøk med, masterutdanning som går ut over rammeplanen. Også Nasjonalt råd for lærerutdanning har tatt opp det samme. Departementets holdning har vært at dette må vente til vi har oppnådd høy kvalitet og stabile tilbud innenfor de fireårige grunnskolelærerutdanningene.

Følgegruppen for lærerutdanningsreformen følger utviklingen i grunnskolelærerutdanningene på vegne av departementet. Følgegruppens rapporter vi-

ser at det er nødvendig å fortsette arbeidet med å følge opp de nye kravene til de nye grunnskolelærerutdanningene. Jeg prioriterer derfor å få opp kvaliteten i de fireårige utdanningene framfor å sette i gang forsøk med femårig utdanning.

Kunnskapsdepartementet har finansiert et stort antall nye studieplasser ved universiteter og høyskoler de siste årene. Mange lærerutdanningsinstitusjoner tilbyr nå masterstudier for lærerstudenter og lærere. Kunnskapsdepartementet fikk i 2011 utført en kartlegging som viste en stor økning både i antall studietilbud på masternivå, og typer av masterstudier. En økning på ca. 50 % i antall tilbud, og en økning på minst 700 studieplasser på tre studieår (fra 2008 til 2010) er estimert ut fra denne undersøkelsen, og den positive tendensen har formodentlig fortsatt. Jeg er sikker på at vi kan nyttiggjøre oss erfaringer som er gjort i disse miljøene ved en eventuell overgang til grunnskolelærerutdanning som masterstudier i framtida.

På denne bakgrunn ble søknaden om forsøk med femårig lærerutdanning ved HSH avslått.

SPØRSMÅL NR. 627

Innlevert 9. januar 2013 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde

Besvart 16. januar 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Hva vil regjeringen gjøre for å endre på de svært urimelige utslagene som skatteendringene på pensjon fra 2011 har fått for ektepar hvor den ene ektefellen har lav pensjonsinntekt (med rett til skattefradrag for uføre), mens den andre har svært lav eller ingen annen inntekt?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen innførte med virkning fra inntektsåret 2011 en skatteendring for pensjonister. For enkelte har denne endringen fått svært urimelige utslag. Fremskrittspartiet har fått henvendelser fra ektepar som har opplevd skattesjokk pga. regjeringens endringer. I enkelte tilfeller har skattebyrden økt fra noen få tusenlapper til nær 50 000 kroner hvert år. Selv med overgangsordninger sier det seg selv at slike økninger er uakseptable. Er regjeringen enig i dette, og vil den gjøre endringer slik at ektepar i en allerede sårbar situasjon ikke vil måtte oppleve slike skattekrav.

Svar:

Den gruppen ektepar som representanten Tybring-Gjedde omtaler, er ektepar som tidligere fikk skattereduksjon etter skattebegrensningsregelen beregnet av ektefellenes samlede inntekt og formue. I forbindelse med endringene i pensjonsskattereglene fra inntektsåret 2011 ble skattebegrensningsregelen endret. For AFP- og alderspensjonister ble regelen opphevet og erstattet av et nytt skattefradrag for pensjonsinntekt. På samme måte som skattebegrensningsregelen sikrer skattefradraget at de som bare lever av minstepensjon, ikke betaler inntektsskatt. Skattefradraget beregnes individuelt for hver skattyter, uavhengig av inntekten til ektefelle eller samboer.

For uførepensjonister ble skattebegrensningsregelen opprettholdt, men endret slik at skattereduksjonen nå skal beregnes individuelt for hver ektefelle. Med 2013-regler innebærer skattebegrensningsregelen at en nettoinntekt på 127 000 kroner for enslige og 116 700 kroner for hver ektefelle er skattefri. Inntekter over dette, inkludert et formuestillegg, skatt-

legges med 55 prosent inntil skattlegging etter de ordinære reglene gir lavere skatt. Uføre som mottar ektefelle tillegg for forsørgelse av ektefellen, skal imidlertid følge de tidligere reglene om felles skattebegrensning for ektefeller.

Omlegging til individuell beregning av skattefradraget og skattebegrensning er et viktig og riktig skritt i retning av individbasert skattlegging, dvs. et system hvor det er egen inntekt som bestemmer skatten den enkelte skal betale. Med dette fjernes den tidligere forskjellsbehandlingen av gifte og samboende. I tillegg likebehandles personer med lav inntekt uavhengig av om de er gift med en som omfattes av skattebegrensningsregelen eller ikke, samt at marginalskatten på lave lønnsinntekter reduseres for de som er gift med en pensjonist. Det gjør det mer lønnsomt å arbeide. Ektefellebasert beskatning henger igjen fra den tiden det var vanlig med bare én inntekt i husholdningen. I dag er det ikke gitt at ektefeller deler inntekt og formue likt mellom seg når utgangspunktet er forskjellig. Mange gifte pensjonister vil få redusert skatt ved denne omleggingen, fordi de nå kan få skattefradrag eller skattebegrensning selv om ektefellen har høy inntekt.

På den annen side vil endringene kunne gi økt skatt for ektepar der bare den ene er alders- eller uførepensjonist, og den andre har liten eller ingen inntekt. Dette skyldes at det bare er pensjonisten som vil

oppfylle vilkårene for det nye skattefradraget eller den videreførte skattebegrensningsregelen. Samlet skattereduksjon blir dermed lavere enn etter de tidligere reglene. For sistnevnte gruppe er det gitt overgangsregler for inntektsårene 2011, 2012 og 2013 slik at de skal få tid til å tilpasse seg det nye skattenivået.

Jeg vil for øvrig nevne at skattytere som er i en vanskelig økonomisk situasjon på grunn av lav inntekt, vil kunne søke om skattebegrensning etter den generelle skattebegrensningsregelen i skatteloven § 17-4. Skattemyndighetene avgjør da etter en konkret vurdering om skattyterens inntekt er så lav at den anses som utilstrekkelig til et nøkternt underhold for personen selv og dem vedkommende skal forsørge. Skattyterens økonomiske stilling må være slik at det også ellers er et påtakelig behov for skattenedsettelse, og i denne vurderingen tar en også hensyn til eventuell ektefelle og andre husstandsmedlemmers inntekt.

Jeg vil også vise til at skattereglene for uføre er vedtatt endret fra og med 2015. Folketrygdens uførepensjon skal fra samme tidspunkt legges om til en ny uføreytelse, som skal skattlegges etter samme regler som lønnsinntekt. Dette innebærer blant annet at skattebegrensningsregelen vil bortfalle for denne gruppen. Dette er nærmere omtalt i Prop. 1 LS (2012-2013) kapittel 4.

SPØRSMÅL NR. 628

Innlevert 10. januar 2013 av stortingsrepresentant Bente Thorsen

Besvart 17. januar 2013 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«På Europeisk utdanningskonferanse som ble avholdt i Oslo i tiden 09-11.12 så var IKT bruk i skolen et tema. Et av punktene som ble diskutert var at lærerne må gis den nødvendige kompetanse og støtte for mer effektiv bruk av IKT i utdanningen. Det kom også frem at man enda ikke ser noen særlig positive utslag på elevenes læringsutbytte etter de store IKT-investeringene i skolen.

Hva vil statsråden gjøre for å bedre lærernes IKT-kompetanse og ser hun for seg hva som må til for å bedre elevresultatene?»

Svar:

Forskning viser at det er en positiv sammenheng mellom digital kompetanse og karakterer. Vi må derfor være oppmerksomme på at det ikke skal oppstå nye digitale skiller. Samtidig ser vi at elevenes faglige resultater er bedre i skoler hvor elevenes og lærernes trivsel er god. I Norge har vi lyktes i å få bedre læringsresultater og høyere læringstrykk og samtidig holde oppe innsatsen for et godt læringsmiljø.

I desember 2012 arrangerte Norge, i samarbeid med Kypros, en ministerkonferanse om IKT og utdanning: Opening up education through technologies. Representanten sier i sitt spørsmål at det på ministerkonferansen kom fram at man "enda ikke ser noen særlige positive utslag på elevenes læringsut-

bytte etter de store IKT investeringene i skolen". Elevenes læringsutbytte var i liten grad et tema på ministerkonferansen. Derimot var arbeidsmetoder, digitale læringsressurser, samarbeid og deling viktige temaer. Lærerenes rolle som tilrettelegger for innovativ og inkluderende bruk av IKT ble også kommentert.

Videre ønsker jeg å understreke at det er svært mange ulike faktorer som påvirker elevenes læringsutbytte, og det er vanskelig å isolere effekten av IKT. Samtidig viste PISA 2006 at elever med mer enn fem års erfaring med datamaskiner skåret bedre enn elever som hadde mindre enn ett års erfaring med databruk. Det indikerer at bruk av IKT i skolen gir positive resultater over tid. Og at læringsresultatene i norsk skole er på vei opp, er det ingen tvil om. Norske elever gjør det bedre i både lesing, matematikk og naturfag sammenlignet med tidligere resultater i de internasjonale undersøkelsene TIMSS og PIRLS. Ingen andre land i TIMSS-studien kan vise til så sterk framgang i matematikk som norske 4. klassinger. TIMSS 2011 viser også en sammenheng mellom skolens læringsmiljø og elevenes resultater i matematikk og naturfag.

Jeg er enig med representanten om at lærernes kompetanse er viktig. Flere forskningsrapporter peker på at læreren er den påvirkningskilden som har størst betydning for elevenes skoleprestasjoner, også når det gjelder digitale ferdigheter. Da må også lærerne ha digital kompetanse. Monitor 2011 viser at vi er på rett vei både når det gjelder økt bruk av IKT og oppmerksomhet om utfordringer og muligheter fra skoleeiere, skoleledere og lærere. Det er positivt at stadig flere skoleledere stiller krav til lærernes IKT-bruk. Likevel ser vi av undersøkelser at det fremdeles utdannes nye lærere uten tilstrekkelig kunnskap om både den pedagogiske bruken i undervisningen og kunnskap om hvordan de skal lære bort digitale ferdigheter til elevene. Både grunnskolelærerutdanningen, etter- og videreutdanningen og andre kompetan-

sehevingstiltak må integrere pedagogisk bruk av IKT i fagene. Vi vil se nærmere på om digitale ferdigheter er godt nok ivaretatt i etterutdanningstilbudene.

Det er imidlertid kvaliteten mer enn kvantiteten som er avgjørende for når vi kan være fornøyd med hvor godt IKT kan bli integrert i opplæringen. For å sikre at vi har en kunnskapsbasert politikk på IKT-feltet og at vi når ut til sektoren med våre utdanningspolitiske målsettinger, har jeg etablert et eget Senter for IKT i utdanningen. Senteret skal ha en pådriverrolle innen for sitt felt. Det må være praksisnært i sin tilnærming og utforske det pedagogiske potensialet i ny teknologi. For eksempel har Senter for IKT i utdanningen utviklet rundt 80 nettbaserte verktøy, veiledere, rapporter og faktaark til bruk i skolesektoren.

Klasseledelse i klasserom med mange datamaskiner er ikke vesentlig annerledes enn klasseledelse i tradisjonelle klasserom. Det handler om støttende relasjoner, struktur og regler, læringskultur, motivasjon og forventninger. Vi må hjelpe lærere som er usikre i møte med teknologi, gjennom å formidle gode eksempler og praktiske tips til hvordan de kan håndtere konkrete problemstillinger. Jeg har derfor gitt Senter for IKT i utdanningen i oppdrag å utvikle nettbaserte ressurser/veiledninger med praktiske tips for gode regler og rutiner i klasserom med høy teknologitetthet. Ressursen skal primært ha videregående skoler som målgruppe, men vil i tillegg være nyttig for ungdomsskoler som opplever slike behov. Senteret har også ansvar for et sentralt tiltak i stortingsmeldingen om ungdomstrinnet – Den virtuelle matematikkskolen. I dette prosjektet er målet at innovative, interaktive og nye læringsformer vil stimulere elevene til å yte mer og få bedre resultater. Prosjektet skal rette seg både mot elever som trenger større utfordringer enn de får i den ordinære opplæringen og elever som sliter med matematikk. Den virtuelle matematikkskolen skal være et supplement til den ordinære undervisningen og har som mål å øke motivasjonen til den enkelte eleven.

SPØRSMÅL NR. 629**Innlevert 10. januar 2013 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 15. januar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Det har oppstått betydelig strid mellom lokal-samfunn og politimesteren i Midtre Hålogaland etter at passtjenesten i Vest-Lofoten ble nedlagt. Et dårligere tjenestetilbud for befolkningen i Vest-Lofoten ifm. passtjenester medfører store praktiske og økonomiske ulemper.

Vil statsråden nå sørge for at det blir opprettet passkiosk ved Vest-Lofoten Lensmannsdistrikt slik at mer hensiktsmessige og smidige ordninger for befolkningen kommer på plass?»

BEGRUNNELSE:

Etter innføring av biometriske passkiosker til kun 4 tjenestesteder i Midtre Hålogaland og nedleggelse av passtjenester ved Vest-Lofoten lensmannskontor, har det vært pågående strid gjennom flere år mellom lokalpolitikere i Lofoten og politimesteren i midtre Hålogaland.

Næringsliv og innbyggere har gjennom flere omganger protestert på de negative praktiske og økonomiske konsekvensene nedbyggingen av dette tjenestetilbudet har fått.

Politimesteren i Midtre Hålogaland har valgt en annen løsning enn de andre politimesterne i Nord Norge, som har opprettholdt et mer desentralisert tjenestetilbud, med utplassering av passkiosker på flere steder i distriktet. Lokale ordførere har hatt et positivt dialogmøte med statssekretæren i justisdepartementet i denne saken, hvorav departementet tilbydde politimesteren utplassering av en ekstra passkiosk til Vest-Lofoten lensmannsdistrikt etter en nærmere særskilt behovsvurdering.

Politimesteren konkluderte i brev til departementet at det ikke var tjenlig med tildeling av ny passkiosk og at det ikke var fremkommet formelle klager på tjenesten.

Gjennom henvendelse fra kommunene direkte til Vest-Lofoten lensmannskontor fremkom det at lensmannsdistriktet ikke fikk henvendelse fra politimesteren på hvorvidt det var fremkommet klager. Derimot viser lensmannen i brev til ordføreren i Vestvågøy til at klager på manglende passtjenester fremkommer tilnærmet daglig.

Fra Vestvågøy Kommunes flyktningeenhet alene fremkommer det et årlig forbruk på ca. kr 80 000,- for utførelse av passtjenester som følge av dagens ordning.

Dagens ordning kan neppe sies å være særlig effektiv bruk av offentlige ressurser og strider mot prinsippene om et best mulig og nært polititjenestetilbud til befolkningen. Ordningen er fordyrende og lite smidig.

I brev fra lensmannen i Vest-Lofoten til ordføreren i Vestvågøy fremkommer det at det mottas klager på bortfall av passtjenester tilnærmet daglig.

Svar:

Jeg legger til grunn at det tilligger Politidirektoratet og stedlig politimester å treffe beslutning om hvordan politiet i det enkelte distrikt legger til rette for passutstedelse.

Denne saken har senest i april 2012 vært til behandling i departementet etter anmodning fra ordførerne i Vestvågøy, Flakstad og Moskenes kommune. Departementet kom på det tidspunktet til at det ikke var grunnlag for å instruere og ser ikke at saken stiller seg annerledes i dag.

SPØRSMÅL NR. 630**Innlevert 10. januar 2013 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen****Besvart 16. januar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Hvordan forklarer statsråden at Politidirektoratet brukte nærmere 14 år før de satte i gang tiltak for å rydde opp i en fryktkultur og et dårlig arbeidsmiljø i Romerike Politidistrikt, etter henvendelser fra hovedverneombud og ledere gjennom flere år, der ansatte ikke tør å stå fram eller si i fra om sin arbeidshverdag i frykt for sin videre karriere i politiet og der ansatte har blitt langtidssyke, og har valgt å slutte fordi de ikke ble tatt på alvor eller ivaretatt slik arbeidsmiljøloven krever?»

BEGRUNNELSE:

Flere nettaviser hadde i desember 2012 oppslag om tidligere og nåværende politiledere, som stod fram og fortalte om trakassering og dårlig arbeidsmiljø gjennom flere år i Romerike Politidistrikt. Flere av disse hadde valgt å slutte i stillingene sine eller blitt sykmeldte. Det kom fram at det dårlige arbeidsmiljøet hadde vært et vedvarende problem i flere år og at justisdepartementet ble varslet allerede i 1999. Det ble også rapportert til Politidirektoratet, uten at daværende politidirektør gjorde noe for å rydde opp i det dårlige arbeidsmiljøet i politidistriktet. Først når flere politiledere blir sykmeldt for ca. ett år siden og man rapporterer atter en gang til Politidirektoratet om årsaken til sykefraværet, reagerer Politidirektoratet, over 10 år etter at den første varslingen ble gitt. Det kan virke som om Politidirektoratet har glemte arbeidsmiljøloven innehar en varsler paragraf, krav til HMS og skal virke som en verne lov for arbeidstakere.

Jeg viser også til Meld.St.nr 29 om "felles ansvar for eit godt og anstendig arbeidsliv", som regjeringen la fram for Stortinget våren 2012. Det regjeringen ikke nevnte i meldingen er viktigheten av å ha gode og kompetente ledere, og hvor mye lederskap kan påvirke et arbeidsmiljø, den enkelte arbeidstaker og sykefravær, kanskje spesielt er dette viktig å ha fokus på i det offentlige der stillingsvernet er sterkt.

Svar:

Henvendelser om dårlig arbeidsmiljø skal tas alvorlig. Jeg følger situasjonen på arbeidsmiljøområdet i politiet nøye.

Spørsmålet fra representanten er forelagt Politidirektoratet. POD opplyser at saken ble tatt opp formelt med direktoratet i mars 2012. Det er videre opplyst at direktoratet i denne saken deretter har hatt et godt samarbeid med den valgte vernetjenesten.

Politidirektoratet har utarbeidet egne retningslinjer for varsling om kritikkverdige forhold i politi- og lensmannsetaten. I tillegg er det utarbeidet en varslingsplakat. Jeg vil i samråd med Politidirektoratet vurdere retningslinjene for varsling, heruten etablering av en uavhengig varslingskanal med sikte på at varslingssaker på alle nivå kan følges opp på best mulig måte. Jeg vil også nevne at Politidirektoratet har utviklet en ny leder- og medarbeiderplattform, som danner basis for arbeidet med å styrke tilliten mellom ansatte og ledelsen i etaten. Målsettingen med dette arbeidet er å utvikle gode ledere og medarbeidere som sammen skal nå målsettingen om bedre ledelse, holdninger og kultur.

SPØRSMÅL NR. 631**Innlevert 10. januar 2013 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve****Besvart 21. januar 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Mener helse- og omsorgsministeren at pasientene i Helse Møre og Romsdal får et bedre tilbud innen habilitering og rehabilitering, hvis foretaket foretar de nedleggelsene og endringene som er beskrevet i styrets saker?»

BEGRUNNELSE:

Det er med stor bekymring jeg ser på hvordan rehabiliteringstilbudet i Helseforetaket i Møre og Romsdal nå bygges ned, fordi direktøren i Helse Sunnmøre har som mål at all spesialisert rehabilitering skal foregå i sykehusene. I styrevedtak – sak 2011/48 ble det lagt opp til at det bør være en langsiktig målsetting at all spesialisert rehabilitering skal skje i sjukehusa.

Nesten umiddelbart etter at Helse Sunnmøre og Helse Nordmøre og Romsdal ble samlet under paraplyen «Helse Møre og Romsdal», ble Nevrohjemmet i Ålesund med sine 14 senger avviklet. Dette til stor fortvilelse for mange brukere fra hele fylket. Omtrent samtidig ble det vedtatt å redusere sengetallet ved rehabiliteringssentrene Aure og Mork med tilsammen 19 senger. Et ganske stort førsteinngrep som totalt utgjør 33 sengeplasser innen spesialisert rehabilitering i et fylke som fra før av har for få plasser.

Men mer skulle det bli, for ved behandling av sak 2012/100 Budsjett 2013 - Status, kommer det frem at Helse Møre og Romsdal, av økonomiske grunner finner det nødvendig å starte jobben med funksjonsfordeling i foretaket. Dette har nå ført til forhastede forslag fra direktøren i Helseforetaket, som foreslår å endre driftsansvaret for de to rehabiliteringssentrene Aure og Mork i løpet av andre halvår 2013. Allerede i inneværende år forventes det at kommunene danner interkommunale eierskap av de to institusjonene som i dag har 40 senger. Dette har ført til flere bekymringsmeldinger fra både ansatte og brukere. Signaler som jeg har fått, tyder på at denne saken vil komme opp i styret for Helseforetaket på nytt, allerede 23. januar.

Norsk helsevesen redder i dag stadig flere fra alvorlige ulykker, hjerneslag, hjerteproblemer mv. Det er her snakk om pasienter som har behov for langsiktig spesialisert rehabilitering for å komme seg tilbake til hverdagen. Høyre har lenge etterlyst en nasjonal rehabiliteringsplan uten at regjeringen har tatt dette på alvor. En slik plan burde foreligge i forkant av samhandlingsreformen og de funksjonsfordelingene som denne på mange områder utløser.

Jeg håper statsråden vil se på muligheten for å stoppe rasingen av rehabiliteringstilbudet i Møre og Romsdal, inntil det foreligger en konsekvensanalyse og en plan for det fremtidige rehabiliteringstilbudet til innbyggerne i Møre og Romsdal.

Svar:

Jeg mener at beslutninger om lokale tilbud bør tas nærmest mulig de det gjelder.

Styret i Helse Møre og Romsdal HF gjorde i sak 2011/48 vedtak om endring av det spesialiserte rehabiliteringstilbudet i fylket. Gjennom en samling av spesialisert rehabilitering ved sykehusene forventer helseforetaket at pasientene får et bedre tilbud. Dette innebærer blant annet at legetjenesten til pasienter som trenger spesialisert rehabilitering blir styrket. En vil i tillegg kunne gjøre seg nytte av annen tilgjengelig fagkunnskap og tilbud ved sykehuset. Det er også gjort bygningsmessige endringer for å tilpasse lokalitetene til brukergruppene.

En samling av spesialisert rehabilitering ved sykehusene kan bidra til at rehabiliteringen vil kunne starte tidligere, og skje parallelt med en eventuell medisinsk behandling. Videre utvikler spesialisert rehabilitering seg fra døgnbasert rehabilitering til dag/poliklinisk rehabilitering. Denne utviklingen fører til mindre behov for sengeplasser. Antall senger er derfor ikke nødvendigvis en god indikator på kvalitet og omfang av tilbud innen rehabilitering. Endringene som er gjort i det spesialiserte rehabiliteringstilbudet i Møre og Romsdal i 2012 har heller ikke ført til økning i ventetid til rehabilitering.

Samhandlingsreformen vil også innebære endringer på rehabiliteringsfeltet. Det er satt i gang en prosess sammen med brukere for å styrke rehabiliteringstilbudet i kommunene. Ved Mork rehabiliteringssenter er det blant annet etablert et eget samarbeidsprosjekt med omkringliggende kommuner, som har som mål å heve rehabiliteringskompetansen i de aktuelle kommunene.

Det er satt ned arbeidsgrupper med representanter fra kommuner, brukere og helseforetaket for å se på fremtidig driftsmodell av Aure og Mork rehabiliteringssenter. Helse Møre og Romsdal HF vil avvente tilbakemelding fra kommunene før en går videre med endringer i driftsform. Jeg har tillit til at styret i Helse Møre og Romsdal HF, og eventuelt i helseregionen, er bedre skikket enn departementet i Oslo til å videreutvikle tilbudet i samarbeid med kommunene.

SPØRSMÅL NR. 632**Innlevert 10. januar 2013 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 17. januar 2013 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«I Meld. St. 21 (2011-2012) Norsk klimapolitikk skriver regjeringen at den vil sitat: "øke omsetningspåbudet for biodrivstoff til 5 prosent forutsatt at bærekraftskriteriene er tilfredsstillende. Når det er opparbeidet erfaring med bærekraftskriteriene, vil regjeringen ha som mål å øke omsetningspåbudet ytterligere opp mot 10 prosent".

Hva er status for dette arbeidet i regjeringen, og når ser statsråden for seg at økningen i omsetningspåbudet vil bli satt ut i livet?»

Svar:

Som det også fremgår av pressemelding fra Miljøverndepartementet i dag, så sender Klima- og forurensningsdirektoratet nå på høring forskriftsforslag om innføring i norsk regelverk av EUs bærekraftskriterier for biodrivstoff. I denne forbindelse har regjeringen besluttet at det nasjonale omsetningskravet for biodrivstoff beholdes på dagens nivå på 3,5 biodrivstoff til veitrafikken samtidig som bærekraftskriteriene innføres. Dette er i tråd med klimameldingen - og klimaforliket - der det er sagt at regjeringen vil øke omsetningspåbudet for biodrivstoff til fem prosent forutsatt at bærekraftskriteriene er tilfredsstillende.

Regjeringen har vurdert at bærekraftskriteriene slik de foreligger i dag ikke gir grunnlag for en økning i omsetningskravet. Vi avventer en forbedring av det internasjonale bærekraftssystemet, hvor særlig videreutvikling av EUs bærekraftskriterier blir viktig.

Den internasjonale utviklingen av bærekraftskriterier for biodrivstoff har tatt mer tid enn ventet, samtidig som det de siste årene har kommet mer kunnskap om mulige negative effekter av arealbruken. Det har særlig vært uttrykt bekymring knyttet til indirekte klimagass effekter, hvor for eksempel fortrengning av eksisterende jordbruksproduksjon for biodrivstoffvekster gir økt trykk på å dyrke opp skog eller torvjordsområder andre steder. Slike indirekte arealeffekter kan gi store utslipp av klimagasser. Europakommisjonen la i høst frem et forslag til et endringsdirektiv om håndtering av slike indirekte arealbrukseffekter. Forslaget er tidlig i EU-prosessene ennå, og Miljøverndepartementet vil følge nøye med på den videre utviklingen på feltet.

Biodrivstoff kan være et blant flere tiltak for å redusere klimagassutslippene fra transportsektoren. Samtidig er det viktig at det er produsert på en bærekraftig måte og gir reelle kutt i klimagasser. Det er derfor god grunn til å gå varsomt fram på dette feltet.

SPØRSMÅL NR. 633**Innlevert 10. januar 2013 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg****Besvart 17. januar 2013 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Fylkesvei 86 mellom Sørreisa og Andselv har over svært mange år blitt brukt, og brukes i dag, av forsvaret og internasjonale styrker til å transportere tungt militære kjøretøy og annet tungt forsvarsutstyr fra NATO kaia i Sørreisa til indre Troms. Bruken har ført til at vegstrekningen er svært nedslitt og trafikkfarlig.

Ser statsråden noen mulighet til at forsvaret sammen med fylkeskommunen kan bidra til vedlikehold og oppgradering av nevnte vegstrekning?»

Svar:

Vedlikehold og oppgradering av vegnettet er et ansvar som er tillagt vegmyndighetene. Vegmyndighetene skal i sin planlegging og budsjettering av offentlig veg legge til grunn beregnet belastning og slitasje. Forsvarsdepartementet legger derfor til grunn at forsvarsbudsjettet ikke skal benyttes til å dekke utgifter til vedlikehold og oppgradering av vegnettet.

Det gjennomføres normalt større vinterøvelser i Indre Troms hvert andre år. Utenom Forsvarets normale bruk av vegen vil det i løpet av øvingsperioden foregå transport med tyngre kjøretøyer langs fylkes-

veg 86 mellom Sørreisa og Andselv, fortrinnsvis ved start og avslutning av øvingsperioden. Kostnadene for skader direkte forårsaket av denne virksomheten

belastes Forsvaret og gjøres opp i etterkant av den enkelte øvelse. Typiske skader har vært på skilter, autovern og stikkrenner.

SPØRSMÅL NR. 634

Innlevert 10. januar 2013 av stortingsrepresentant Åse Michaelsen

Besvart 15. januar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Kan statsråden oversende Statsbyggs tomteanalyse av mulige etableringsalternativer for et nytt beredskapssenter i Oslo?»

BEGRUNNELSE:

Det har vært vanskelig å få tilgang på Statsbygg sin rapport og utredning vedrørende tomte-alternativer for bygging av nytt beredskapssenter.

Da denne utredningen også tar for seg tidsaspektet ved de ulike alternativene, så er det av stor betydning å få tilgang på denne informasjonen.

Svar:

Vedlagt følger Statsbyggs rapport om mulige alternative lokaliseringer av politiets beredskapssenter i Oslo.

I Statsministerens redegjørelse 28.8.2012 ble det gjort kjent at Samferdselsdepartementet har stilt jern-

banens tomt på Alna i Groruddalen til disposisjon for nytt beredskapssenter for politiet. Tomten anses som best egnet til formålet. Statsbygg skal stå som byggherre for prosjektet.

For å få en raskest mulig gjennomføring av prosjektet, har regjeringen besluttet at det skal foretas en statlig regulering av tomten og at det ikke skal gjennomføres en formell konseptvalgutredning (KVU) og kvalitetssikring (KS1). Med disse forutsetningene, forventes det at etablering av beredskapssenteret lar seg gjennomføre på om lag 5 år.

Vedlegg til svar:

Statsbyggs rapport om mulige alternative lokaliseringer av politiets beredskapssenter i Oslo.

Lenke til vedlegg:

<http://www.stortinget.no/dok15-201213-634-vedlegg>

SPØRSMÅL NR. 635

Innlevert 10. januar 2013 av stortingsrepresentant Robert Eriksson

Besvart 16. januar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Alt tyder på at man i dag har alt for lav bemanning for å kunne drive en forsvarlig god grensekontroll ved Trondheim Lufthavn Værnes, og at NT Politidistrikt har vært nødt til å avgi personell fra nærliggende regioner bekrefter dette.

Vil statsråden sørge for at det i forbindelse med revidert nasjonalbudsjett 2013 blir foretatt en "Øre-

merket" oppbemanning for Schengenkontroll ved Trondheim Lufthavn Værnes, slik at man kan oppnå en forsvarlig grensekontroll, og det uten at det skal gå utover ordinær beredskap?»

BEGRUNNELSE:

Schengen-avtalen innebærer at Norge skal utpeke grensepoliti dedikert og utstyrt til å bedrive gren-

sekontroll på land, sjø og i luft. I følge opplysninger undertegnede har mottatt fra Politiets Fellesforbund Nord-Trøndelag (PFNT) fremkommer det at Norge ikke har klart og oppfylle sine forpliktelser ihht. Schengen-avtalens bestemmelser på en tilfredsstillende måte, hva gjelder grensekontroll. Ved Trondheim Lufthavn Værnes er det i dag 3 personer som er utdannet og godkjent for Schengenkontroll. Det burde vært 22 godkjente personer. Det fremkommer videre at det aldri har vært Schengen inspeksjon på Værnes.

De ti siste årene har det vært en kraftig økning i antall reisende til og fra Værnes. I 2012 viser passasjertall utland at det var om lag 850.000 reisende, og i overkant av 4 mill. totalt antall reisende. I følge opplysninger undertegnede har mottatt fra PFNT fremkommer det at ved kontroll av 70 personer plukket ut og kontrollert på Værnes. Av disse 70 ble 16 utvist, 14 bortvist, 10 oppfølging vedrørende avvik ifb. med oppholdstillatelsen, 6 garantisaker, ingen hadde garantert for oppholdet i Norge, 2 asylsaker, 7 etterlyste personer og 7-8 personer sluppet igjennom grunnet mangel på kapasitet.

Erfaringen viser at ved kontroller så avdekker man kriminalitet. Grensekontroll er videre en profesjon hvor mannskap øremerkes og utdannes. Politimesteren i Nord-Trøndelag (PM NTPD) har omdisponert mannskap for å ta grep i forhold til Schengenavtalen. Ting tyder på at politimesteren har tøyd strikken så langt det er mulig uten å ramme den øvrige beredskap. PM i NTPD har avgitt faste mannskaper på 7-8 personer øremerket Værnes. I tillegg benyttes hele politistyrken i regionen til grensekontrolloppdrag. Undertegnede er sterkt bekymret over den oppståtte situasjonen og er av den formening at en ytterligere økning når det gjelder å avgi mannskap til Værnes uten at det fylles opp i andre enden, vil være dramatisk for den alminnelige beredskapen.

I sommerhalvåret er det i praksis liten beredskap i Stjørdalsområdet da manskapene må være på Værnes. Dette medfører at nærliggende region må dekke

opp bemanningsbehovet, noe som fører til at problemet forskyves med det resultat: Ingen beredskap i den nærliggende region.

Grensepolitiet er såpass få at det per i dag i praksis ikke fortas kontroller. Grensepolitiet må ta seg av det daglige som bistand toll, bistand kriminalomsorgen med fangetransport, yte service for publikum etc. I realiteten innebærer dette at det ikke er et grensepolitiet ved Værnes etter kl. 1700.

Dagens underbemanning ved Trondheim Lufthavn Værnes er i praksis et åpent hull inn til Schengen og innen Schengen. Det nordtrønderske politiet prøver i dag å avgi maksimalt med mannskap for å oppfylle landets forpliktelser hva gjelder kontroll ved lufthavnen. Dette medfører at annen grensekontroll har man ikke resurser til å bedrive på en forsvarlig måte. Det er liten tvil om at det trengs en kraftig oppbemanning som er dedikert til det å være grensepolitiet. Trondheim Lufthavn Værnes har blitt det nordtrønderske politiets største utfordring mannskapsmessig. Dagens situasjon utarmer den øvrige beredskapen fordi Norges forpliktelser ihht. Schengen-avtalen må gå foran ordinær beredskap.

Svar:

Nord-Trøndelag politidistrikt har ansvar for grensekontroll og andre oppgaver knyttet til polititjenesten ved Trondheim lufthavn Værnes. Politimesteren må til enhver tid vurdere behovet for hvor stor bemanningen skal være. Nye personellressurser tildelt i 2012 ble således plassert på lufthavnen i sin helhet.

Trafikkgrunlaget for sommeren 2013 vil i perioder kreve økt tilstedeværelse av politiansatte med grensekontrollkompetanse. Dette har politidistriktet tatt høyde for i sine planer. Ved spesielle situasjoner kan politidistriktets øvrige mannskaper nyttes for å løse oppgaver på lufthavnen.

Jeg forventer at politimesteren i Nord-Trøndelag fordeler ressursene slik at nødvendige oppgaver på lufthavnen løses på en tilfredsstillende måte.

SPØRSMÅL NR. 636**Innlevert 10. januar 2013 av stortingsrepresentant Solveig Horne****Besvart 16. januar 2013 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Inga Marte Thorkildsen****Spørsmål:**

«Kan statsråden forsikre at de barna og ungdommene som blir rammet av nedleggelse av institusjonsplasser i Region Vest får forsvarlig, stabilt og tilrettelagt hjelp tilpasset sine behov?»

BEGRUNNELSE:

I Stavanger Aftenblad 10.01.2013 kan vi lese om at Bufetat er pålagt å spare 200 millioner kroner og at dette særlig rammer Region Vest. Det informeres også om at prosessene kjøres raskt og informasjonen er utydelige. Dette virker som en politisk styrt nedlegging da en er klar over at behovet for både fosterhjem og institusjonsplasser er stort. Barna trenger tilrettelagt hjelp utfra sine behov resultatet i region vest er at barna- og ungdommene må sendes til andre steder i landet. I tillegg vet vi at i nysalderingen rett før jul fikk region vest tilført mer penger til kjøp av private institusjonsplasser da behovet i den regionen var større enn forventet.

Svar:

Tilbudet i barnevernet skal være tilpasset det enkelte barns behov og gi barn trygghet og utviklingsmuligheter. Barneverninstitusjoner er for en kortere eller lengre periode hjemmet til barn og unge som verken kan bo hjemme eller i et fosterhjem. Mange av disse barna har en sammensatt og vanskelig livssituasjon og trenger ofte en annen type oppfølging enn det som kan gis i et fosterhjem eller gjennom tiltak i hjemmet. Institusjoner er derfor ikke bare en nødvendig, men en ønskelig del av tiltaksapparatet i barnevernet. Bufetat har ansvaret for etablering og drift av institusjoner. De skal dermed sørge for at alle barn i regionen som har behov for det får et forsvarlig institusjonstilbud.

Det har over lengre tid vært betydelig vekst i antall barn og unge som har behov for hjelp fra det statlige barnevernet. For å opprettholde et god faglig tilbud til disse barna må det gjennomføres omstillings-

tiltak i det statlige barnevernet. Jeg er opptatt av at barn og unge får et godt og forsvarlig tilbud, selv om etaten nå er i gang med nødvendige omstillingstiltak for å få bedre kvalitet på tiltak og tjenester innenfor den bevilgede budsjettammen.

Bufetat har etablert et kvalitetsutviklingsprogram der målsettingen er å utvikle felles faglige standarder og et likere tjenestetilbud på tvers av regionene. For de fleste barn er det bedre å vokse opp i et hjem fremfor på en barneverninstitusjon. Det er derfor et mål å øke bruken av fosterhjem som alternativ til institusjon. Etaten arbeider også med å utvikle et mer differensiert tilbud for barn og unge med behov for en institusjonsplass. Dette for å møte barn og unge med sammensatte og ulike behov på en god og faglig riktig måte.

Kommunene i region vest etterspør i større grad enn tidligere fosterhjem til barn og unge som trenger bistand fra det statlige barnevernet. Regionen rekrutterte i 2012 over 400 fosterhjem og det er en lavere andel barn i barnevernet med institusjonstilbud enn tidligere. Behovet for institusjonsplasser er derfor redusert og en konsekvens av dette er at tiltak også må legges ned.

Veksten i antall barn medfører en utfordrende økonomisk situasjon i det statlige barnevernet. Situasjonen er særlig krevende i region vest. Regionen følger tett opp av Bufdir. Det drives et effektiviseringsarbeid for å sikre at tilbudet er i samsvar med behov hos kommunene og brukerne, og for å sikre at tilbudet som gis ikke er dyrere enn nødvendig. Bufetat forutsetter i utgangspunktet at ingen barn må flytte unødige som følge av omstillingen.

Den pågående omstillingen av statlig barnevern og nedleggelse av institusjoner er planlagte tiltak og gjennomføres i tråd med Hovedavtalen og i henhold til rammeverket for slike prosesser. Det er også viktig for meg å understreke at gjennomføringen av omstillingstiltak skjer i tråd med den øvrige omstillingspolitikken i staten og i tett dialog med ansatte og tillitsvalgte.

SPØRSMÅL NR. 637**Innlevert 10. januar 2013 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 17. januar 2013 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Viser til tidligere spørsmål, Dokument 15:544 (2012-2013). Mottatte tilbakemeldinger viser at dette i nære geografiske områder kan gi store utslag i kvotestørrelser avhengig av på hvilken side av kommunegrensen en er bosatt og driver sin virksomhet.

Kan statsråden redegjøre for om denne praksis var intensjonen bak fastsetting av de spesifikke fiskekvotene, og hva vil statsråden gjøre for å rette opp i de urimelige utslag dette kan få?»

Svar:

Som en oppfølging av Kystfiskeutvalgets innstilling og Stortingets vedtak er det avsatt tilleggskvoter på torsk, som tildeles fartøy i åpen gruppe i Finnmark og Nord-Troms, samt enkelte andre definerte kommuner. Hensikten er å styrke næringsgrunnlaget for fartøy i åpen gruppe i fisket etter torsk i disse områdene.

Bakgrunnen for tiltakene Stortinget vedtok i oppfølgingen av Kystfiskeutvalget, samt valg av virkeområde, er å sikre at fiskerireguleringene også for framtiden vil være klart innenfor de rammene som følger av folkeretten om urfolk og minoriteter, og å styrke driftsgrunnlaget for de som driver fiske med små fartøy i deler av Nord-Norge som et distriktpolitisk virkemiddel. Det ble derfor besluttet at hele Finnmark og kommuner i Nord-Troms skulle omfattes av tiltakene, samt kommuner utenfor disse områdene som har hatt tradisjonell sjøsamisk bosetting over en viss tid.

Etter drøftelser med Sametinget ble det oppnådd enighet om at det er naturlig å regne kommuner som er omfattet av det geografiske virkeområdet til Sametingets søkerbaserte tilskuddsordning som slike områder. Dette er områder som av Sametinget selv defineres som en naturlig avgrensning når Sametinget forvalter støttemidler til ulike næringstiltak. I tillegg viser en gjennomgang over utviklingen i fiskere og antall fartøy de siste tiår at det er disse kommunene som har hatt størst nedgang i fiskeriaktiviteten, og dermed trolig har størst behov for tiltak som kan bidra til å snu utviklingen.

Ordningen med tilleggskvoter på torsk til åpen gruppe omfatter altså merkeregistrerte fartøy i Finnmark, Nord-Troms og øvrige kommuner i Troms og Nordland som er omfattet av det geografiske virkeområdet til Sametingets søkerbaserte tilskuddsordning.

Det er riktig at tilleggskvotene medfører en forskjell i kvoten for fartøy med eiere som er bosatt henholdsvis innenfor og utenfor virkeområdet, og jeg forstår at dette kan oppleves urimelig for eiere av fartøy som ikke er omfattet. Det kan også være slik at den geografiske avstanden mellom eiere som bor innenfor og utenfor området i noen tilfeller kan være kort. Denne forskjellen er imidlertid en tilsiktet konsekvens av ordningen.

Jeg vil imidlertid også peke på at avsetningen til denne tilleggskvoten er gjort fra den norske totalkvoten av torsk, før fordeling til de ulike fartøygruppene. Det er dermed slik at kvotestørrelsen for andre fartøy i åpen gruppe ikke i nevneverdig grad blir påvirket av dette.

SPØRSMÅL NR. 638**Innlevert 10. januar 2013 av stortingsrepresentant Bjørn Lødemel****Besvart 18. januar 2013 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«I eit svar til skriftlig spørsmål nr. 390 angående Statnett si graving over elva Nausta viser statsråden til at planlagt boring under elva ikkje er mogeleg å gjennomføre. Dette er eit underleg svar når ein veit at det er teknisk og praktisk gjennomførleg å kjernebore både gjennom lausmasser og gjennom fast fjell. Statnett har vore kjend med at det skulle kjerneborast heilt tilbake til 2008, og det har vore eit klart krav frå grunneigarane.

Kvifor er det ikkje mogeleg å kjernebore og kva metodar har blitt vurdert?»

Svar:

I etterkant av mislykket boring og påfølgende graving for 132 kV kabel over Nausta, har Statnett bedt om en oppsummerende rapport fra Norconsult. Av rapporten fremgår at det eksisterer utstyr som kan bore horisontalt gjennom både løsmasser og fjell, såkalt hammerboring. Maksimal lengde for denne metoden er 50-60 meter. Avstanden over Nausta i det aktuelle området er minimum 85 meter. Etter å ha forespurt flere borefirma konkluderte derfor Norconsult i samråd med Statnett med at eneste aktuelle me-

toden for boring under elvebunnen var styrt boring gjennom løsmasser.

Som jeg redegjorde for i mitt svar på skriftlig spørsmål nr. 390, har Statnett forsøkt styrt boring på både 7 og 4 meters dybde, men møtte på fjell ved begge forsøk. I etterkant av graving av grøft for 132 kV kraftledning har det i media kommet frem påstander om at styrt boring er fullt mulig. Av ovennevnte rapport fremgår at det under det innledende arbeidet med detaljprosjektering av elevkryssingen, ble undersøkt med flere norske borefirma om det var mulig med styrt boring der grunnen består av både løsmasser og fjell. Da dette ble undersøkt i februar 2012, var det ikke noe slikt utstyr på markedet. Etter påstandene om at styrt boring i fjell var fullt mulig, har Statnett sørget for at dette på nytt er blitt forelagt ulike borefirma. Svaret var at det i utlandet er under utprøving utstyr for dette formålet, men at dette så langt bare er utviklet for boring i en kombinasjon av løsmasser og fjell der fjellkvaliteten er sandstein. Denne metoden var derfor ikke aktuell for boring under Nausta.

Jeg håper denne redegjørelsen har belyst hvorfor det var nødvendig med kabelgrøft for fremføring av 132 kV kraftledningen over Nausta.

SPØRSMÅL NR. 639**Innlevert 10. januar 2013 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 17. januar 2013 av landbruks- og matminister Trygve Slagsvold Vedum****Spørsmål:**

«I forbindelse med statens oppkjøp av skog fra bl.a. Borregaard Skoger med flere, ble det bestemt at Statskog skulle selge deler av sin skog.

Hva er blitt solgt og hvordan er den videre salgsprosessen når det gjelder antall mål, hvor dette er og når?»

Svar:

Statskog er godt i gang med å selge spredte skogeiendommer som foretaket eide før kjøpet av Orklas skogeiendommer. Salget skal resultere i en bedre ar-

rondering for Statskog og lede til en mer effektiv drift. Til sammen vil salget utgjøre om lag 500 000 daa fordelt på ca. 230 eiendommer i perioden 2011-2017.

De første eiendommene ble lagt ut for salg i august og september 2011. Det ble lagt ut nye eiendommer for salg våren og høsten 2012. Hittil er det solgt 92 eiendommer som til sammen utgjør i overkant av 130 000 daa.

Det er så langt solgt eiendommer i 61 kommuner fordelt på fylkene Aust-Agder, Buskerud, Hedmark, Vest-Agder, Hordaland, Møre og Romsdal, Nord-

land, Nord-Trøndelag, Oppland, Rogaland, Sogn og Fjordane, Sør-Trøndelag og Troms.

I 2013 er det planlagt å selge i overkant av 40 eiendommer i Buskerud, Hedmark, Hordaland, Møre og Romsdal, Nordland, Nord-Trøndelag, Oppland, Rogaland, Sogn og Fjordane, Sør-Trøndelag, Troms, Vest-Agder og Østfold.

Arbeidet med salgsoppgavene for 2013-salget er i gang, og etter planen skal disse eiendommene annonseres 3. mai og 27. september 2013. Til sammen utgjør disse ca. 125 000 daa.

I løpet av 2013 vil derfor ca. halvparten av arronderingssalget være gjennomført.

SPØRSMÅL NR. 640

Innlevert 10. januar 2013 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 15. januar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for hvilke kriterier DSB har lagt til grunn i sin konklusjon om at Nord-Norges største sentral, Narvik alarmsentral, er foreslått avvirket til fordel for Bodø og Tromsø?»

BEGRUNNELSE:

I en pressemelding fra DSB 03.01.13. legger man frem en skisse på en reduksjon på omlag 50 prosent i antallet nødalarmeringssentraler i landet. I forlengelsen av Gjørv-kommisjonen, er man nå midt inne i et arbeid med å se på hele organiseringen av vaksentralene både for politi, helse og brann. At DSB setter i gang en reorganisering av vaksentralene for brannetaten på dette tidspunktet blir etter min mening helt feil. Det vil være naturlig å vente til man får resultatene fra prøveprosjektet i Drammen, der det prøves ut en samling av alarmsentralene for de tre nødetatene brann, helse og politi. Dette er viktig for å oppnå de beste og optimale løsningene for alle tre nødetatene.

Svar:

Som representanten er kjent med, har Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap (DSB) utarbeidet en skisse over hvordan direktoratet ser for seg en fremtidig organisering av 110-sentralene i hele landet. DSB har dermed presentert hvordan en fremtidig løsning, etter DSBs foreløpige syn, i praksis kan komme til å se ut. Jeg finner det imidlertid nødvendig å understreke at dette kun var en skisse og at DSB ikke har fattet noe lokaliseringsvedtak ennå. DSB er etter forvaltningsloven forpliktet til å få saken så godt opplyst som mulig. Jeg har fått opplyst at DSB, i tillegg til ordinære forhåndsvarsler, også vil invitere alle de berørte kommunene til møte om saken før det fattes vedtak. DSB har tradisjon for å gi kommunene lokal medinnflytelse i disse sakene.

Representanten spør hvilke kriterier DSB la til grunn for sin skisse over fremtidige sentraler i Nord-Norge. Fordi eventuelle klager over vedtak som DSB fattet i denne saken skal behandles av Justis- og Beredskapsdepartementet i egenskap av å være klageorgan, ønsker jeg ikke å gå inn på sakens materielle sider på dette tidspunkt, herunder hvilken begrunnelse DSB baserte seg på ved utarbeidelsen av den foreløpige skissen.

SPØRSMÅL NR. 641**Innlevert 10. januar 2013 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen****Besvart 23. januar 2013 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Kan man få på plass et mer forutsigbart og oversiktig system vedrørende praksisplasser for personer på arbeidsavklaringspenger?»

BEGRUNNELSE:

Mange personer på arbeidsavklaringspenger (AAP) opplever at det kan ta lang tid før de blir tilbudt en praksisplass, og at det særlig er vanskelig å finne en plass som passer den enkeltes behov. Gitt det man vet om den skadelige effekten av passivitet er dette lite hensiktsmessig. Det kunne derfor være formålstjenlig å om mulig etablere et system som var mer forutsigbart og oversiktig for den enkelte AAP-bruker enn dagens system. Det kunne for eksempel innebære å etablere en «praksisplassbank» tilgjengelig for arbeidsgivere og AAP-brukere. Det vil si et nettsted der arbeidsgivere kan legge inn annonser der de spesifiserer hva slags kvalifikasjoner de er ute etter, hvor lang tid de ser for seg en praksisperiode, hvordan de kan tilrettelegge, og eventuelt om det er realistiske muligheter for fast stilling på sikt for den rette personen. Et slikt nettsted kunne ha ført til at tilbud og etterspørsel av praksisplasser ble mer effektivt formidlet, og dermed gitt bedre og raskere hjelp til de som trenger det.

Svar:

Jeg er opptatt av å sikre personer som mottar arbeidsavklaringspenger egnede tiltaksplasser uten unødig ventetid. For å oppnå dette er det viktig å jevnlig vurdere mulige justeringer i det oppfølgings-systemet vi har.

Når det gjelder representantens forslag om en «praksisplassbank», vil denne kunne bidra til å senke terskelen for å ta kontakt med aktuelle arbeidsgivere. På den annen side har Arbeids- og velferdsetaten erfaring med at de ikke alltid finner brukere som kan ha nytte av de arbeidspraksisplassene de får tilbud om når etaten går offensivt ut i det lokale arbeidsmarke-

det. Jeg er også opptatt av at plassene faktisk brukes når lokalt arbeidsmarked mobiliserer plasser.

Direktoratet mener at et nettsted som formidler direkte kontakt mellom arbeidsgivere og tiltaksdeltakere ikke vil kunne ivareta etatens behov for å være tett på både brukerne og arbeidsmarkedet, og vurderer det dessuten som lite aktuelt å utvikle egne løsninger for mottakere av arbeidsavklaringspenger. Jeg er enig i disse vurderingene.

Jeg mener at for å få til gode løsninger for den enkelte er det viktig at Arbeids- og velferdsetaten styrker sin markedskompetanse. Samtidig er det ønskelig at brukerne selv tar ansvar, og er aktive ut mot arbeidsmarkedet. Etaten starter derfor sitt oppfølgingsarbeid med å mobilisere brukeren til å finne seg en egnet praksisplass. Direktoratet har orientert meg om at de ser det som svært viktig at Arbeids- og velferdsetaten er involvert i matchingen av mulige arbeidsgivere og praksisplassdeltakere. De viser til at det er helt sentralt at det tas utgangspunkt i brukerens behov. Videre er etatens kunnskaper om det lokale arbeidsmarkedet og om muligheter for tilrettelegging av arbeidsplasser svært viktig for å lykkes i arbeidet med å få brukeren i arbeid også etter praksisperioden. Dette er en kjerneoppgave for Arbeids- og velferdsetaten, og hovedstrategien for å lykkes i dette arbeidet er å fortsette arbeidet med å forbedre etatens markedsarbeid og oppfølgingsarbeid. Det er derfor mitt departement har bedt direktoratet utvikle en langsiktig plan for oppfølgingsarbeidet.

Arbeids- og velferdsetatens markedsarbeid er ulikt organisert og avhengig av kunnskap om det lokale næringslivet og vurderinger av arbeidsmarkedets behov i det aktuelle området. Mange fylker har egne markedskontakter, og noen fylker har lister over mulige praksisplasser som er tilgjengelige for veiledere på kontoret. Det er behov for å styrke etatens arbeidsmarkedskompetanse generelt og den arbeidsrettede brukeroppfølgingen spesielt. Dette er derfor nedfelt i tildelingsbrevet og er sentrale elementer i Arbeids- og velferdsetatens virksomhetsstrategi for perioden 2011-2020.

SPØRSMÅL NR. 642**Innlevert 11. januar 2013 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy****Besvart 17. januar 2013 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Personer som går på dagpenger og som er innkalt som meddommer i tingretten eller lagmannsretten blir trukket i ytelsen tilsvarende full arbeidsdag fordi det anses som "arbeid", selv om vedkommende bare får utbetalt 250 kr. dagen.

Hva regnes som "arbeid" for eventuell avkortning i dagpenger, og hva er begrunnelsen for at personer som tjenestegjør som meddommer blir trukket i dagpenger for full arbeidsdag og ikke kun godtgjørelsen på 250 kr?»

BEGRUNNELSE:

Personer som tjenestegjør som meddommer i tingretten eller lagmannsretten har plikt til å møte i retten, og kan bare unntaksvis bli fritatt. Det betyr at personer uten jobb ikke uten videre kan nekte å tjenestegjøre som meddommer. Formålet med bruk av meddommere er at man skal dømmes av likemenn, og er et viktig prinsipp i en rettsstat. Jobben som meddommer er et viktig bidrag til samfunnsnyttig arbeid. Det er derfor svært urimelig at personer som går på dagpenger blir trukket mer i ytelsen fra Nav, enn man får utbetalt.

Nav regner oppgaven som meddommer som "arbeid", noe som medfører at personer som går på dagpenger blir trukket for antall timer man utfører oppgaven, og ikke kun for godtgjørelsen man får som meddommer. Dette er svært urimelig. Blir man oppnevnt som meddommer har man plikt til å møte og er en tjeneste for samfunnet, det er da urimelig om de som ikke har en jobb skal bli straffet økonomisk. Praksisen til Nav bør endres for å sikre en mer rettferdig ordning.

Svar:

For å ha rett til dagpenger under arbeidsløshet, er det et grunnleggende vilkår at den som mottar ytelsen, er "reell arbeidssøker", jf. folketrygdloven § 4-5.

I dette ligger en forutsetning om å aktivt søke arbeid og å være disponibel for ethvert arbeid når og hvor som helst i landet. Dersom man opptas med andre aktiviteter enn å søke arbeid, er man ikke disponibel. Da vil som hovedregel ikke vilkåret om å være reell arbeidssøker være oppfylt. Dagpengene blir avkortet ("gradert") på bakgrunn av tid, dvs. antall timer, med arbeid, sykdom, ferie osv. Dermed er det slik at en dagpengemottaker som har arbeid en hel dag, vil få trekk i dagpengene med et beløp som tilsvarer dagpenger for en dag.

Siden det altså er spørsmål om å være disponibel, skjer avkortningen uavhengig av om arbeidet er lønnet eller ikke. Dermed har godtgjørelsens størrelse ikke betydning for retten til dagpenger. Prinsippet kommer klart til uttrykk også i folketrygdloven § 4-6, hvor det fremgår at det ikke gis dagpenger til personer som har lønnet arbeid. Det er imidlertid gjort unntak for visse typer arbeid av sosial karakter, etter nærmere bestemmelser i dagpengeforskriften. Dette gjelder arbeid som normalt er ulønnet, og kan blant annet være praktisk hjelp til eldre og funksjonshemmede, besøkstjeneste til beboere i institusjoner, arbeid for humanitære eller religiøse organisasjoner, idrettslag og lignende, dugnadshjelp osv., samt arbeid pålagt etter sosialtjenesteloven.

Arbeid som meddommer er ikke omfattet her, da dette ikke regnes som en slik type arbeid av sosial karakter som folketrygdloven § 4-6 gjør unntak for. Arbeid som meddommer er også lønnet, og som nevnt, har det ikke betydning for retten til dagpenger, at godtgjørelsen er lav.

Avkortningsregler i dagpengeordningen kan fra tid til annen oppfattes som urimelige. Det gjelder særlig tilfeller der reglene gir lave insentiver til å påta seg samfunnsnyttige oppgaver. Jeg vil derfor være særlig oppmerksom på slike utslag av regelverket og vil vurdere om meddommere skal omfattes i samme unntak som i humanitært arbeid.

SPØRSMÅL NR. 643**Innlevert 11. januar 2013 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 16. januar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Svarene fra statsråden på mine spørsmål om beredskapen i Romerikstunnelen viser seg å ikke stemme overens med de informasjonen undertegnede sitter på. I en så kritisk og sterkt trafikkert samferdselsår som Romerikstunnelen er det helt avgjørende at nødetatene trener i en reell situasjon, spesielt med situasjoner som innebærer røyk og varmeutvikling. Redningsmannskapene må være lommekjent i tunnelen i slike situasjoner.

Vil statsråden ta initiativ til at det øves på et reelt scenario inne i tunnelen?»

BEGRUNNELSE:

I sluttreferatet fra øvelsen i 2010 fremkommer det at svært mye ikke fungerte godt og at arbeid måtte igangsettes for å gjennomføre forbedringer. Dette er ikke gjennomført. Øvelsen inneholdt heller ikke øvelse på brann og røykutvikling. At statsråden hevder at det ble gjennomført en spillbordsøvelse i 2012, så er det ikke korrekt at denne ble gjennomført for Romerikstunnelen. Det er heller ingen planer for øvelser i 2013. Det er heller ikke samøvelser mellom de forskjellige nødetatene. Videre er ikke redningsmannskapene utstyrt for å håndtere en situasjon inne i tunnelen, hverken når det gjelder brann og røykutvikling eller en terror situasjon hvor flere elementer kan bli benyttet for å lamme en av landets viktigste samferdselsårer.

Svar:

Jeg viser til representantens spørsmål nr. 584 om beredskapen i Romerikstunnelen.

Som opplyst i mitt svar ble det gjennomført en teknisk redningsøvelse med frigjøring som tema i Romerikstunnelen i første halvdel 2010. Som det fremgikk inneholdt ikke øvelsen elementer som brann- og røykutvikling.

I 2012 ble det avholdt en spillbordsøvelse og en praktisk øvelse hvor alle nødetatene deltok. Denne øvelsen foregikk i Oslostunnelen.

Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap (DSB) er nasjonal brannmyndighet og forvalter brann- og eksplosjonsvernloven med tilhørende forskrifter og fører tilsyn med brannvesene. DSB har videre som nasjonal brannmyndighet kontaktpunkter med myndigheter for tunneler, bane og veg. DSB har i den forbindelse regelmessige fagmøter med disse myndighetene.

På bakgrunn av utfordringene knyttet til brannsikkerhet i tunneler er tunneler definert som særskilte brannobjekter i henhold til brann- og eksplosjonsloven og tilhørende forebyggende forskrift.

Som jeg skrev i mitt svar på spørsmål nr. 584 er forebyggende tiltak som risikoanalyser og internkontroll en særdeles viktig del av sikkerheten i tunneler. Det er eiers ansvar å sørge for at nødvendige forebyggende tiltak er gjennomført. Romerikstunnelen er et viktig objekt, og det føres tilsyn fra offentlige myndigheter med at eier har fulgt opp sitt ansvar.

Det innebærer at det lokale brann- og redningsvesen fører tilsyn med tunnelene, og at eier (her: Jernbaneverket) skal gjennomføre regelmessige brannøvelser. Øvelsene skal stå i forhold til risikoen i objektet. Veiledningen til forskriften anbefaler årlige øvelser. Brann- og redningsvesenets personell skal, uavhengig av kravet til de enkelte objekter og objekteier, jevnlig øves for de oppgaver de kan stå over for.

Jeg er opptatt av at vi skal ha god brannsikkerhet i våre tunneler. Samtidig er det slik at det er mange tunneler i Oslo-området, og dette innebærer at det ikke kan øves i alle tunnelene til enhver tid. Med bakgrunn i risikovurderinger gjennomfører nødetatene øvelser i utvalgte tunneler. Samtidig vektlegges det at formålet for øvelsene vil dekke forhold og problemstillinger som gjelder for mange tunneler. I 2012 ble eksempelvis Oslostunnelen valgt fordi det her ble vurdert å være høyest risiko bla. med bakgrunn i pågående vedlikeholdsarbeider.

Erfaringene fra bl.a. øvelsen i Romerikstunnelen viste bl.a. at det var behov for å samordne aktiviteter og rutiner. Det ble konkludert med et behov for å revidere planverket. Nødetatene og eier har alle ansvar for oppfølging etter slike øvelser.

Jeg har fått opplyst at Jernbaneverket, for tunnelene i Osloområdet, har opprettet en arbeidsgruppe som i løpet av 2013 skal se nærmere på følgende:

- Felles forståelse av risikobildet
- Samordning av beredskapsplaner
- Foreslå fremtidig egnet utstyr
- Foreslå konsept for fremtidig egnet innsatskjørtøy
- Utarbeide flerårige øvelsesplaner

Jeg har fått bekreftet av DSB at en arbeidsgruppe i regi av Jernbaneverket hadde møte så sent som 9. januar i år om øvelse for Romeriksporten, herunder at det ligger konkret forslag for en table-topøvelse i

juni, og dernest er det planlagt at denne skal ledsages av en fullskala/praktisk øvelse i oktober 2013.

Sikkerhet i tunneler er et kontinuerlig arbeid som krever involvering av mange parter. Det er i så måte positivt at Jernbaneverket i samarbeid med nødetatene

skal ha en helhetlig gjennomgang av sikkerhet og beredskap i tunnelene i Osloregionen i løpet av 2013.

Det er med dette min oppfatning at både eier og nødetatene har tatt ansvar, og jeg forutsetter at planene blir realisert. DSB har opplyst at de vil følge opp arbeidet tunnelsikkerhet i Osloregionen særskilt.

SPØRSMÅL NR. 644

Innlevert 11. januar 2013 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad

Besvart 21. januar 2013 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«I debatt på NRK Alltid Nyheter 08.01.13 hevdet Lars Egeland at Statkraft i dag tar et samfunnsansvar hvor økonomisk lønnsomhet ikke er styrende. Han siktet da til kraftkontrakter som Statkraft har inngått med industrien.

Er det riktig at Statkrafts avtaler med industrien ikke er inngått på kommersielle vilkår?»

Svar:

Som det fremgår av eierskapsmeldingen fra 2011, jf. Meld. St. 13 (2010-2011), skal Statkraft drives på forretningsmessig grunnlag. Denne forutset-

ningen gjelder også for Statkrafts kraftkontrakter med industrien.

I eierskapsmeldingen (side 111) er det angitt som et mål med statens eierskap i Statkraft å bidra til å møte industriens behov for tilgang på kraft ved "at Statkraft innenfor rammene gitt av EØS-regelverket skal arbeide for å møte industriens behov for stabil og langsiktig kraftforsyning".

Innenfor disse rammene hører ansvaret for de konkrete forretningsmessige vurderingene knyttet til kraftkontrakter, som for Statkrafts øvrige virksomhet, inn under styret og ledelsen i selskapet.

SPØRSMÅL NR. 645

Innlevert 11. januar 2013 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 16. januar 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«I Norge er det en øvre aldersgrense på 60 år for å få skiftet lunge. Så vidt jeg er kjent med er det allikevel en mulighet til å få utført en individuell vurdering selv om man er eldre enn 60 år. Men det har vist seg svært vanskelig å få foretatt slike vurderinger.

Vil helseministeren se på håndhevingen av dagens regelverk, og sørge for at personer som er over 60 år og ønsker å få utført en individuell vurdering skal få mulighet til dette, eller mener statsråden at de ikke bør få denne muligheten?»

Svar:

Siden 1990 har det vært gjennomført ca. 380 lungetransplantasjoner i Norge, 25 – 30 hvert år de siste årene. Antallet transplantasjoner er begrenset av tilgangen på brukbare donorlunger. Dette er en situasjon som er felles for Norge og Europa for øvrig.

Utvelgelse av pasienter som blir satt på venteliste for transplantasjon foregår ved Oslo universitetssykehus, Rikshospitalet. Helsedirektoratet opplyser at man ved utvelgelsen følger internasjonale retningslinjer tilpasset nasjonale erfaringer. De pasienter som

er aktuelle har alvorlig lungesykdom der alle andre behandlingsmuligheter er utprøvd, og der man vurderer at pasientene har kort forventet levetid, dvs. ett til to år. For å utnytte den begrensede tilgangen på lungetransplantater, velges pasienter der sjansen for en vellykket transplantasjon er størst. Mange pasienter er ikke aktuelle for transplantasjon på grunn av medisinske risikofaktorer i tillegg til den alvorlige lungesykdommen. Dette kan være hjertesykdom, beinskjørhet, nyresvikt eller infeksjoner som man ikke får kontroll med.

Økende alder er en godt dokumentert medisinsk risikofaktor, og ifølge Helsedirektoratet bruker samtlige transplantasjonssentre alder som risikofaktor for sykdom og død etter lungetransplantasjon. Transplantasjonsmiljøet i Norge har valgt å bruke 60 år som veiledende øvre aldersgrense, men praktiserer ikke dette strengt, slik at flere pasienter er blitt transplantert etter fylte 60 år. En liberalisering av kriteriene for transplantasjon vil imidlertid kunne gjøre ventelisten uhåndterlig, slik transplantasjonsmiljøet vurderer det.

SPØRSMÅL NR. 646

Innlevert 11. januar 2013 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 22. januar 2013 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«Fra 2005 til 2012 økte antall ansatte i departementene med 22000 personer. Relativt sett er dette et meget høyt antall.

Betyr dette at arbeidsmengden i departementer og underliggende etater har økt proporsjonalt med antall nye ansatte, og kan det med berettigelse sies at den offentlige forvaltning er blitt vesentlig mer effektiv, blant annet målt i saksbehandlingstid?»

BEGRUNNELSE:

Antall ansatte i sentralforvaltningen har i løpet av de syv siste årene økt vesentlig mer enn antall ansatte i kommuner, relativt sett. Ansatte i kommuner er i stor grad engasjert i direkte tjenesteyting til befolkningen. Det samme kan ikke sies om ansatte i sentralforvaltningen.

Svar:

Per 1. mars 2012 var det 4566 departementsansatte. Tall fra Statens sentrale tjenestemannsregister (SST) viser at antallet ansatte i departementene økte med 294 personer fra 2005 til 2012, eller med 7 prosent. Årsverk er det arbeid en arbeidstaker kan utføre i løpet av et helt arbeidsår, og antall årsverk gir derfor bedre uttrykk for den samlede ressursinnsatsen i departementene. Ifølge StatRes i SSB har antall årsverk i departementene økt med 266 årsverk (5,6 prosent) fra 4726 i 2006 til 4992 i 2011.

Når det gjelder sammenlikningen mellom kommune og sentralforvaltning, er det naturlig å legge tall fra Statistisk sentralbyrås nasjonalregnskap til

grunn. Dette gir tall for kommunal forvaltning og hele statlige forvaltning, dvs. departementsområdene, helseforetakene, universiteter og høyskoler og statseide selskaper som hovedsakelig er offentlig finansiert. Tall fra nasjonalregnskapet viser at antall sysselsatte i statsforvaltningen økte fra 263 000 til 282 000 fra 2005 til 2011, dvs. 7,2 prosent. Sysselsatte i kommuneforvaltningen økte langt mer, med 13,9 prosent fra 446 000 til 508 000.

Veksten i statlig sektor i perioden 2005 – 2012 har i all hovedsak skjedd innenfor tjenesteyting på prioriterte områder som universiteter og høyskoler, utlendingsforvaltningen, NAV, barnevern, kriminalomsorgen og politiet. Veldig mye av dette må kunne karakteriseres som direkte tjenesteyting til befolkningen i like stor grad som den tjenesteytingen som er lokalisert til kommunal sektor. Veksten i antall ansatte i kommunene har på sin side blant annet gjort det mulig å ansatte flere innenfor pleie og omsorg.

Stortingsrepresentanten ber om svar på om arbeidsmengden i departementer og underliggende etater har økt proporsjonalt med antall nye ansatte, og kan det med berettigelse sies at den offentlige forvaltning er blitt vesentlig mer effektiv, blant annet målt i saksbehandlingstid.

De siste årene er det tatt flere initiativ for å få fram informasjon om hva vi får ut av ressursbruken i offentlig sektor. Blant annet er StatRes et av tiltakene for å gjøre slik informasjon tilgjengelig for innbyggerne for statlig sektor. StatRes har informasjon på en rekke statlige tjenesteområder fra 2008 og framover.

Utviklingen varierer mellom ulike områder. StatRes viser blant annet at

- Antallet studenter ved universitets- og høyskole- ne økte med 5,1 prosent i perioden. Fullførte ut- danninger (grader) økte med nesten 9 prosent. Studier fullført innenfor normert tid økte noe for høyere grader og ble noe redusert for lavere grads studier.
- 50 000 barn og unge mottok tjenester fra barne- vernet i 2010. Dette er en økning fra 36 000 barn og unge i 2003. Ifølge StatRes økte antall årsverk i det statlige barnevern med 500 fra 2008 til 2011, mens BUF-etat som direktorat økte med 16 års- verk i samme periode. Barneverntjenester er et arbeidsintensivt område, og det ville være uro- vekkende om ikke antallet ansatte øker når vek- sten i aktivitet øker. Mens antall årsverk økte med 11 prosent fra 2008 til 2009, økte antall barn i statlige barnevernstiltak med 14 prosent i sam- me periode, fra 5100 i 2008 til 5800 i 2012.
- Antall årsverk i domstolene og andre konfliktlø- sningsorganer har økt, men igjen har også produk- sjonen økt. Fra 2007 til 2011 økte antall årsverk med 173, noe som tilsvarer 9 prosent. I samme periode økte antall tvistesaker i førsteinstans med 22,1 prosent.
- Antall ansatte i Statens vegvesen har økt. Ifølge årsrapporten til Statens Vegvesen fikk etaten en økning på 460 hele stillinger i 2011. Beman- ningsøkningen har primært (61 prosent) vært innen hovedprosessene Planleggingsvirksomhet og Byggherrevirksomhet. Antallet stillinger innen ledelse og støtteprosesser (spesielt IKT) øker som en konsekvens av den øvrige beman- ningsøkningen.

Hvis vi ser på departementene isolert sett, beskri- ver rapporten ”Hva skjer i departementene?” fra 2011 enkelte utviklingstrekk som ifølge Difi har gitt økt ressursbruk i departementene i løpet av det siste tiåret. Blant annet har det vært en sterk økning i noen typer av Stortingets henvendelser fra sesjonen 2001 – 2002 til sesjonen 2010 – 2011:

- Antall skriftlige spørsmål har økt fra 590 til 1973
- Antall interpellasjoner har økt fra 32 til 109
- Antall representantforslag har økt fra 148 til 173

Jeg henleder også oppmerksomheten på at Riks- revisjonen nå bruker 110 årsverk til forvaltningsrevis- sjon. Ved en forvaltningsrevisjon er det departemen- tet som må informere og fremskaffe den informasjo- nen Riksrevisjonen etterspør, og slike revisjoner leg- ger derfor også beslag på mye ressurser i det aktuelle departementet.

Rapporten til Difi beskriver også en økt mediepå- gang og økt antall innsynsbegjæringer. Den økte mediebelastningen har blant annet sammenheng med at mediene ikke lenger har noen deadline, men opp- dateres døgnet rundt. Det har også vært vekst i antall medier. Som et eksempel på belastningen kan det nevnes at Samferdselsdepartementet i første halvår 2010 fikk 563 henvendelser fra journalister (Difi 2010). En ny offentlighetslov sammen med over- gang til elektronisk postjournal (OEP) i mai 2010 gir utslag i en kraftig økning i antall innsynsbegjæringer og dermed en vesentlig økt arbeidsbelastning for de- partementene. Antall elektroniske innsynsbegjærin- ger ble fordoblet fra første kvartal 2010 til første kvartal 2011.

Den økte arbeidsbelastningen i departementene som Difi-rapporten beskriver, og som jeg har referert over, er oppgaver som følger av demokratiets krav til åpenhet, deltakelse og tilgang til informasjon. For å kunne håndtere den økte arbeidsbelastningen har ef- fektivisering og omprioriteringer vært gjennomført, men det har også vært behov for å øke kapasiteten noe i departementsapparatet.

Vi har ingen samlet oversikt over faktisk saksbe- handlingstid. Fra Difis innbyggerundersøkelse 2009/ 10 vet vi imidlertid noe om innbyggernes oppfatnin- ger av ventetid og saksbehandlingstid. Resultatene viser at oppfatningene er svært varierende, fra 82 po- eng til 46 poeng. Resultater under 71 poeng men over 50 har Difi definert som delvis fornøyde brukere.

SPØRSMÅL NR. 647**Innlevert 11. januar 2013 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 23. januar 2013 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«På Natur og Ungdoms landsmøte 07.01.13 sa utviklingsminister Holmås seg enig i at "norsk olje- og gassvirksomhet truer folk i sør." Dette skjer etter at SV har stått bak regjeringens fremlagte oljemelding, hvor anslag for CO₂-utslipp fremover øker betydelig sammenlignet med tilsvarende anslag 4 år tidligere.

Er statsråden enig i at "norsk olje- og gassvirksomhet truer folk i sør"?»

Svar:

Mitt utgangspunkt er at verden står overfor to store utfordringer: Klimautfordringen og fattigdomsutfordringen. Verden vil ha et enormt behov for mer energi i årene framover. En viktig grunn til at energietterspørselen øker, er at verdens befolkning øker og at mange løftes ut av fattigdom. Det er en nær sammenheng mellom energibruk og velstandsutvikling. Men det er også en nær sammenheng mellom energi-

bruk og klimagassutslipp. Spørsmålet blir dermed: Hvordan kan vi løfte flere ut av fattigdom, uten at det medfører store klimagassutslipp?

Oppgaven er formidabel, og vi er nødt til å satse på flere områder parallelt. Norge har store energiresurser. De må vi forvalte på en best mulig måte, og på en måte som skaper mest mulig velferd for oss alle. Jeg mener at vi må ha to tanker i hodet samtidig: For det første skal vi produsere olje og gass til en verden som trenger energi. For det andre skal vi jobbe for å vri det norske samfunnet i grønnere og enda mer fornybar retning. Det er en kjensgjerning at verden vil trenge fossil energi i lang tid framover, også innen togradersscenariet. Da er det selvsagt viktig at olje- og gassutvinningen skjer med så små utslipp som mulig. Utslipp av klimagasser per produsert enhet fra petroleumsvirksomheten på norsk sokkel er vesentlig lavere enn det internasjonale gjennomsnittet for petroleumsproduiserende land. Norsk olje og gass er en del av løsningen, ikke problemet.

SPØRSMÅL NR. 648**Innlevert 11. januar 2013 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 25. januar 2013 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«Thoriumutvalget ga i 2008 råd om norsk tilnærming rundt Thorium forskning. Regjeringen la dessverre rapporten i en skuff. NA24 melder 10.01.13 om at både Japan og Kina nå igangsetter stor satsing rundt Thorium. Begge landene har/planlegger satsing på kjernekraft. Norge har store Thorium ressurser, og vi har viktige miljøer, spesielt i Halden, som er i internasjonal klasse rundt styringssystemer og sikkerhet for kjernekraftverk.

Vil statsråden ta noen initiativ til at Norge samarbeider med Kina og Japan rundt Thorium?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til artikkel som beskriver utviklingen i blant annet Kina og Japan: <http://www.na24.no/article3544626.ece>

Undertegnede reiste i november 2006 en interpellasjonsdebatt i Stortinget om at Norge burde ta en aktiv rolle for å se på mulighetene til å bruke Thorium i moderne kjernekraft. Det er i Norges egeninteresse at de land som velger kjernekraft for kraftproduksjon, tar i bruk så trygg og miljøvennlig teknologi som mulig. Thorium fremstår som en attraktiv løsning, som bør studeres og utvikles nærmere. Det er derfor ønskelig at regjeringen ser på tema med oppdatert informasjon og med ønske om at våre små, men sterke miljøer bedre kan samarbeide internasjonalt.

Svar:

Thoriumutvalgets rapport ga ikke grunnlag for verken å støtte eller avvise thorium til energiproduksjon på lang sikt. I følge rapporten er det usikkerhet rundt de norske thoriumforekomstene og verdien av disse. Regjeringen mener at rapporten ikke gir grunn-

lag for å endre dagens politikk på kjernekraftområdet. Det betyr at det ikke foreligger planer for å satse på kjernekraft i Norge. Jeg har således ikke til hensikt å ta initiativ til norsk samarbeid med Kina og Japan om satsing på Thorium.

SPØRSMÅL NR. 649

Innlevert 11. januar 2013 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad

Besvart 25. januar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«I etterkant av den dramatiske smuglersaken har flere kritisert beredskapen både på land og til havs. Politimesteren i Agder etterlyser 40 nye årsverk i politiet, og det kommer frem at Kystvakta ikke har utstyr og opplæring til å ta profesjonelle smuglere som bruker hurtiggående båter. Det er tydelig at det er et profesjonelt og stort smuglermiljø på Sørlandet, noe som må motarbeides.

Vil statsråden sørge for at Tollvesenet, Kystvakten og politiet har nødvendige ressurser for å bekjempe denne typen kriminalitet?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge Agderposten 10. januar har Agder politidistrikt store utfordringer knyttet til organisert kriminalitet, som er svært ressurskrevende og komplisert å håndtere. Smugling av narkotika langs kysten er et svært stort problem, blant annet fordi smuglere bruker båter som går svært raskt som Kystvakten og politiet ikke klarer å konkurrere med. Kystvakten og politiet har altså ikke nok eller tilfredsstillende ressurser til å klare å håndtere de store utfordringene de står overfor.

Det fremgår av Aftenposten 9. januar at nesten all narkotika som smugles inn til Norge kommer fra Danmark. Danmark har i tillegg mye lavere straffeutmåling enn Norge når det gjelder narkotikaforbrytelser, noe som er med på å komplisere bildet. Norge bør derfor være en aktiv pådriver for et godt samarbeid med Danmark for å bekjempe smugling av narkotika.

I tillegg til krevende narkotikautfordringer har Agder politidistrikt høy drapsstatistikk og dessverre svært mange familievoldssaker. Dette medfører at politidistriktet har krevende oppgaver som må kompenseres for i form av ressurser og bemanning.

Politidekningen i Agder politidistrikt var i september i fjor 1,36 per 1.000 innbygger, mens landsgjennomsnittet er på 1,49. I 2012 hadde politidistriktet en uholdbar minimumsbemanning sett i sammenheng med de store utfordringene de har, og politiet selv mener at de trenger en økt bemanning med minst 40 årsverk. Satsingen på politiet er viktig for å forebygge og bekjempe kriminalitet.

Svar:

Bekjempelse av organisert kriminalitet, herunder narkotikasmugling, er en prioritert oppgave for regjeringen. Etatene representanten viser til er styrket ressursmessig og oppnår gode resultater i det samarbeidet som er utviklet over tid, nasjonalt og internasjonalt.

Toll- og avgiftsetaten ligger under finansministerens ansvarsområde, Kystvakten under forsvarsministerens. Jeg har innhentet opplysninger fra de respektive departement mht. ressursutvikling, men vil likevel peke på at de respektive statsrådene som må svare for sine ansvarsområder.

Under denne regjeringen er politi og påtalemyndigheten tilført betydelige ressurser. I perioden 2005 til 2013 er bevilgningene under statsbudsjettets programkategori 06.40 Politi og påtalemyndighet økt med nominelt 5,4 milliarder kroner (65,2 pst). Kompensasjon for pris- og lønnsstigning for 2005-2013 er 2,7 milliarder kroner. Økningen utgjør 31,8 % når kompensasjon for pris- og lønnsstigning er trukket ut. Agder politidistrikts budsjett er økt fra 314,9 mill. kroner i 2005 til 434,5 mill. kroner i 2012. Det er Politidirektoratet som fordeler det årlige budsjettet til politidistriktene, og det er politimesterens ansvar å anvende ressursene på en slik måte at de gir mest mulig effektiv kriminalitetsbekjempelse og best mulig resultat på prioriterte områder politiet har ansvar for,

herunder bekjempelse av narkotikasmugling. Politidistriktene kan dessuten på visse vilkår kan søke om tilleggsressurser fra Samordningsorganet til forebygging og bekjempelse av alvorlig kriminalitet.

Siden 2005 er Toll- og avgiftsetatens grensekontroll som er rettet mot profesjonelle smuglere over hele landet, styrket med om lag 150 mill. kroner. Når

det gjelder situasjonen på Sørlandet, ble den nye tollbåten TK Svinør tatt i bruk høsten 2012. Tollregion Sør-Norge vil ha et nært samarbeid med Agder politidistrikt i dette arbeidet.

Kystvakten bistår politiet i kriminalitetsbekjempelse og er en effektiv samarbeidspartner. Kystvaktens kapasiteter er styrket bl.a. gjennom nye fartøyer.

SPØRSMÅL NR. 650

Innlevert 14. januar 2013 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 21. januar 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Fartsgrensen på E134 Ørvella bro i Notodden settes ned til 40 km/t fordi Vegvesenet har oppdaget erodering på broen, og er usikre på om rekkverket vil tåle et eventuelt sammenstøt. Det skal visstnok brukes ressurser på å bygge fartsdumper før og etter broen til våren, noe som betyr at man ser for seg at den lave fartsgrensen på 40 km/t vil være der lenge.

Når vil europaveibroen være reparert slik at fartsgrensen kan settes opp igjen, eller mener statsråden eventuelt at 40 km/t er akseptabel fart på europaveinettet?»

Svar:

En fartsgrense på 40 km/t er ikke ønskelig å ha på E134. Det er et mål å ha et effektivt og moderne vegnett i hele landet. Det er bakgrunnen til at regjeringen har satset kraftig på samferdsel. I statsbudsjettet for 2013 varsles det igangsetting av tre store prosjekter på E134. I tillegg er bevilgningene til drift og vedlikehold økt kraftig under denne regjeringen.

Under en rutinemessig inspeksjon av Ørvella bru på E134 ble det i fjor høst oppdaget at betongen på sidene av den 75 år gamle brua har blitt kraftigere skadet enn antatt. Skadene på brua omfatter ikke den bærende konstruksjonen, men innfestningen av rekkverket er betydelig svekket. På grunn av skadene er det usikkert hvor mye rekkverket vil tåle ved et eventuelt sammenstøt. Kjørefarten er redusert for å minske sannsynligheten for påkjøring av rekkverket.

Hastigheten på brua ble satt ned fra 70 km/t til 40 km/t i uke 2 for å ivareta sikkerheten til trafikantene. Det blir også montert hindermarkering på brua, men brubredden blir ikke snevret inn i forhold til dagens bredde. Til våren vil det dessuten bli vurdert om det skal anlegges fartsdumper.

Ørvella bru ble bygget i 1938 i en tid da det var andre krav til betongkvalitet enn i dag. Brua har også redusert bredde i forhold til dagens standard. Kjørebanelen er 4,2 meter over brua. Om brua skal rehabiliteres, er det nødvendig å stenge den helt for trafikk over en lengre periode. Det vil da være nødvendig med en midlertidig bru for å avvikle trafikken i rehabiliteringsperioden. En slik rehabilitering av brua vil koste et betydelig millionbeløp, uten at vegbredden blir økt.

Beskaffenheten på brua bærer også preg av at den er bygget på 1930-tallet. Både landkarene og betongdekket på brua har behov for betydelig vedlikehold. Dette kommer i tillegg til rehabiliteringen av innfestningen til rekkverket. Det er behov for ny bru.

Vegen inn mot brua fra Notodden-siden har en sving med en kurve som ikke er ideell. Når Statens vegvesen vurderer muligheten for å erstatte brua med en ny bru, vil det også tas med i betraktningen å rette ut denne kurven. Statens vegvesen mener derfor det er riktig og nødvendig å utrede bygging av ny bru med tilstøtende veg før det tas endelig stilling til hvilket tiltak som er riktig å gjennomføre.

SPØRSMÅL NR. 651**Innlevert 14. januar 2013 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 24. januar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Politiets data- og materieltjeneste sendte 19. november 2012 et brev til Direktoratet for Nødkommunikasjon der ble påpekt at innendørsdekningen til nødnettet ikke er tilfredsstillende, og der det ble bedt om nye prosesser og tekniske løsninger som gjør at etatene kan bestille ekstra forbedret dekning ved for eksempel statsbesøk i hovedstaden.

Har dette blitt fulgt opp, og hvor store har de eskalerende overskridelsene på nødnettet blitt per dags dato?»

BEGRUNNELSE:

Da Stortinget behandlet nødnettet i Budsjettinnst. S. nr. 4 (2004–2005) til statsbudsjettet for 2005 ble det i Stortingsbehandlingen understreket som en forutsetning at nødnettet ikke skulle være et utviklingsprosjekt. Fremskrittspartiet hadde kritiske merknader til prosjektet, fordi FrP ønsket en åpen og teknologinøytral anbudsrunder der nødetatens behov og muligheter var i fokus. Det kan også nevnes at nødnettet har vært gjenstand for uforsvarlig behandling i Stortinget, jf. protokolltilførsel fra medlemmene fra Fremskrittspartiet og Høyre i transport- og kommunikasjonskomiteens møte 8. juni 2009.

Svar:

Nødnettanskaffelsen har vært gjennomført som en teknologinøytral anskaffelse. Nødnett bruker etablerte standarder, og er således ikke et utviklingsprosjekt.

Direktoratet for nødkommunikasjon (DNK) orienterte i november 2012 nødetatene om status for arbeidet med å styrke innendørsdekning. DNK vedtok høsten 2012 å starte implementering av ti prioriterte innendørsanlegg, identifisert i samarbeid med nødetatene. Videre opplyser DNK at de i fjor henvendte seg til etatenes med anmodning om informasjon om andre kjente områder/bygninger der det var erfart dårligere innendørsdekning enn forventet. DNK gjennomfører egne deknings-kartlegginger av 100 utvalgte lokasjoner i området hvor Nødnett er i bruk. De første målingene indikerer at Nødnett har god dekning inne i de fleste bygg som er målt, men DNK vil ikke konkludere før arbeidet er fullført, etter planen i løpet av 1. kvartal 2013. Resultatet vil bli sammenholdt med informasjon mottatt fra etatene og benyttet i det videre arbeidet med prioritering av eventuelle nye innendørsanlegg.

Nødnett er ikke bygd for å kunne garantere 100 % dekning inne i alle typer bygninger, for eksempel i kjellere og i bygg med tung bygningsmasse. DNK har midler til å styrke innendørsdekning i noen prioriterte bygg, men kostnadsrammen vil ikke kunne dekke full innendørsdekning over alt. I noen tilfelle kan det etter brann- og eksplosjonsvernloven være byggeiers ansvar å skaffe nødvendig dekning innendørs.

For etatene er den enkleste måten å etablere tilleggsdekning å benytte seg av de såkalte gateway-radioer, dvs. kjøretøymonterte nødnettradioer som forsterker signalet i området lokalt rundt bilen. Dersom mannskapet skal operere i et område der man vet det er ufullstendig dekning, bør mannskapene også vurdere bruk av direktemodus. Det betyr at Nødnettradioenes walkie-talkie-funksjon tas i bruk for kommunikasjon mellom innsatspersonell innenfor et lokalt, avgrenset område. Både walkie-talkie-funksjon og gateway-radio hører med blant de funksjoner som gjør Nødnett mer robust og som ikke finnes i kommersielle mobiltelefonnett.

Direktoratet opplyser at man har anskaffet en transportabel Nødnett-basestasjon, som benyttes til planlagte arrangementer og hendelser fordi, men man må finne ledige radiofrekvenser, etablere datalinjer m.m. Erfaring har imidlertid vist at etablering av denne løsning i enkelte situasjoner er for tidkrevende. DNK vil anskaffe satellittstyr som gir noe redusert etableringstid. Denne er ikke ferdig utviklet.

DNK har etablert flere «møteplasser» mellom nødetatene og direktoratet for å samle inn praktiske erfaringer som etatene høster ved den praktiske bruk av nettet, herunder også eventuelle forslag til forbedringer. DNK opplyser at brevet fra Politiets data- og materieltjeneste (PDMT) er fulgt opp i møter og gjennom skriftlig svar til PDMT. Temaene som tas opp i brevet fra PDMT og representantens spørsmål er eksempler på saker som behandles i driftssamarbeidsmøter og i Service Level Management (SLM)-møter, der PDMT er representert på linje med helse driftsorganisasjon og branns driftsorganisasjon, i tillegg til DNK og operatøren.

Kostnadsrammen for trinn 2 er 4 700 mill. kroner jf. Prop. 100 S. (2010-2011).

Rammen inneholder usikkeravsetninger som tar høyde for kostnader som ikke var kjent på anskaffestidspunktet, for eksempel mulig behov for innendørsanlegg. De innendørsanlegg som hittil er etablert er gjort innenfor den totale rammen som er bevilget av Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 652**Innlevert 14. januar 2013 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 24. januar 2013 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«Vil statsråden sørge for at det gjennomføres en nærmere granskning av myndighetenes håndtering av Yme-prosjektet slik at en kan unngå tilsvarende uheldige forhold i fremtiden?»

BEGRUNNELSE:

I siste utgave av Teknisk Ukeblad skrives det på lederplass at den økonomiske og sikkerhetsmessige skandalen rundt den nybygde plattformen på Yme-feltet trolig er den mest alvorlige i Norges 40 år gamle oljehistorie. Nå ønsker det nederlandske leverandørselskapet SBM Offshore å skrote plattformen, mens operatøren Talisman vil levere en ny plan for utbygging og drift (PUD) i håp om at den skal berges og bli satt i produksjon etter nye reparasjoner. Teknisk Ukeblad stiller det betimelige spørsmålet om hvordan det er mulig å bygge en plattform over flere år uten at verken de ansvarlige selskapene eller norske myndigheter sørger for å kvalitetssikre prosjektet. Prosjektet har hittil kostet nærmere 14 milliarder. Den norske stat og dermed skattebetalerne kan måtte ta det meste av regningen ettersom skattereglene gir operatør og lisenspartnere fradrag for 78 prosent av investeringskostnadene.

Svar:

Norge har et velutviklet forvaltningssystem for petroleumsvirksomheten på kontinentalsokkelen. Dette er utviklet gjennom de mer enn førti år vi har hatt petroleumsvirksomhet i Norge, og inkluderer en klar og veldefinert ansvars- og rollefordeling mellom aktører i næringen og myndighetsapparatet.

Et sentralt element i dette forvaltningssystemet er at det er opp til selskapene, i egenskap av å være rettighetshavere i en utvinningstillatelse, å fatte beslutninger om leting, utbygging og drift av petroleumsforkomster på kontinentalsokkelen. Operatøren skal på rettighetshavernes vegne forestå den daglige ledelsen av virksomheten, mens de øvrige rettighetshaverne har et ansvar for blant annet å påse at virksomheten gjennomføres i tråd med regelverket. Myndighetenes rolle i en slik sammenheng er å sørge for at regelverket for god ressursforvaltning og sikker petroleumsvirksomhet etterlevs. Statens eventuelle direkte eierinteresser i en utvinningstillatelse ivaretas av Petoro AS.

Et slikt system, der selskapene utvikler aktiviteten mens myndighetene forvalter regelverket, er i

tråd med de prinsipper for rollefordeling mellom kommersielle aktører og myndigheter som også gjelder i øvrig norsk industriell virksomhet.

Når en forekomst skal bygges ut må rettighetshaverne utforme en plan for utbygging og drift (PUD) av den aktuelle forekomsten, som så blir gjenstand for en myndighetsgodkjenning. Norske myndigheter forventer at alle aktører på norsk kontinentalsokkel følger de planene som ligger til grunn for en slik myndighetsgodkjenning, og at de forholder seg til det til enhver tid gjeldende regelverk for god og sikker utbygging. I tråd med dette forvaltningssystemet er det rettighetshaverne sitt ansvar å gjennomføre utbygginger på norsk sokkel innen planlagt tid, kostnad og med god kvalitet. Det er ikke myndighetenes rolle å ta del i utviklingen av kommersielle prosjekter.

I innstillingen fra Stortingets kontroll- og konstitusjonskomité om Riksrevisjonens undersøkelse av kostnadsoverskridelsene i feltutbyggingene Åsgard, Visund og Jotun (Innst. S. nr. 278 (2000-2001)) uttalte komiteen blant annet at:

"Komiteen ser at det kan være nødvendig at ansvarsforholdet mellom myndighetene og utbyggerne/rettighetshaverne blir vurdert på nytt. Komiteen ber derfor Regjeringen komme tilbake til Stortinget med sine vurderinger på en egnet måte."

Regjeringen Bondevik II fulgte opp dette og vurderte ansvarsforhold knyttet til kostnadsutviklingen i utbyggingsprosjekter på norsk kontinentalsokkel. Disse mener jeg er relevante for spørsmålet som stilles. Bondevik II-regjeringen presenterte sine vurderinger vedrørende ansvarsforholdet for kostnadsanslag ved utbyggingsprosjekt i St. meld. nr. 38 (2003-2004) – Om petroleumsvirksomheten, kapittel 5. Her konkluderte regjeringen med at ansvarsforholdet mellom utbygger/rettighetshaver og myndighetene knyttet til kostnadsanslag er klart definert, og at det er operatøren som på vegne av rettighetshaverne har ansvar for å utarbeide og kvalitetssikre kostnadsanslag. Det fremkom ingen merknader til regjeringens vurdering ved Stortingets behandling av denne stortingsmeldingen (Innst. S. nr. 249 (2003-2004)).

Olje- og energidepartementet godkjente rettighetshavernes plan for utbygging og drift av Yme-feltet i 2007. Beregningene og vurderingene utført av operatøren viste at da at prosjektet hadde god lønnsomhet og var robust overfor endringer i produktpriser, ressursutfall og kostnader. Utbyggingen har etter godkjenning av PUD blitt vesentlig forsinket, og det har påløpt store kostnadsøkninger. Operatøren Talis-

man har, på vegne av rettighetshavergruppen, holdt myndighetene orientert om utviklingen av Yme-utbyggingen på vanlig måte. Olje- og energidepartementet har årlig rapportert videre til Stortinget rundt dette, sist gang i Prop. 1 S (2012-2013).

Yme-innretningen ble bygd og eies av et leverandørselskap etter avtale med rettighetshavergruppen i Yme-feltet. Hovedårsaken til de store kostnadsoverskridelsene i prosjektet er, i følge operatøren, økninger i prosjekterings- og plattformkostnader som et resultat av forsinkelser og reparasjoner ved byggingen av innretningen.

Operatøren informerte våren 2012 departementet om de store utfordringene som fortsatt gjensto knyttet til ferdigstillelse av prosjektet, herunder store gjenværende arbeider og at man ikke lenger kunne angi forventet produksjonsstart. I medhold av petroleumsløven ba Olje- og energidepartementet derfor i brev 15. juni 2012 om at rettighetshaverne skulle framlegge en endret plan for utbygging og drift av Yme-feltet innen 31. desember 2012. Departementet har senere gitt rettighetshaverne en utsettelse av denne fristen til 1. mai 2013. Departementets forespørsel om en endret PUD baserer seg på at prosjektet vil

gjennomføres med den utbyggingsløsningen som er beskrevet i opprinnelig PUD.

Gitt de mange usikkerhetsfaktorene i Yme-prosjektet er det per i dag ikke mulig å fastslå hvem som til slutt vil måtte bære de forskjellige kostnadselementene i prosjektet, og hvor stor del av de totale prosjektkostnadene som vil falle inn under skatteregimet for petroleumsvirksomhet. Jeg er også kjent med at fordelingen av kostnadsoverskridelsene knyttet til prosjekt- og plattformkostnader på Yme kan bli gjenstand for voldgiftsbehandling mellom rettighetshaverne og leverandøren/eieren av innretningen.

Det er operatøren og de øvrige rettighetshavere som er ansvarlige for den konkrete gjennomføringen av Yme-prosjektet. Dette er i tråd med den rollefordelingen vårt forvaltningssystem legger opp til, og som Stortinget har sluttet seg til. Jeg forventer at alle de involverte selskapene vurderer hvilken lærdom de kan ta av dette prosjektet. Regjeringen ser svært alvorlig på den utviklingen prosjektet har hatt, men jeg kan ikke i dag se konkrete sider ved vårt forvaltningssystem som bør endres på bakgrunn av dette. Jeg vil fortsette å følge opp rettighetshavernes arbeid og holde Stortinget informert om utviklingen på egnet måte.

SPØRSMÅL NR. 653

Innlevert 15. januar 2013 av stortingsrepresentant Marianne Marthinsen

Besvart 16. januar 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Antallet sysselsatte har økt betydelig i Norge siden 2005.

Hvor stor andel av denne sysselsettingsøkningen har kommet i offentlig sektor, og hvor stor var andelen som jobbet i offentlig sektor i 2005, og hvor stor er andelen i dag?»

Svar:

Ifølge tall fra nasjonalregnskapet har sysselsettingen i Norge økt med 275 000 personer fra 2005 til 2011. Sysselsettingen har økt ytterligere i 2012. Ser vi perioden 1.-3. kvartal 2012 under ett, var det i gjennomsnitt sysselsatt 52 000 flere personer enn i

2011. Tallet for 2012 er da justert for normale sesongvariasjoner.

Sysselsettingen i offentlig forvaltning økte med 81 000 personer fra 2005 til 2011. Det tilsvarer i underkant av 30 pst. av den totale oppgangen i sysselsettingen i denne perioden. Medregnet utviklingen til og med 3. kvartal 2012, har oppgangen i offentlig sysselsetting stått for om lag 28 pst av den totale veksten siden 2005.

Antall sysselsatte i offentlig forvaltning utgjorde 30,1 pst. av alle sysselsatte i 2011 mot 30,2 pst. i 2005. Som gjennomsnitt for 1.-3. kvartal 2012 utgjorde antall sysselsatte i offentlig forvaltning 29,9 pst. av alle sysselsatte, justert for normale sesongvariasjoner.

SPØRSMÅL NR. 654**Innlevert 15. januar 2013 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 21. januar 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Hordaland fylkeskommune leverte i 2012 bompengesøknad for videreføring av Bergensprogrammet, etter vedtak i fylkesutvalget for Hordaland 23.02.12 og i fylkestinget 13.03.12. Søknaden innebærer nye bompengesatser fra og med 1. januar 2013.

Når regner departementet med at søknaden foreligger Stortinget for behandling?»

BEGRUNNELSE:

Fylkesutvalget i Hordaland vedtok 23. februar 2012 en videreføring av Bergensprogrammet gjennom en ny bompengepakke som innebar nye bompengesatser fra og med 1. januar 2013. Søknaden ble godkjent av bystyret i Bergen 20. februar 2012, og av fylkestinget i Hordaland 13. mars samme år. Videreføringen av Bergensprogrammet er en forutsetning for oppfølging av avtalen om belønningsmidler som ble inngått mellom Hordaland fylkeskommune og

staten 20. juni 2011. Programmet står også for finansiering av Bybanen byggetrinn 3, som har planlagt byggestart høsten 2013. I saken fra fylkestinget i Hordaland forutsettes det stortingsbehandling av bompengesøknaden i løpet av 2012 for at nødvendige frister for å sikre kontinuerlig utbygging av Bybanen skal kunne holdes.

Svar:

Det er en omfattende prosess fra bompengesøknaden fremmes til saken kan behandles av Stortinget. Det må blant annet utarbeides analyser av trafikk- og inntektsgrunnlaget, som deretter må gjennomgå ekstern kvalitetssikring (KS2). På bakgrunn av dette må bompengeproposisjonen utarbeides. Jeg kan forsikre om at saken er høyt prioritert i Samferdselsdepartementet, og at den vil bli framlagt for Stortinget så snart alle avklaringer foreligger.

SPØRSMÅL NR. 655**Innlevert 15. januar 2013 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 21. januar 2013 av utenriksminister Espen Barth Eide****Spørsmål:**

«Vil utenriksministeren ta initiativ internasjonalt for å bidra til å øke presset mot teokratiet i Iran for å få dem til å respektere elementære menneskerettigheter?»

BEGRUNNELSE:

Terrorregimet i Teheran utvikler seg dessverre stadig i mer negativ retning. Daglige brudd på menneskerettighetene, fengsling av politiske aktivister og stadig oftere offentlige henrettelser er tydelige eksempler på at makthaverne ikke har den minste respekt for demokratiske rettigheter og elementære menneskerettigheter.

Nylig ble det kjent at den 27 år gamle studenten ved Teheran University Keramatallah Za'reian ble torturert til døde av makthaverne. Ifølge opplysnin-

ger som er lekket ut er han den tredje politiske opposenten som i løpet av den siste måneden er torturert til døde etter Sattar Beheshti og Jamal Soweidi.

Karamatallah Za'reian hadde flere ganger tidligere blitt arrestert og torturert for sin politiske motstand mot regimet. Myndighetene hadde også sørget for å få ham utvist fra universitetet.

Iranske myndigheters bestialske metoder for å bringe sine opponenter til taushet kan ikke aksepteres og verdenssamfunnet må nå reagere kraftig på dette.

Svar:

Jeg er dypt bekymret for menneskerettighetssituasjonen i Iran. Utviklingen har gått i negativ retning etter demokratidemonstrasjonene i forbindelse med valget i 2009. La meg nevne noe av det Norge har gjort og kan gjøre på dette området.

Vår ambassade i Teheran har i mange år fulgt menneskerettighetssituasjonen nøye. Det har også bidratt til å sette Norge i stand til å spille en aktiv rolle på dette feltet - og til at Norge har tatt internasjonale initiativ, både i enkeltsaker og mer overordnet eller generelt.

Norge har som medlem i FNs menneskerettighetsråd arbeidet målrettet for at FN skal opprettholde presset mot Iran. Norge var i 2010 pådriver for et internasjonalt felles innlegg om Iran i FNs menneskerettighetsråd (et innlegg som ble framført av Norges FNs ambassadør).

I mars 2012 opprettet Menneskerettighetsrådet mandat for en spesialrapportør for menneskerettighetssituasjonen i Iran. Spesialrapportøren (Ahmed Shaheed) besøkte Norge i november 2012 og Utenriksdepartementet fikk da anledning til å drøfte hans siste rapport inngående. Det er en stor utfordring at Iran ikke vil slippe spesialrapportøren inn i landet og slik sett vegrer seg for å samarbeide med FN-systemet.

Vi registrerer likevel at Iran i landhøringen under den såkalte UPR-mekanismen i FNs menneskerettighetsråd i 2010, aksepterte de aller fleste av de tilrådingene landene ga.

Representanten nevner tortur spesielt. Tiltak for avvikling av tortur var to av de anbefalingene Iran aksepterte i forbindelse med landgjennomgangen. Dette er noe Norge og andre land kan ta utgangspunkt i når menneskerettighetssituasjonen i Iran skal tas opp.

Iran er for øvrig et av de få land som er permanent på FNs dagsorden og Norge er en pådriver i dette internasjonale arbeidet, blant annet som medlem av kjernegruppen for den årlige Canada-ledede resolusjonen i FNs hovedforsamling.

Jeg vil også understreke at Norge har sluttet seg til EUs målrettede sanksjoner mot Iran, som bl.a. innebærer visumnekt og frysing av midler for en rekke personer som er direkte eller indirekte ansvarlige for menneskerettighetsbrudd. Disse sanksjonene er uavhengige av sanksjonene som er rettet mot Irans atomprogram.

SPØRSMÅL NR. 656

Innlevert 15. januar 2013 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein

Besvart 25. januar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Hva vil justisministeren iverksette av tiltak for å unngå at utenlandske smuglere som blir tatt ikke får en reell straff?»

BEGRUNNELSE:

Visepolitimester i Østfold kan fortelle til NRK Østfold den 19.12.12 at utlendinger tatt for smugling betaler ikke bøtene sine. Det er nemlig lite politiet kan gjøre når Norge ikke kan kreve at bøtene betales av andre enn folk fra Skandinavia. Han kan videre fortelle at når man ikke betaler sin bot i Norge skal man avsones boten i fengsel, men Norge har ikke avsoningsavtaler med land utover Skandinavia, dermed unngår utlendingene straff.

Vi har altså kommet i den situasjonen at utlendinger som blir tatt for storsmugling hit i landet unngår straff.

Her trengs det avtaler med andre europeiske land. Viktig at det blir iverksatt tiltak fra regjeringens side,

slik at Norge ikke blir en frison for utenlandske smuglere.

Svar:

Departementet er kjent med at det knytter seg visse utfordringer til inndrivning av ubetalte bøter fra personer bosatt utenfor Norden. Bøter i vedtatte forelegg for overtredelse av tolloven hører til i dette bildet. Det er imidlertid ikke slik at alle bøtene forblir ubetalt, men det skjer i en del tilfeller.

Ansvar for å innfordre bøtene tilligger Statens Innkrevingsentral som kan opplyse at man benytter alle de muligheter som finnes for bistand fra botlagtes hjemland. Det er ofte sviktende rettsgrunnlag for tvangsinndrivelse i land utenfor Norden. Europeiske konvensjoner om gjensidig hjelp i straffesaker som Norge i dag er part i, gir ikke hjemmel for å be andre lands myndigheter om å innfordre ubetalte bøter som fremkommer i vedtatte forelegg fra politiet i Norge.

Vi har heller ikke inngått internasjonale bilaterale avtaler som åpner for bistand til tvangsinndrivelse.

Å skulle igangsette prosesser med forhandlinger om slike avtaler vil, på den annen side, kreve mye tid og arbeidsressurser uten at man kan forutsi noe om hvilke resultater man eventuelt kan forvente å oppnå når det gjelder innfordring av bøter fra personer bosatt i utlandet som overtrer tolloven.

Et alternativt sanksjonsmønster i disse tilfellene ville eventuelt være å benytte fengselsstraff som pri-

mærreaksjon, eller kanskje en umiddelbar avsoning av den subsidiære fengselsstraffen som fremkommer i et forelegg. Det vil kreve kriminalpolitiske avveininger. Det vil dessuten legge ytterligere belastninger på kapasiteten i norske fengsler både for varetekt og for soningsplassene.

SPØRSMÅL NR. 657

Innlevert 15. januar 2013 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark

Besvart 22. januar 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Næringsliv i hele landet er avhengig av tilgjengelighet og markedsføring. Lokalt næringsliv i distriktene kjemper en ekstra tøff kamp om oppmerksomhet fra potensielle kunder. De er avhengige av et godt skilt-regelverk som ivaretar deres behov. Nå ser vi at dagens regelverk for skilting praktiseres ulikt i ulike fylker og regioner. Se begrunnelse for eksempler.

Vil statsråden hjelpe lokalt næringsliv med bedre eksponering gjennom en revurdering av regelverket for skilting?»

BEGRUNNELSE:

Utstein Kloster Hotell i Rogaland har fått skilting fra E39, cirka 7 kilometer unna, mens Fjordbris Hotell i Østhusvik som også ligger cirka 7 kilometer unna E39 ikke har fått skilting. Også Utsikten Hotell i Kvinesdal har problemer med å få på plass skilting med begrunnelse i dagens skilt-regelverk.

Svar:

Serviceskilting og virksomhetsvisning har stor betydning for lokalt næringsliv og turisme. Hovedformålet med offentlige skilt er likevel ikke å markedsføre virksomheter, men å gjøre det lettere for trafikanter å finne fram. Virksomhetenes egen markedsføring må derfor også inneholde informasjon om

hvor virksomheten holder til og hvordan man kommer seg dit. Trafikantene må på sin side søke opplysninger om aktuelle tilbud ved hjelp av kart og annen informasjon.

Skiltforskriften gir overordnede bestemmelser om offentlige trafikkskilt. For å sikre en mest mulig ensartet og konsekvent skilting, har Vegdirektoratet gitt nærmere utfyllende bestemmelser (normaler) for bl.a. anvendelse og plassering, jf. Statens vegvesens Håndbok 050. Disse normalene er bindende for skiltmyndighetene, men gir likevel et nødvendig rom for skjønn ut fra lokale forhold.

Av trafiksikkerhetsmessige hensyn må blant annet virksomhetsskilting tilpasses den øvrige vegvisningen, noe som vil påvirke beslutningen om både informasjonsmengde og plassering. Denne type lokale forhold kan altså medføre at det både er saklige og vel begrunnende årsaker til at tilfeller som framstår som like, f.eks. når det gjelder virksomhetens avstand fra den vegen det skiltes fra, får ulikt resultat.

Generelt mener jeg at dagens regelverk gir et balansert grunnlag for service- og virksomhetsskilting. Statens vegvesen har også rutiner som skal samordne praktiseringen av dette regelverket, slik at den blir så lik som mulig i regionene.

Jeg vil likevel be Statens vegvesen vurdere om det er behov for at reglene differensierer noe bedre mellom skilting på europaveg/riksveg, fylkesveg og kommunal veg.

SPØRSMÅL NR. 658**Innlevert 15. januar 2013 av stortingsrepresentant Arve Kambe****Besvart 21. januar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Denne uken fikk statsråden oversendt en plan for å løse fremtidig behov for soningskapasitet fra kriminalomsorgens sentrale forvaltning. Et grundig forarbeid er lagt ned og hovedfokus er bl.a. økt behov for fengselsplasser og en bedre fengselsstruktur. Det foreslås nok en gang å etablere et nytt fengsel i Hauge-sund-regionen. Svært mange utredninger er fore-slått og regjeringen må prioritere.

Vil statsråden sikre planleggingsmidler til Hauge-sund fengsel, og når skal regjeringen sluttbehandle kapasitetsplanen?»

Svar:

Kapasitetsplanen vil være et grunnlagsdokument for de prioriteringer departementet vil gjøre med hen-syn til eventuelle forslag om utbedringer i fengslene eller etablering av nybygg.

Jeg vil nå gå nøye gjennom planen før jeg be-stemmer meg for hvilke prioriteringer som må gjøres på kort og lang sikt.

Prosjekter som departementet ønsker å prioritere, må deretter kostnadsutredes jf. «Kravet til kvalitets-sikring av konseptvalgutredninger ved store statlige investeringer». Eventuelle bevilgningsforslag vil bli lagt fram for Stortinget på ordinær måte.

SPØRSMÅL NR. 659**Innlevert 16. januar 2013 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein****Besvart 21. januar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Vil justisministeren ta initiativ til å se på en annen midlertidig plassering av politihelikoptertjenes-ten, inntil et beredskapssenter er ferdigstilt, slik at ne-detiden kan reduseres og beredskapen styrkes?»

BEGRUNNELSE:

Værforholdene på Gardermoen er et stort pro-blem for politihelikopteret. I vintermånedene er be-beredskapen av og til halvert. Plasseringen av helikop-terbasen på Gardermoen skaper store problemer for beredskapen. Årsaken er værforholdene i området rundt hovedflyplassen gjennom vinteren.

Tall fra politiet viser at helikoptertjenesten i snitt har hatt en årlig nedetid på mellom 10 og 15 prosent på grunn av været.

Svar:

Politihelikoptertjenesten er som kjent lokalisert på Gardermoen inntil nasjonalt beredskapssenter på Alna er på plass.

Værforholdene på Gardermoen kan være utfor-drende i vinterhalvåret, men er en realitet så lenge he-likoptertjenesten har etablert basefasiliteter der.

Fra 1. januar 2013 er det etablert en døgnkontinu-erlig politihelikopterberedskap på Gardermoen, med 15 minutters beredskap.

POD rapporterer ukentlig til Justis- og bered-skapsdepartementet om nedetid for politihelikopteret

Jeg tok allerede 12. november 2012 initiativ overfor Politidirektoratet (POD) om å utrede alterna-tiv base for politihelikopteret ved dårlig værforhold på Gardermoen flyplass. POD vurderer i samråd med Oslo politidistrikt om det på sikt finnes realistiske muligheter for en midlertidig løsning som kan ha øn-sket effekt fram til nytt beredskapssenter står ferdig.

POD vil levere sin rapport til Justis- og bered-skapsdepartementet i løpet av denne måneden.

SPØRSMÅL NR. 660**Innlevert 16. januar 2013 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen****Besvart 24. januar 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Aftenposten skriver i dag om påstander fra utenlandske banker om at norske banker manipulerer NIBOR-renten. Dette er alvorlig, fordi svekket tillit til NIBOR kan gi et mindre effektivt lånemarked og økte renter på utlån til bedriftene. "FNO som klageinstans synes ikke å håndtere disse påstandene på en måte som fullt ut gjenoppretter aktørenes tillit til NIBOR", skriver Norges Bank.

Vil finansministeren granske påstandene om manipulering og evt. treffe andre tiltak for raskt å sikre at tilliten til NIBOR gjenoprettes?»

Svar:

Svært mange avtaleforhold i finansmarkedene er basert på såkalte indikative referanserenter, så som NIBOR-rentene. Det er derfor av stor samfunnsøkonomisk betydning at fastsettelsen av disse rentene skjer på en god og pålitelig måte.

Konstruksjonen og fastsettelsen av referanserenter diskuteres nå i flere land og i EU, og det vurderes alternativer til dagens modeller. I Norge har finanskriseutvalget i NOU 2011: 1 tatt initiativ til større åpenhet og tydeligere regler rundt fastsettelsen av NIBOR-rentene. Dette er fulgt opp med oppdrag til Norges Bank og Finanstilsynet. Jeg mener at det nå er behov for å styrke dagens NIBOR-regler, bransjens oppfølging av NIBOR-fastsettelsen, og det offentlige tilsynet med NIBOR.

Finansdepartementet legger opp til en grundig gjennomgang av behovet for tiltak for å styrke ram-

mene for fastsettelse av referanserenter i Norge. Departementet sendte 14. desember 2012 et brev til Finanstilsynet der tilsynet blir bedt om å iverksette tiltak for å styrke det eksisterende systemet for NIBOR-fastsettelse så snart som mulig. Finanstilsynet ble også bedt om å vurdere – i samråd med Norges Bank – bl.a. behovet for endringer i konstruksjonen og fastsettelsen av NIBOR, mulige alternativer til NIBOR og behovet for nye offentligrettslige regler for å styrke tilsyn og kontroll med fastsettelsen og bruken av referanserenter i det norske finansmarkedet, innen utgangen av mars 2013. Jeg legger ved en kopi av brevet.

Som det framgår av brevet av 14. desember 2012, legger Finanstilsynet opp til å gjennomføre tilsyn med særlig oppmerksomhet på håndteringen av informasjon og interessekonflikter i bankene som deltar i NIBOR-fastsettelsen, uavhengig av den grundige gjennomgangen av behovet for tiltak for å styrke rammene for fastsettelse av referanserenter i Norge.

Vedlegg til svar:

Kopi av brev 14. desember 2012 fra Finansdepartementet til Finanstilsynet om Fastsettelsen av NIBOR

For brev, se lenke: <http://www.regjeringen.no/nb/dep/fin/dok/andre/brev/utvalgte-brev/2012/fastsettelsen-av-nibor.html?id=710327>

SPØRSMÅL NR. 661**Innlevert 16. januar 2013 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 24. januar 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Luftfartstilsynet ble opprettet og skilt ut fra Luftfartsverket 1.1.2000. Tilsynet har nå mer enn 170 ansatte. Luftfartstilsynets inntekter kommer i all hovedsak fra gebyrer for adgangskontroll og tilsyn med luftfartøy, luftfartsselskaper, verksteder og luft-
havner. Gebyrinntektene er budsjettert til 140 mill.kr i 2013.

Kan statsråden oppgi utvikling av tilsynets drifts-
utgifter, gebyrinntekter og antall ansatte pr. år fra
starten samt opplyse hvordan effektiviteten i virk-
somheten måles mot oppgaver og trafikk?»

Svar:

Tabellen nedenfor viser utviklingen i Luftfartstil-
synets driftsutgifter, gebyrinntekter og antall ansatte
fra 2000 til og med 2012

År	Driftskostnader	Gebyrinntekter	Antall ansatte
2000	96 462 000	40 644 000	140
2001	112 608 021	48 055 071	141
2002	116 461 449	60 075 486	143
2003	125 692 222	71 253 554	144
2004	118 428 199	86 036 147	148
2005	138 400 818	92 888 287	184
2006	139 702 464	98 330 756	157
2007	146 577 667	102 177 833	154
2008	158 169 686	117 415 971	163
2009	180 879 478	125 707 347	166
2010	170 720 643	109 414 609	172
2011	185 210 713	119 476 280	176
2012	180 602 708	116 558 171	183

Regjeringen har så langt ikke lagt opp til at Luft-
fartstilsynet fullt ut skal finansieres gjennom gebyrer.
Det er imidlertid en målsetting at den delen av Luft-
fartstilsynets aktiviteter som gjelder tilsynsvirkso-
mheten skal gebyrfinansieres. Dette utgjør om lag to
tredjedeler av Luftfartstilsynets samlede budsjett. De
oppgavene som er å anse som direktoratsoppgaver
(regelverksutvikling mv) finansieres derimot over
statsbudsjettet. Samtidig er det et krav om at Luftfart-
stilsynet skal utføre sine oppgaver så effektivt som
mulig slik at belastningen på markedet blir minst mu-
lig.

Luftfartstilsynets gebyrinntekter har steget fra ca.
40 millioner kroner i 2000 til ca. 116 millioner i
2012. I år 2000 utgjorde gebyrinntektene 0,29 milli-
oner kroner per ansatt, mens disse inntektene til sam-
menligning utgjorde 0,63 millioner per ansatt i 2012.
Netto driftskostnader per ansatt (driftskostnader –
gebyr) i Luftfartstilsynet utgjorde kr 392 000 i 2000
mot 349 000 i 2012.

Det er vanskelig å si noe eksakt om forholdet
mellom aktiviteten i Luftfartstilsynet og økning i an-

tall passasjerer, flybevegelser, godsmengde osv.,
men det må helt generelt legges til grunn at økning i
trafikken også vil innebære økning i Luftfartstil-
synets aktiviteter. Trafikkveksten har vært sterk de se-
nere årene, og prognosene tilsier også betydelig vekst
i årene som kommer.

En stadig større del av luftfarten reguleres av EU,
noe som for Norge for betydning gjennom EØS-av-
talen. Særlig gjelder dette etter at Norge ble medlem
av EASA (European Aviation Safety Agency) i
2005. Dette medfører økte oppgaver for Luftfartstil-
synet i form av blant deltakelse i utviklingen av felles
europeisk regelverk i regi av EASA og EU-kommi-
sjonen. Videre bruker Luftfartstilsynet relativt store
ressurser blant annet til gjennomføringen av EU-re-
gelverk i norsk rett, spørsmål knyttet til tolkning og
praktisering, samt informasjon om regelverket til
markedet. EU-regelverket stiller videre på flere om-
råder strengere krav til Luftfartstilsynets inspeksjo-
ner av markedsaktørene enn hva som fulgte av det
tidligere nasjonale regelverket.

Samferdselsdepartementet har stort fokus på effektiviteten i Luftfartstilsynet, særlig gjennom etatsstyringsdialogen. Luftfartstilsynet har kommet et godt stykke på vei når det gjelder å ha et godt gebyrfinansieringssystem. En utredning konkluderer med at Luftfartstilsynets forslag til system for gebyrfinansiering i 2013 er i samsvar med Finansdepartementets retningslinjer for brukerfinansiering av offentlige

tjenester. Det er imidlertid fortsatt rom for visse forbedringer for å gjøre systemet mer presist og forutsigbart. Effektiv drift er noe jeg fortsatt vil ha fokus på i etatsstyringsdialogen med Luftfartstilsynet, ikke minst da markedet tilsynet er satt til å betjene er et marked under press, med knappe marginer og hard konkurranse.

SPØRSMÅL NR. 662

Innlevert 17. januar 2013 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou

Besvart 24. januar 2013 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Hva er tids- og handlingsplan og budsjett for flytting av de minimum 50 ansatte og opp til 300 soldater som tilhører baseforsvaret på Rygge militære flyplass og som skal flytte til ny kampflybase på Ørlandet innen utgangen av 2016?»

BEGRUNNELSE:

Jeg tillater å vise til iverksettelsesbrevet fra Forsvarsdepartementet når det gjelder Forsvarets Langtidsplan 2013-2016.

Det er viktig for soldater og ansatte å være forsikret om kvalitet, kapasitet og fremdrift på det tilbud som skal forefinnes på Ørlandet.

Dette handler om påkrevd infrastruktur, oppdatert bygningsmasse, kontorer, forlegning til soldater, bolig eller pendlerhybler til ansatte, undervisningsbygg til skolevirksomheten, vedlikeholds anlegg, kennel til hunder mm. Dernest er det avgjørende for Norges beredskap at kostnadsbilde er klart og planer etablert.

Jeg vil sette pris på statsråden svar på hvordan Forsvarets langtidsplan følges opp på dette området.

Det er også ønskelig at statsråden i sitt svar omtaler tidspunktet for overføring av baseforsvaret alternativt forlengelse av tilstedeværelse på Rygge militære flyplass.

Svar:

Forsvarsdepartementet utga iverksettelsesbrev for den nye langtidsplanen 28. juni 2012. Forsvaret skal innen utgangen av 2014 avvikle Rygge som militær flystasjon, og 137. luftving skal nedlegges innen utgangen av 2016. Virksomhet flyttes til henholdsvis Reitan, Gardermoen og ny kampflybase på Ørland. Investeringskostnadene for etablering av ny kamp-

flybase på Ørland og fremskutt operasjonsbase på Evenes er totalt sett beregnet til 4,85 mrd. kroner, jf. Prop. 1 S (2012-2013). Totalprosjektet er omfattende, og det er planlagt og budsjettert med investeringsutgifter i perioden 2013-2019.

Selv om Rygge flystasjon legges ned, vil det fortsatt være militær aktivitet på Rygge. Drift av et detasjement for taktiske transporthelikoptre og redningshelikopterberedskapen skal videreføres. Helikopterberedskapen med de taktiske transporthelikoptrene har fått økte bevilgninger og er utvidet slik at den fra 2013 også kan yte håndhevelsesbistand til politiet. På Rygge videreføres også Oslofjord heimevernsdistrikt (HV-01) med distriktstab. Støttefunksjoner avstemt med den militære virksomheten vil også videreføres på Rygge.

Forsvarssjefen gir i sin virksomhetsplan oppdrag til undergitte sjefer om videre oppfølging av omstillingen knyttet til langtidsplanen. For å lykkes i dette arbeidet må mange ulike satsninger, endringstiltak og prioriteringer som den nye langtidsplanen inneholder, og som henger nært sammen med hverandre, ses innenfor en helhet.

Generalinspektøren for Luftforsvaret har det videre ansvaret for konkret planlegging og implementering av tiltakene innenfor Luftforsvaret, hvor flytting av virksomhet fra Rygge bare er ett av flere tiltak i en nødvendig prosess for å prioritere Forsvarets operative virksomhet. Etableringen av en ny basestruktur for Luftforsvaret er den nye langtidsplanens mest omfattende og kompliserte grep. Blant de mange forhold generalinspektøren må ta stilling til for å sikre en god innfasing av det nye og fremtidsrettede Luftforsvaret, er de momenter representanten Schou nevner om kvalitet og kapasitet på infrastruktur og andre tilbud og fasiliteter for ansatte og mannskaper. Luftforsvaret arbeider fortsatt med å ferdigstille en helhetlig plan for omstillingen.

SPØRSMÅL NR. 663**Innlevert 17. januar 2013 av stortingsrepresentant Håkon Haugli****Besvart 23. januar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Et britisk universitet etablerer i disse dager et senter for forskning på ekstremisme og enmannsterroreisme.

Er det aktuelt å ta initiativ til etablering av et tilsvarende senter i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Kunnskap er avgjørende i kampen mot ekstremisme og terrorisme. Teesside University i Storbritannia etablerer nå et senter for forskning på høyreekstremisme, anti-islamske holdninger og enmannsterroreisme av den typen vi opplevde i Norge 22. juli 2011.

Til avisen The Guardian forteller en av senterets ledere, Dr. Matthew Feldman, at senteret både vil studere historien og nyere trender og farer. Han påpeker at europeisk høyreekstremisme er i endring, vekk fra rasebaserte teorier til det han omtaler som "kulturell nasjonalisme", som er fiendtlig innstilt til islam. Senteret skal også forske på hvordan internett brukes av "moderne" høyreekstremer og vurdere risiko for vold og terrorisme med utgangspunkt i slike miljøer.

Svar:

Jeg viser til ovennevnte spørsmål som er sendt til kunnskapsministeren. Spørsmålet er oversendt Justis- og beredskapsdepartementet, og Stortinget er underrettet om dette.

Økt kunnskap om ekstremisme og terrorisme er et viktig satsningsområde for regjeringen. Det er også en grunnleggende forutsetning for en bedre, mer effektiv og målrettet forebygging. Økt kunnskap og informasjon er således ett av innsatsområdene i regjeringens handlingsplan for å forebygge radikalisering og voldelig ekstremisme. Felles trygghet – felles ansvar.

Det pågår mye forskning om voldelig ekstremisme og terrorisme. Norge har internasjonalt anerkjen-

te forskningsmiljøer på feltet, blant annet ved Forsvarets forskningsinstitutt (FFI) og Politihøgskolen (PHS). Siden 1999 har FFI kontinuerlig forsket på terrorisme, blant annet gjennom TERRA-prosjektet. Forskningen har vært spisset mot militante islamistiske nettverk som opererer over landegrensene. Etter 22. juli 2011 har FFI lagt opp til å utvide sitt fokus til også å omfatte såkalt «anti-jihadisme» og høyreekstremisme. Studier som er under arbeid i FFI inkluderer blant annet radikal islamisme i Norge, soloterroreisme, jihadisters bruk av internett, muslimske fremmedkrigere og anti-jihadisme i Vest-Europa.

Våren 2002 etablerte Norsk Utenrikspolitisk Institutt (NUPI) og FFI et konsortium for å samle forskningsressurser innenfor feltet terrorisme og internasjonal kriminalitet. Fra og med sommeren 2004 har også PHS vært en del av dette samarbeidet. Til sammen utgjør dette ett av de tyngste og mest anerkjente forskningsmiljøene i Europa på disse områdene. Konsortiet har blant annet etablert forskningskompetanse på forebygging av voldelig ekstremisme, islamistisk terrorisme i Europa, høyreekstremisme/kontra-jihadisme, terroristers målutvelgelse og metodebruk, terrorberedskap og internasjonalt politiarbeid.

Jeg vil i denne sammenheng også understreke at Politiets sikkerhetstjeneste (PST) har som sin høyeste prioriterte oppgave å vurdere trusselen fra de høyreekstremer og islamistiske miljøene i Norge, og at tjenesten har stor kompetanse på dette. Videre viser jeg til at det er etablert en felles analyseenhet mellom PST og Etterretningstjenesten, som skal ytterligere videreutvikles.

Jeg mener på denne bakgrunn at det allerede er etablert solide kunnskapsmiljøer på blant annet ekstremisme og enmannsterroreisme, og jeg ser ikke på dette tidspunkt et behov for å etablere et nytt senter i Norge om dette. Jeg vil imidlertid fortløpende vurdere behovet for ytterligere å styrke kunnskapen knyttet til ekstremisme og terrorisme.

SPØRSMÅL NR. 664**Innlevert 17. januar 2013 av stortingsrepresentant Lise Christoffersen****Besvart 29. januar 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Drammens Tidende har i dag, onsdag 16. januar 2013, et oppslag om manglende kapasitet på togene mellom Drammen og Oslo, slik at mange passasjerer må stå, eller rett og slett ikke kommer med.

Kan samferdselsministeren si noe om mulighetene for å øke kapasiteten på togene på kort og litt lengre sikt, slik at det blir bedre samsvar mellom tilbud og etterspørsel?»

BEGRUNNELSE:

Jeg er selv daglig togpendler mellom Drammen og Oslo og har registrert det problemet Drammens Tidende tar opp, med at det er for liten kapasitet på mange av togene. Mange passasjerer er henvist til ståplass. Det er et problem, både sikkerhetsmessig og komfortmessig. Problemet har blitt mer merkbart etter ruteomleggingen fra 9. desember 2012, men har egentlig vært merkbart lenger enn det. Om det betyr at flere tar toget og lar bilen stå, vet jeg ikke, men det er i så fall en positiv utvikling som bør tas godt vare på, både på kort og lang sikt.

Svar:

Responser fra de reisende på den nye ruteplanen har vært mer umiddelbar og kraftigere enn det som var forventet. Responser i seg selv er positiv og det viser at omleggingen av ruteplanen var ønsket av de reisende. Dessverre har den store etterspørselen skapt kapasitetsutfordringer i innkjøringsfasen av ruteplanen. Jeg har derfor forståelse for at de reisende dermed ikke opplever omleggingen som kun positiv, og ønsker økt kapasitet for sine togavganger.

På kort sikt vil tiltaket for å møte etterspørselen i stor grad dreie seg om en omdisponering innenfor NSBs tilgjengelige togpark og bruk av busser der kapasitetsmangelen er mest kritisk. Selskapet besluttet den 22.1.2013 å iverksette flere strakstiltak som innebærer følgende:

L14 Kongsvinger – Asker:

- Direktebuss fra Sørumsand til Oslo S i tillegg til tog klokken 07.28.
- Direktebuss fra Fetsund til Oslo S i tillegg til tog klokken 07.36.
- Disse bussene settes inn på hverdager fra onsdag 23. januar.

Senest fra mandag 28. januar øker NSB kapasiteten i følgende tog:

- Økt kapasitet på strekningen Lillestrøm-Asker i tog med avgang fra Lillestrøm klokken 07.46
- Økt kapasitet mellom Asker og Lillestrøm i tog med avgang fra Asker 15.40, fra Oslo S 16.04.

L13 Drammen - Dal:

- Økt kapasitet i avgang klokken 06.35 fra Drammen.
- Økt kapasitet i avgang klokken 07.05 fra Drammen.
- Økt kapasitet i avgang klokken 07.25 fra Dal.
- Fra Oslo S blir det dobbeltsett i en av avgangene mot Dal enten klokken 15:44 eller klokken 16.44. Denne vurderingen gjøres av NSB onsdag 23. januar.

Utover disse tiltakene vil NSB fortløpende vurdere ytterligere kapasitetstiltak og tilpasninger. På noe lengre sikt vil det at NSB får levert ytterligere nye tog fra en totalbestilling på 66 tog bidra til å bedre situasjonen. De nye togene skal settes inn på strekningene Drammen – Dal og Asker – Kongsvinger. Utfordringene det vises til i spørsmålet på strekningen Drammen – Oslo vil i følge NSB i stor grad løses ved at selskapet forserer innfasingen av de nye togene i trafikk på strekningen Drammen - Dal. Dette gir mulighet til å øke togstørrelsene og de frigjør tog som kan benyttes på andre avganger.

På lengre sikt vil økningen i antall tilbudte seter være knyttet til forbedringer i togtilbudet som muliggjøres som følge av investeringer i ny infrastruktur. Dette vil SD komme tilbake til når regjeringen skal legge frem Nasjonal Transportplan for perioden 2014 – 2023 i løpet av våren.

SPØRSMÅL NR. 665**Innlevert 17. januar 2013 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 24. januar 2013 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«NTNUs styre har bedt Kunnskapsdepartementet om å få realisere verdiene i tomter og bygningsmasse ved Campus Dragvoll for å muliggjøre en etablering av nye lokaler for fagmiljøene i og ved Campus Gløshaugen.

Kan NTNU forvente å få et klart, tydelig og ikke minst endelig svar på denne saken i løpet av inneværende vinter?»

BEGRUNNELSE:

Ved NTNUs Campus Dragvoll har det i åresvis vært plassmangel og store infrastrukturutfordringer. Nasjonale myndigheter og skiftende regjeringer har nedprioritert campus Dragvoll i påvente av en avklaring av en eventuell samlokalisering av NTNUs to hovedcampuser. Selv å flytte psykologiutdanningen har blitt umuliggjort fordi nytt psykiatribygg for Helse Midt ikke har blitt bygget, til tross for lovnader fra skiftende rødgrønne statsråder helt siden 2005. Situasjonen for studenter og ansatte på Dragvoll må nå betegnes som prekær og situasjonen må avklares en gang for alle. Ytterligere uthaling av denne saken vil få store konsekvenser for studie- og forskningskvalitet for fagmiljøene ved Campus Dragvoll. På den annen side vil en gradvis flytting av de samme miljøene også gi dem en svært utfordrende situasjon. Derfor må en avklaring innebære en fullmakt til NTNU for å realisere de økonomiske verdiene som ligger i bygningsmasse og tomter på Campus Dragvoll i det tempoet NTNU selv finner formålstjenelig. Saken krever

en rask og ikke minst tydelig avklaring slik at man nå enten kan gjennomføre nødvendig opprustninger av infrastrukturen på Dragvoll eller starte arbeidet med å etablere tidsriktige lokaler for fagmiljøene i områdene innenfor og rundt Campus Gløshaugen.

Svar:

Å løse de framtidige arealbehovene for fagmiljøene på Dragvoll vil ventelig overstige 750 mill. kroner, og det må først gjennomføres en konseptvalgutredning med påfølgende kvalitetssikring i henhold til Finansdepartementets retningslinjer.

Jeg vil umiddelbart sette i gang en konseptutvalgsutredning som tar utgangspunkt i alternativene to-campusløsning som i dag med utbedring og påbygning på Dragvoll, og en-campusløsning ved Gløshaugen.

Staten ved NTNU eier tomten og bygningsmassen på Dragvoll hvor de humanistiske og samfunnsvitenskapelige miljøene holder til. Salg av tomten og bygningene på Dragvoll er ikke en del av alternativanalysen, men kan tas i betraktning ved Regjeringens vurdering av finansiering av utbyggingen på et senere tidspunkt.

Regjeringen og styret ved NTNU vil vurdere framtidig campusløsning når utredningen er gjennomført og kvalitetssikret. Kunnskapsdepartementet tar sikte på at Regjeringen kan ta en beslutning om valg av konsept for framtidig campusløsning for NTNU i 2014, og at planlegging av byggeprosjektet kan starte når en slik beslutning er tatt.

SPØRSMÅL NR. 666**Innlevert 17. januar 2013 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 25. januar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Etter 1993 har alle erstatningsbeløp for tapt fremtidig inntekt i skadeerstatningssaker blitt kapitalisert med 5 pst. rente. Etter 2008 har også ekspropriasjonerstatningssaker fått fasttømtrenten til 5 pst. Jo høyere renten settes, desto lavere blir erstatningsbeløpet. Renten som grunnlag for erstatning er i dag fastsatt langt over den avkastning forvalterne for pensjonsfondet makter å oppnå.

Synes finansministeren dette er rimelig og vil regjeringen foreslå endringer?»

BEGRUNNELSE:

Valget av kapitaliseringsrente i erstatningsretten hviler i realiteten på et verdisikringssynspunkt. Erstatningsbeløpet beregnes ut fra at skadelidte/grunneieren forventes å investere erstatningsbeløpet slik at det gir avkastning. Skadelidte skal imidlertid ikke tvinges til å investere i særlig risikofulle aktiva, men skal investere på en fornuftig måte slik at erstatningsbeløpet verdisikres over tid.

Dette innebærer imidlertid at den skadelidte forventes å investere i både aksjer og obligasjoner, i tillegg til bankrente, eller betjene gjeld dersom dette er fornuftig.

Det skal svært godt gjøres å oppnå en realavkastning på 5 pst. på plasseringer i bank, aksjer og obligasjoner i dag. Sentralbanksjefen tror ikke oljefondet greier å nå avkastningskravet på 4 pst. på lang tid. Man kan spørre seg om en vanlig skadelidte eller grunneier kan forventes å oppnå høyere avkastning på sine plasseringer enn statens egne profesjonelle forvaltere uten å ta høy risiko.

Svar:

Spørsmålet er overlatt meg til besvarelse, som justisminister er jeg ansvarlig for alminnelig erstatningsrett.

Norsk erstatningsrett beror dels på lovfestede, dels på ulovfestede, regler og prinsipper. Om erstatningsutmåling finnes det blant annet lovregler i lov 13. juni 1969 nr. 26 om skadeserstatning (skadeserstatningsloven). Selve utmålingen av erstatning for personskade skjer etter gjeldende norsk rett individuelt, med unntak av erstatning til barn og erstatning ved yrkesskade, der erstatningen er standardisert.

Også ekspropriasjonerstatning utmåles som utgangspunkt individuelt.

Ved utmåling av engangserstatning for fremtidig økonomisk tap gjøres en neddiskontering av erstatningsbeløpet ut fra en bestemt kapitaliseringsrente. Ved beregningen av en engangserstatning som skal sikre løpende dekning av et fremtidig tap som strekker seg over flere år, er det nødvendig å stipulere en rente som reflekterer den avkastning skadelidte, ut fra verdisikringssyn, kan forventes å oppnå på kapitalen som utbetales i nåverdi.

Det foreligger omfattende rettspraksis om spørsmål knyttet til beregning av kapitaliseringsrente ved utmåling av ulike former for erstatning. Høyesterett har i senere tid lagt en kapitaliseringsrentefot på fem prosent til grunn som utgangspunkt både i saker om personskadeerstatning og ekspropriasjonerstatning. For personskadeerstatningstilfellene vises særlig til Høyesteretts dom inntatt i Rt. 1993 side 1524 (Ølbergdommen) og senere høyesterettspraksis, mens det for ekspropriasjonerstatningstilfellene vises til Høyesteretts dom inntatt i Rt. 2008 side 195, der tidligere rettspraksis gjennomgås.

Spørsmål om beregning av kapitaliseringsrente er omtalt i utredningen NOU 2011: 16 Standardisert personskadeerstatning. Det fremgår av utredningens punkt 4.5 at utvalget har lagt gjeldende kapitaliseringsrentesats til grunn for sitt arbeid med forslag til regler om økt standardisering av erstatningsutmålingen ved personskader. Utvalget har ikke foretatt noen selvstendig vurdering av nivået på kapitaliseringsrenten eller måten denne renten fastsettes på. Det fremgår imidlertid at utvalgets forslag til nye regler om standardisert erstatningsutmåling er utformet slik at disse ikke er til hinder for eventuelle senere endringer i kapitaliseringsrenten. Endelig fremgår at utvalget ser det slik at spørsmålet om endring av kapitaliseringsrentesatsen og måten denne renten fastsettes på, bør utredes nærmere.

NOU 2011: 16 Standardisert personskadeerstatning har vært på alminnelig høring, med høringsfrist 15. desember 2012. Jeg ser det som mest hensiktsmessig at spørsmål knyttet til fastsettelse av kapitaliseringsrenten ved utmåling av erstatning vurderes i forbindelse med den videre samlede oppfølgingen av personskadeerstatningsutvalgets utredning.

SPØRSMÅL NR. 667**Innlevert 17. januar 2013 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 25. januar 2013 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Har Statens pensjonskasse (SPK) noe fond der den forvalter medlemmenes innskudd med sikte på å matche fremtidig utbetaling, eller fungerer det slik at innbetalinger i ett år fra arbeidstakere går direkte ut til pensjonister, hvorpå staten dekker gapet over statsbudsjettet?»

BEGRUNNELSE:

Omtalen i prop. 1 S (2012-2013) Arbeidsdepartementet og oppstillingen på side 163 tyder på at SPK drives fra hånd til munn ved at innbetalingene fra medlemmene går direkte ut igjen til SPKs pensjonister. Staten dekker forskjellen dersom det skulle være for lite, noe det har vært de siste år. For 2013 anslås om lag 8,7 mrd. kroner bevilget over statsbudsjettet, jf. nevnte tabell.

Man har følgelig ingen forvaltning av SPKs medlemmers midler med tanke på fremtiden. Dersom det blir flere pensjonister enn arbeidstakere i fremtiden, vil regningen øke i statsbudsjettet. Ordningen er altså underfinansiert, og regningen sendes skattebetalerne.

Svar:

I følge lov 28. juni 1949 nr. 26 om Statens pensjonskasse § 1 er Statens pensjonskasse (SPK) en statsgarantert kasse til dekning av de pensjoner som etter loven skal utbetales. Den delen av de årlige pensjonsutgifter som ikke blir finansiert av pensjonsinnskudd og fondsavkastning, dekkes av staten ved årlige tilskudd, jf. lovens § 41. I 2013 er det statlige tilskuddet anslått å utgjøre 8,7 milliarder kroner, slik stortingsrepresentanten påpeker i begrunnelse for spørsmålet.

Som kjent trekkes alle medlemmer av SPK 2 prosent av ordinær lønn som medlemsinnskudd. Som det framgår av Prop. 1 S (2012 – 2013)betales det i tillegg en arbeidsgiverandel for om lag 70 prosent av den yrkesaktive medlemsmassen, se nærmere St. meld. nr. 33 (1993-1994) og Innst. S. nr. 159 (1993-1994). De premiebetalende virksomhetene kan deles inn i fire hovedkategorier, etter type virksomhet (andel av medlemsmassen i parentes):

- Bare medlemsavgift (1 pst.).
- Bare medlemsavgift og AFP-ordning (1 pst.).
- Full premiebetaling og aktuariell oppfølging uten bruk av fiktive fond/forsikringstekniske oppgjør (58 pst.). Gruppebasert oppfølging som hovedprinsipp.
- Full premiebetaling og aktuariell oppfølging med bruk av fiktive fond/forsikringstekniske oppgjør (10 pst.). Individuell oppfølging.

I den siste kategorien er i hovedsak de virksomheter som konkurrerer i markedet og som dermed ikke skal motta noen form for statlig subsidiering av pensjonsutgiftene. Oppfølging med bruk av fiktive fond innebærer at en simulerer avsetning av pensjonsmidler. Medlemsvirksomhetene betaler til enhver tid det pensjonsordningen koster, og virksomhetene blir dermed ikke subsidierte.

SPKs inntekter det enkelte budsjettår består av medlemsavgift og arbeidsgiverpremie fra de av medlemsvirksomhetene som betaler arbeidsgiverandel. Dette er innbetalinger for pensjonsrettigheter som skal utbetales fram i tid, mens de årlige utbetalingene er til de som tidligere har vært yrkesaktive. Det er derfor ikke direkte sammenheng mellom inn- og utbetalinger til SPK det enkelte budsjettår.

Da Statens pensjonskasse (SPK) ble opprettet i 1917 var det en forutsetning at SPK skulle være selvfinansierende gjennom forsikringsteknisk oppbygde fond. Med virkning fra 1. juli 1948 ble det gjennom en tilleggslov besluttet at pensjonsutgiftene skulle finansieres etter et utlikningsprinsipp. Det vil si at de årlige pensjonsutgiftene skulle dekkes gjennom årlige inntekter og bevilgninger over det ordinære statsbudsjettet.

Ellers kan det nevnes at Pensjonskommissjonen i 2004 foreslo at offentlige tjenestepensjoner skulle legges om til såkalte nettoordninger, og at SPK samtidig skulle fonderes. Etter en nærmere vurdering kom imidlertid Regjeringen Bondevik II, jf. St. meld. nr. 12 (2004–2005) Pensjonsreform – trygghet for pensjonene til at forslaget om fondering ikke skulle følges opp. I forbindelse med stortingsbehandlingen ble det på det tidspunktet ikke tatt stilling til spørsmålet om fondering.

SPØRSMÅL NR. 668**Innlevert 17. januar 2013 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 24. januar 2013 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Rådet som styrte sikkerhetsopplæringen for fiskere er nedlagt og Sjøfartsdirektoratet som skulle ta over er ikke klare på ennå en god stund, i alle fall dersom oppslaget i Fiskeribladet Fiskaren av 19. desember 2012 medfører riktighet. Dersom det som fremkommer i artikkelen er korrekt, så er dette bekymringsfullt all den tid at dette burde være et prioritert område.

Kan statsråden redegjøre for hvor denne saken står i dag, og hvem som har det operasjonelle ansvaret per i dag?»

Svar:

Fiskeryrket er et risikabelt yrke, og Fiskeri- og kystdepartementet er opptatt av å bidra til bedre sikkerhet for fiskere. Sikkerhetsopplæring for fiskere er derfor et lovpålagt kurs og et nasjonalt viktig tiltak i det skade- og ulykkesforebyggende arbeidet innen fiskeryrket. Kravet om kursdeltakelse har siden 1989 vært hjemlet av forskriften FOR 1989-02-10 nr. 88: Forskrift om sikkerhetsopplæring for fiskere. Tall fra Sjøfartsdirektoratet viser at innføringen av krav om sikkerhetskurs på 1980-tallet har redusert ulykesbildet generelt og antall omkomne spesielt.

Den internasjonale konvensjon om normer for opplæring, sertifikater og vakthold for personell på fiskefartøyer av 7. juli 1995 (International Convention on Standards of Training, Certification and Watchkeeping for Fishing Vessel Personell), i kortform STCW-F konvensjonen, ble ratifisert av Stortinget i 2006. Konvensjonen trådte i kraft 29. september 2012, 12 måneder etter at det 15. landet hadde ratifisert den. Konvensjonen gir generelt påbud om grunnleggende sikkerhetsopplæring for alt fiskefartøyspersonell og setter minimumskrav for personell

på havgående fiskefartøy med en lengde på 24 meter og over.

Forskriften FOR 1989-02-10 nr. 88: Forskrift om sikkerhetsopplæring for fiskere gir et rådgivende utvalg for sikkerhetsopplæring for fiskere ansvar til å utarbeide fagplan og eventuelle endringer av denne. Ikrafttredelsen av STCW-F konvensjonen 29. september 2012 medførte at enkelte ansvarsoppgaver ble tillagt Nærings- og handelsdepartementet ved Sjøfartsdirektoratet å administrere, herunder ansvaret for fagplanen. Sjøfartsdirektoratet utarbeider utkast til ny fagplan og kursstruktur i samråd med en bredt sammensatt arbeidsgruppe bestående av alle berørte organisasjoner. Status for arbeidet er at utkast til fagplan er sendt på høring til organisasjonene som deltar i arbeidsgruppen.

Fagplanen vil bli fastsatt som en forskrift (kvalifikasjonsforskriften). Arbeidet har blitt noe forsinket i forhold til den opprinnelige tidsplanen. Jeg har blitt informert om at det nå tas sikte på at forskriften vil bli fastsatt i løpet av første halvår 2013.

I spørsmålet etterlyses det også svar på hvem som har det operasjonelle ansvaret for sikkerhetsopplæringen for fiskere. Redningsselskapet er etter en anbudsrunde tildelt ansvaret for å tilby ambulerende sikkerhetskurs for fiskere første halvår 2013 i alle våre kystfylker. Kursene gjennomføres etter gjeldende fagplan. Tromsø maritime skole har fortsatt en rolle i forhold til å ivareta kontakten med kursdeltakerne, og bistår Redningsselskapet i deres arbeid.

Samlet sett er jeg trygg på at fiskerne også i 2013 tilbys et sikkerhetskurs som gir en god opplæring i tråd med de nasjonale og internasjonale krav som gjelder. Jeg har også full tillit til at Sjøfartsdirektoratet og de berørte organisasjonene bidrar til at den nye fagplanen ivaretar sikkerheten for fiskerne på best mulig måte.

SPØRSMÅL NR. 669**Innlevert 17. januar 2013 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 25. januar 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Hvordan kan statsråden bidra til at bomsatsene på E-18 gjennom Vestfold (sør) ikke blir så høye at bilister tvinges over på sideveiene og vil statsråden på regjeringens vegne foreta seg noe for å bidra til lavere passeringskostnad for borgerne i Vestfold, for eksempel ved å yte billige lån til bomselskapet?»

BEGRUNNELSE:

Fremskrittspartiet ønsker å fjerne bompengene på hele E-18 gjennom Vestfold, men har ikke fått flertall for det på Stortinget. Derfor støtter vi selvsagt ethvert tiltak for å redusere bomavgiftene på strekningen.

Det arbeides hardt fra politikere i Vestfold for å redusere bomavgiftene på ny E-18 gjennom fylket. På et møte i departementet 16. januar åpnet departementet for å redusere bomsatsen etter ferdigstillelse av veien, forutsatt at kostnadene til bygging blir lave, trafikkveksten høyere enn forventet, lekkasjen til sideveiene ikke blir for stor og fastsettelsen av den endelige rentesatsen for lånet.

Samtidig vil 6 av 7 innkrevingspunkter være på plass allerede i 2014. Det betyr at Vestfolds innbyggere må betale høy sats i alle fall frem til nytt vurderingspunkt i 2017 i følge departementet. Allerede i dag vet vi at trafikkveksten på strekningen er høyere enn det som er lagt til grunn. Staten kan også yte billige lån til bomselskaper om den ønsker det.

Høye bomavgifter vil føre til at flere benytter seg av sideveiene, hvilket øker faren for trafikkulykker på disse veiene vesentlig.

Dersom departementet rent faktisk ønsker å bidra til at flest mulig benytter den nye E-18 og ikke bruker trafikkfarlige sideveier, er det viktigste bidraget å redusere bomsatsene fra oppstart.

Svar:

Fullføring av E18-utbyggingen i Vestfold er et høyt prioritert prosjekt, som vil være viktig både for innbyggere og næringsliv i Vestfold.

I sist framlagte proposisjon for E18-utbyggingen i Vestfold, Prop. 56 S (2010-2011) om utbygging og finansiering av E18 på strekningen Gulli – Langåker, var det lagt til grunn en samlet lettbiltakst på 77 kr i 2010-prisnivå. På grunn av kostnadsøkninger på strekningen Bommestad – Sky ble det i grunnlaget for den lokalpolitiske behandlingen i 2011 lagt til grunn en samlet lettbiltakst på 106 kr. Lokale myndigheter ga sin aksept til et slikt takstnivå, men ba Samferdselsdepartementet vurdere ulike tiltak for å redusere takstnivået.

Det legges i dag til grunn en lånerente på 6,5 pst. i bompengeproposisjoner. I arbeidet med proposisjonen for Bommestad – Sky har Samferdselsdepartementet åpnet for å bruke en lavere rentesats dersom det foreligger opsjonsavtale eller fastrenteavtale før proposisjonen behandles i Stortinget. Dette vil kunne senke takstnivået betydelig. Dersom renteavtale inngås etter at proposisjonen for siste etappe er behandlet og med lavere rente enn lagt til grunn i proposisjonen, kan det gi grunnlag for å justere ned takstene. Når siste etappe av E18 i Vestfold er ferdig utbygd og de endelige kostnadene og den reelle trafikken gjennom de sju bomstasjonene er kjent, vil departementet ta initiativ til en ny vurdering av takstnivået. Dette var også tema i møte mellom Samferdselsdepartementet og Vestfold fylkeskommune 16. januar 2013. Det er imidlertid ikke aktuelt med statlige lån til bompengeselskapene.

Problematikken rundt trafikkoverføring til sidevegnettet har vært kjent i hele planleggingsfasen. Det er derfor gjennomført en rekke fartsdempende tiltak for å bedre trafikksikkerheten på Ravegen. Statens vegvesen vil følge opp trafikkutviklingen på parallellvegnettet, og i samråd med lokale myndigheter vurdere ytterligere behov for tiltak når utbyggingen er ferdig.

SPØRSMÅL NR. 670**Innlevert 17. januar 2013 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 24. januar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Hvordan har statsråden forsikret seg om at midler som er gått til DSB og øving faktisk benyttes til øvingsvirksomhet og ikke til økning av antall ansatte?»

BEGRUNNELSE:

En avgjørende faktor for å sikre kvalitet og kompetanse ved ulykker, kriser og terror er øvelse. Fokus på øvelse i nødetatene er blitt enda sterkere etter terrorangrepet 22. juli. Sivilforsvaret utgjør en kritisk støttefunksjon til nødetatene ved slike hendelser og har tilsvarende behov for øvelser. Sivilforsvarets øvingsfrekvens har de siste årene vært svak på grunn av omstilling og for lite midler til øvelse. Dette er varslet rettet opp i 2013. Det er også gitt ekstra midler til DSB i budsjettet som skal gå til øving.

I foreløpig disponeringsskriv til Sivilforsvarsdistriktene fremgår det at øvingsfrekvensen skal utgjøre øving av 63 % av distriktenes plantallstyrke. Utgangspunktet er at alle skal øves.

Svar:

Det vises til Prop 1 S (2012-2013) for Justis- og beredskapsdepartementet (JD), hvor Regjeringen foreslår en økning av bevilgningen til Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap (DSB) med 45 mill. kroner. I denne økningen inngår: a) En fortsatt satsing på øvelser på alle nivåer i offentlig forvaltning. En styrking av DSB vil muliggjøre gjennomføring av større og ressurskrevende nasjonale og tverr-

sektorielle øvelser. b) Styrking av DSB for å understøtte JDs tilsyn med departementenes beredskapsarbeid, herunder for å sikre at kritiske samfunnsfunksjoner er ivaretatt. c) Økt vekt på å utvikle nasjonale planverk og styrke arbeidet med oversikt over risikoforhold i samfunnet. d) Styrking av DSB knyttet til å begrense tilgangen av kjemikalier.

Det tilligger departementet å påse at bevilgningsøkningen til DSB blir brukt til de formål som er angitt. Departementet vil gjennom tildelingsbrevet, styringsdialogen og rapporteringen i 2013 avkreve resultater av de aktivitetene som følger av bevilgningen på kort sikt, samt planlegge evalueringer for registrering av effekter på lang sikt.

På oppdrag fra JD utarbeider DSB en nasjonal rammeplan for sivile nasjonale øvelser, som bl.a. beskriver scenariovalg, øvingsform og rammer for øvelsene i perioden 2012-2016. DSB utarbeider videre årlige nasjonale øvingskalendere som viser en oversikt over planlagte og avholdt øvelser. Departementet vil i dette arbeidet påse at de intensjonene som ligger i bevilgningsøkningen, bl.a. i forhold til større nasjonale og tverrsektorielle øvelser, blir innarbeidet og gjennomført.

Det gjennomføres også internasjonale øvelser. Norge skal i år være vertskap for Øvelse Barents Rescue, som er et samarbeid mellom Finland, Russland, Sverige og Norge. Målet for øvingssamarbeidet er å forenkle og bedre kommunikasjon, koordinering og samarbeid mellom land og sivil-militære enheter som kan bli involvert i kriser i regionen.

SPØRSMÅL NR. 671**Innlevert 17. januar 2013 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde****Besvart 24. januar 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Fristbestemmelsene i ligningsloven innebærer i praksis at ligningsmyndighetene nesten alltid vil kunne endre feil ved ligningen i skattyters disfavør i 10 år, men når skattyter ber om rettelse av feil i sin

favør vil fristen fortsatt være tre år, forutsatt at ligningen ikke bygger på feil faktum.

Hva er bakgrunnen for at reglene er slik, mener finansministeren reglene er rimelige, og hva vil finansministeren eventuelt gjøre for å få et mer balansert og rettferdig system?»

BEGRUNNELSE:

I et innlegg i Finansavisen lørdag 12. januar mener advokatene Jan Syversen og Trond Erik Andersen det er på tide å innføre endringer i fristreglene i ligningsloven for å få et mer balansert og rettferdig system.

Konsekvensen av loven slik den praktiseres i dag er at to helt identiske skattytere kan bli behandlet forskjellig skattemessig, dersom den ene klager og kjører sak, mens den andre ikke gjør det. Dette skjer også selv om det skulle vise seg at ligningsmyndighetene har anvendt loven feil. På grunn av treårsfristen avskjæres den ene skattyter av treårsfristen og får ikke endret ligningen, mens den andre får. Dette var tilfellet med to aksjetransaksjoner som skjedde da fritaksmetoden ble innført (Rt. 2009-1208, Hurtigruten ASA).

Finansministeren har tidligere bekreftet at målet er å kreve inn korrekt skatt, ikke mest mulig skatt, jf. Dokument nr. 15:605 (2011-2012). Da bør vi ikke ha et system som hindrer riktig skattefastsettelse på denne måten.

Jeg gjengir utdrag av finansministerens svar:

"Det er utvilsomt at skattemyndighetenes klare oppgave er å fastsette riktig skatt ut fra de regler Stortinget til enhver tid har vedtatt. For å sikre at skattemyndighetene har tillit og legitimitet hos publikum er det viktig at borgerne sikres en rettferdig og korrekt behandling. Finansdepartementet har i styringsdialogen med skatteetaten uttrykt at det er et hovedmål at skattene skal fastsettes riktig og til rett tid. Jeg er oppatt av at både regelverket og skattemyndighetenes praksis skal gi skattyterne en betryggende behandling og jeg har tillit til at skattyterne er godt ivarettatt i så måte. Det vil likevel alltid være behov for regelmessig å se på regelverket og praktiseringen av dette, slik at kvaliteten på saksbehandlingen og rettssikkerheten er best mulig."

Jeg mener mye tyder på at 3-årsregelen er i utakt med finansministerens uttalelse, men merker meg at han skriver at det regelmessig vil være behov for å se på regelverket og praktiseringen av dette, noe jeg tror er på tide.

Ber også om lovteknisk bistand for å endre ligningsloven slik at skattyter kan rette ligningen 10 år tilbake i slike tilfeller.

Svar:

Ligningsloven § 9-6 inneholder bestemmelser om frister for endring av ligning. Fristreglene er imidlertid absolutte, og skattemyndighetene har ikke adgang til å ta opp en sak dersom endringsfristen er løpt ut.

Etter § 9-6 nr. 1 gjelder det en tiårsfrist for å ta opp spørsmål om endring av ligningen. Dette er imidlertid den ytre rammen for hvor langt ligningsmyndighetene kan gå tilbake i tid og kan bare brukes der-

som ikke endringsadgangen er begrenset av fristreglene i § 9-6 nr. 2 og 3 og får derfor først og fremst anvendelse når skattyter har gitt uriktige eller ufullstendige opplysninger.

Det følger av § 9-6 nr. 2 at fristen er tre år der endringen gjelder skattemyndighetenes skjønnsmessige fastsetting eller anvendelse av skattelovgivningen, forutsatt at det faktiske grunnlaget for den tidligere avgjørelsen ikke var uriktig eller ufullstendig. Begge fristbestemmelsene gjelder uavhengig av om endringen er til gunst eller ugunst for skattyter. Det er således ikke slik at treårsfristen i § 9-6 nr. 2 for å angripe feilaktig rettsanvendelse bare gjelder ved endringer til gunst for skattyter.

Ligningsloven § 9-6 nr. 3 inneholder derimot en toårsfrist som kun kommer til anvendelse når endringen vil være til skattyters ugunst. Når skattyter ikke har gitt uriktige eller ufullstendige opplysninger eller ikke har unnlatt å gjøre skattemyndighetene oppmerksom på feil ved ligningen eller skatteoppgjøret som skattyter er eller burde vært klar over, kan spørsmål om endring av ligning ikke tas opp mer enn to år etter inntektsåret, jf. § 9-6 nr. 3 bokstav a. Det gjelder også en toårsfrist etter § 9-6 nr. 3 bokstav b når endringen gjelder retting av skrive- eller regnefeil skattyter ikke var eller burde ha vært klar over.

Det er således ikke slik at det alltid gjelder en tiårsfrist når skattemyndighetene tar saker opp til endring, slik det antydes i spørsmålet.

Videre er det slik at fristreglene bare setter ytre rammer for når en sak kan tas opp til endring. Når skattemyndighetene har adgang til å endre ligningen innen fristene i § 9-6, skal de etter ligningsloven § 9-5 nr. 7 foreta en konkret vurdering av om denne adgangen skal brukes. I denne vurderingen vil blant annet spørsmålets betydning, skattyterens forhold, sakens opplysning og den tid som er gått, være momenter som skal tas hensyn til. Det er dermed ingen automatikk i at skattemyndighetene endrer ligninger ti år tilbake i tid.

Selv om skattemyndighetene skal fastsette riktig skatt, kan andre hensyn tale for at skattemyndighetene i noen tilfeller ikke har adgang til å endre en uriktig ligning. Regelverket om frister for endring av ligning sikrer blant annet at skattyter etter en viss tid kan innrette seg i tillit til at den skatterettslige stillingen for tidligere inntektsår er endelig avklart. Fristene begrenser også skatteetatens arbeidsmengde. I et masseforvaltningssystem som skatteforvaltningen er det nødvendig med visse begrensninger i adgangen til å endre ligningen på grunn av endret rettsoppfatning. En endringsadgang lenger tilbake i tid enn tre år i slike saker ville beslaglegge betydelige ressurser hos skattemyndighetene. Dette taler for at endret rettsoppfatning i hovedsak virker framover i tid og i begrenset grad bakover. Det vil være en uunngåelig føl-

ge av slike fristregler at skattytere som i utgangspunktet aksepterer ligningen og ikke ber om endring før det er konstatert endret rettsoppfatning, kan komme dårligere ut enn en skattyter som følger opp sin sak ved å klage på en ligning han mener er uriktig.

Det er forståelig at skattytere som er utsatt for feilaktig rettsanvendelse ønsker å få endret sin ligning. Gode grunner tilsier imidlertid at adgangen til å få behandlet eldre skattesaker som følge av endret rettsanvendelse ikke bør være ubegrenset, også når en endring vil være til skattyters gunst. Det kan være ulikt syn på hvordan fristbestemmelsene bør utformes for å oppnå den rette balansen mellom korrekt ligning og skattyters og skatteetatens interesse i at saker som ligger tilbake i tid bør få en avslutning. Spørsmålet vil bli nærmere vurdert i arbeidet med en egen skatteforvaltningslov.

Det blir i spørsmålet anmodet om lovteknisk bistand for å endre ligningsloven slik at skattyter kan rette ligningen ti år tilbake i slike tilfeller. Spørsmålet forstås som et ønske om at regelverket skal utformes slik at skattyters anmodning om endring av ligning ikke kan avskjæres av treårsfristen. Dette vil kunne gjøres ved å ta inn et nytt siste punktum i ligningsloven § 9-6 nr. 2.

§ 9-6

2 ”Fristen skal være tre år når endringen gjelder ligningsmyndighetenes skjønsmessige fastsetting eller deres anvendelse av skattelovgivningen og det faktiske grunnlaget for den tidligere avgjørelse ikke var uriktig eller ufullstendig. Dette gjelder ikke når endring vil være til gunst for skattyteren.”

SPØRSMÅL NR. 672

Innlevert 17. januar 2013 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde

Besvart 24. januar 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Skattemyndighetene avdekker gjennom sine kontroller hvert år beløp de mener skulle vært gjestand for beskatning. Skattereglene åpner imidlertid for tolkning på en rekke områder, og det er ofte uenighet mellom skattyter og skattemyndighetene om hva som skal beskattes. Alt skattemyndighetene avdekker er følgelig ikke svindel.

Hvor mye av det skattemyndighetene avdekket hvert år siste 10 år viste seg å være i orden, hvor mye var uenigheter som gikk i skattemyndighetenes favør, og hvor mye antar man var svindel?»

BEGRUNNELSE:

Skatteetaten kunne 15. januar melde at etatens etterkontroller med blant annet bokettersyn fant at rundt 29 mrd. kroner ikke var oppgitt til beskatning i hhv 2011 og 2012. Til sammen ble dette 58 mrd. kroner. Til sammenligning var dette tallet for 2010 i overkant av 6 mrd. kroner.

Etaten selv har vært påpasselige med å si at dette er beløp de mener skal beskattes, men at mange av tilfellene ikke er endelig avgjort. I pressen er imidlertid disse 58 mrd. kronene i flere tilfeller presentert som skattesvindel.

Det interessante må være å se på historikken og se hvor stor andel i mrd. kroner av skattemyndighetenes påstand om skatt som står seg igjennom klagerunder og rettssaker. Dersom en liten andel står seg, kan dette tyde på at skattemyndighetene går for hardt ut. Dersom en stor andel står seg, kan dette tyde på at kontrollene er blitt bedre de siste år, men det er også fare for at tallene er misvisende i forhold til hva som er korrekt beregnet skatt, fordi mange ikke orker å stå løpet ut med skattemyndighetene.

Svar:

I Skatteetatens pressemelding 15. januar d.å. vises det til at etaten ved etterkontroller, blant annet ved bokettersyn, har avdekket at 29 milliarder kroner ikke var oppgitt til beskatning i hvert av disse årene. Resultatet bygger blant annet på opplysninger gitt under kontroll og den rettsforståelse kontrollrevisorene mener er riktig.

Det er riktig som påpekt av stortingsrepresentant Tybring-Gjedde at det kan være uenighet mellom skattyter og skattemyndighetene om hva som skal beskattes, og at alt skattemyndighetene i sin kontrollvirksomhet har avdekket som ikke oppgitt til beskatning, følgelig ikke skyldes ”svindel”.

Det er vanskelig å tallfeste hvor stor andel av funnene i kontrollen som skyldes svindel. ”Svindel” er ikke et entydig begrep, og det foreligger ikke noen

oversikt over hvor store beløp som refererer seg til denne typen underliggende forhold.

For å kunne antyde noen svar på spørsmålene fra stortingsrepresentanten om hvor stor andel av funnene i kontrollen som senere har vist seg "å være i orden" og "hvor mye var uenigheter som gikk i skattemyndighetenes favør", kan det sees hen til tall fra behandlingen av endringssaker i forvaltningen og i domstolene.

- Endringsbehandlingen ved skattekontoret og ved Skatteklagenemnda

Funnene fra etterkontrollen hos skattyter blir undergitt grundig saksbehandling ved skattekontoret før eventuelle endringsvedtak blir truffet. Skattyterne vil i flere runder ha anledning til å utdype de faktiske forhold, samt å redegjøre for sitt syn på rettsanvendelsen. Mange saker blir således avklart på dette stadiet, enten ved at saken legges bort eller resulterer i omforente endringsvedtak. Det foreligger ikke statis-

tikk for hvor mange saker eller hvor store beløp dette gjelder.

Dersom skattyterne ikke er enig i skattekontorets endringsvedtak kan vedtaket påklages til skatteklagenemnda. Statistikk fra skatteklagenemndene viser at nemndene de siste fem år har behandlet 18 325 saker. Av disse fikk skattyterne medhold i 3843 saker, det vil si ca. 21 prosent, og delvis medhold i ca. 20 prosent av sakene. Det må tilføyes at saker i Skatteklagenemnda også inkluderer saker i tilknytning til ordinær ligning, dvs. ikke bare saker vedrørende etterkontroller.

Saker i rettsapparatet

Skatteetatens Rettssaksregister for årene 2007 - 2011 viser at det i denne perioden har blitt avsagt ca. 440 rettskraftige dommer, alle rettsinstanser sett under ett. Av disse har skattyter vunnet frem i 90 saker og delvis vunnet frem i 40 saker, mens Skatteetatens syn har fått tilslutning i omlag 250 saker. Ca. 125 søksmål er i perioden forlikt.

SPØRSMÅL NR. 673

Innlevert 17. januar 2013 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen

Besvart 24. januar 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Viser til stortingsvedtak av 16. juni 2009.

Er det mulig å få en oversikt over hvor mange som er blitt diagnostisert med alle kodene i S.03-S.13 og S.14, jf. WHO's retningslinjer og bruk av ICD-10 i perioden tre år før vedtak og tre år etter vedtaket?»

Svar:

Helse- og omsorgsdepartementet har innhentet opplysninger fra Helsedirektoratet, avdeling norsk pasientregister (NPR).

Datagrunnlaget er pasienter behandlet ved somatiske sykehus 2008 – 2. tertial 2012, og som er registrert med følgende ICD-10-koder som hoved- eller bitilstand:

- S03 Dislokasjon, forstuving og forstrekking av ledd og leddbånd i hode (caput)
- S12 Brudd i halsregionen
- S13 Dislokasjon, forstuving og forstrekking av ledd og leddbånd i halsregionen
- S14 Skade på nerver og ryggmarg (medulla spinalis) i halsregionen
- M54.2 Smerte i nakke

Tabell 1 viser antall episoder per ICD-10-kode fordelt på år og omsorgsnivå. Hvis flere aktuelle koder opptrer på samme episode, telles episoden én gang per kode. Summen av episoder når hver kode legges sammen vil derfor bli høyere enn antall unike episoder.

Tabell 1. Antall episoder per ICD-10-kode fordelt på år og omsorgsnivå.

		Innlagt døgn	Dagbehandling totalt	Poliklinisk konsultasjon	Total per kode
2008	S03	181	6	559	746
	S12	1118	6	715	1839
	S13	675	7	3364	4046
	S14	296	2	331	629
	M542	949	55	9661	10665
	<i>Unike episoder</i>	<i>3021</i>	<i>76</i>	<i>14561</i>	<i>17658</i>
2009	S03	175	5	580	760
	S12	985	17	880	1882
	S13	692	6	3481	4179
	S14	252	19	406	677
	M542	962	230	18915	20107
	<i>Unike episoder</i>	<i>2911</i>	<i>277</i>	<i>24182</i>	<i>27370</i>
2010	S03	194	32	585	811
	S12	1086	11	1011	2108
	S13	658	7	3568	4233
	S14	215	11	420	646
	M542	917	339	18557	19813
	<i>Unike episoder</i>	<i>2934</i>	<i>398</i>	<i>24062</i>	<i>27394</i>
2011	S03	176	21	616	813
	S12	1098	15	800	1913
	S13	593	4	3103	3700
	S14	250	7	375	632
	M542	1006	646	12704	14356
	<i>Unike episoder</i>	<i>2959</i>	<i>692</i>	<i>17520</i>	<i>21171</i>
2. tertial 2012	S03	125	13	364	502
	S12	743	9	611	1363
	S13	395	4	1760	2159
	S14	174	4	310	488
	M542	714	309	8455	9478
	<i>Unike episoder</i>	<i>2059</i>	<i>338</i>	<i>11462</i>	<i>13859</i>

Det bemerkes at det ikke foreligger komplette datasett før 2008.

Tabell 2 viser antall pasienter per ICD-10-kode fordelt på år. I henhold til bestillingen er kode M54.2 splittet. M542en viser antall pasienter registrert med ICD0-kode M54.2 som ikke har treff på en av de øvrige aktuelle kodene i året. M542ombi viser antall

pasienter registrert med ICD-10-kode M54.2 som i tillegg har treff på en av de øvrige aktuelle kodene i året.

Hvis pasienten er registrert med flere aktuelle koder telles pasienten én gang per kode. Summen av pasienter når hver kode legges sammen vil derfor bli høyere enn antall unike pasienter.

Tabell 2. Antall pasienter per ICD-10-kode fordelt på år.

	2008	2009	2010	2011	2. tertial 2012
S03	602	642	626	643	429
S12	845	813	944	876	683
S13	3610	3653	3735	3322	1951
S14	381	401	370	368	259
M542_ren	5342	6275	5928	6057	4001
M542_kombi	154	161	151	128	84
<i>Unike pasienter</i>	<i>10480</i>	<i>11489</i>	<i>11306</i>	<i>10986</i>	<i>7153</i>

Tabell 1 viser til dels store variasjoner i volumet av polikliniske konsultasjoner mellom de ulike årene. Noe av dette kan skyldes ulike rapporteringsformater og metoder for aggregering av poliklinikk. Tabellen viser at antall døgnopphold er svært stabilt i alle åre-

ne (om lag 3000 døgnopphold per år). Tabell 2 viser at antall pasienter er svært stabilt alle årene. Ved tolkning av tallene bør fokus være på døgnbehandling og antall pasienter.

SPØRSMÅL NR. 674

Innlevert 17. januar 2013 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal

Besvart 24. januar 2013 av utviklingsminister Heikki Eidsvoll Holmås

Spørsmål:

«Vil utviklingsministeren redegjøre for hvilke organisasjoner i FN-systemet der Regjeringen prioriterer aktiv styredeltakelse og påvirkning basert på kriteriene om norske politiske prioriteringer, og størrelsen på norske bidrag, samt hvilke organisasjoner som blir nedprioritert, som følge av de samme kriterier?»

BEGRUNNELSE:

Norge er blant verdens aller største bidragsytere til FNs virksomheter og har derigjennom store muligheter til å påvirke organisasjonen utvikling. Riksrevisjonsrapporten Dokument 3:4 (2010-2011) og annen informasjon viser at man fra norsk side i liten grad utnytter denne muligheten.

I rapporten slås det fast at norsk oppfølging av FN organisasjonenes resultatrapportering og tilsynsfunksjoner var varierende og at resultatoppfølgingen ikke var høyt nok prioritert av Utenriksdepartementet. Riksrevisjonen uttalte ved presentasjon av rapporten at det var uheldig at Utenriksdepartementet ikke benytter sin posisjon i styrene godt nok til å få økt kunnskap om bistandens resultater og bidra til et mer effektivt FN.

I svar på undertegnede spørsmål Dokument 15:612 (2012-2013) skriver utviklingsministeren blant annet at effektivt påvirkningsarbeid er meget arbeidskrevende og omfanget av forberedelsene til styremøtene må prioriteres basert på den betydning den enkelte organisasjon har for norske politiske prioriteringer og størrelsen på norske bidrag.

Svar:

Det vises i denne sammenheng også til tidligere svar på skriftlig spørsmål nr. 612.

Utenriksdepartementet har de siste årene styrket sitt arbeid inn mot de styrende organer i de organisasjoner som mottar store norske bidrag og i organisasjoner som er viktige i forhold til politiske prioriteringer. Det omfatter blant annet følgende organisasjoner som alle mottar store bidrag og har sentrale mandater i utviklingspolitikken: FNs utviklingsprogram (UNDP), FNs barnefond (UNICEF), FNs befolkningsfond (UNFPA), FNs organisasjon for ernæring og landbruk (FAO), FNs kvinneorganisasjon (UN Women), Den internasjonale arbeidsorganisasjonen (ILO), Verdens helseorganisasjon (WHO) og Verdens matvareprogram (WFP).

Det kan også legges til at arbeidet med f.eks. FNs miljøprogram (UNEP) er styrket gitt utfordringene i

miljøpolitikken, det samme kan sis om arbeid i FNs kontor mot narkotika og kriminalitet (UNODC) gitt de globale utfordringene i organisert kriminalitet.

Blant organisasjoner som nå tillegges mindre vekt av departementet kan nevnes FNs organisasjon

for industriell utvikling (UNIDO) og FNs konferanse for handel og utvikling (UNCTAD).

Foruten Utenriksdepartementet deltar mange andre fagdepartementer og – institusjoner i styrettedt arbeid innen sine faglige områder i relevante FN-organisasjoner.

SPØRSMÅL NR. 675

Innlevert 17. januar 2013 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 23. januar 2013 av landbruks- og matminister Trygve Slagsvold Vedum

Spørsmål:

«Antall solgte nye traktorer var mindre i 2012 enn tidligere år.

Viser dette en trend innenfor næringen at man med en rødgrønn regjering ikke har tro på en fremtid innenfor norsk landbruk?»

Svar:

Salget av traktorer varierer relativt mye fra år til år. Jeg har også sett foreløpige tall som viser at salget

i 2012 var lavere enn i 2011, men samtidig var salget høyt i 2011 og salget i 2012 var høyere enn gjennomsnittet for de siste 5 årene.

Allerede i april i fjor prognoserte Budsjettnemnda for jordbruket lavere traktorsalg i 2012 enn i 2011, basert på anslag fra bransjen. Siden traktorsalget varierer mye, gir det ingen mening å tolke trender inn i tallene, med grunnlag i endringen fra ett år til det neste.

SPØRSMÅL NR. 676

Innlevert 17. januar 2013 av stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen

Besvart 28. januar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«De forhold som er avdekket, blant annet gjennom media rundt Tilsynsrådet for Advokatvirksomhet, er etter min mening alvorlige, og er med og skaper mistillit til Tilsynsrådets virksomhet, i tillegg til at det kan ha forkommet direkte lovbrudd.

Er statsråden kjent med de forhold som hittil er avdekket, og hvilke tiltak vil statsråden iverksettes for å rette på disse forhold?»

BEGRUNNELSE:

Det er i den senere tid avdekket en rekke urovekkende forhold til hvordan Tilsynsrådet for Advokatvirksomhet utøver sin gjerning. Det praktiseres hemmelighold av kommunikasjon mellom to offentlige

organ, sladding av dokumenter som utleveres angjeldende parter og urovekkende utøving av tillagt myndighet.

Det er også blitt meg kjent at Tilsynsrådet over tid har praktisert ulovlig og i strid med Arkivloven. For dette er de nå også politianmeldt.

Jeg vil understreke dette forholdet er en tilleggsopplysning, og at jeg ikke ber statsråden kommentere en sak som er under etterforskning.

Svar:

Et velfungerende tilsyns- og disiplinærssystem er viktig for å opprettholde den nødvendige tillit til advokatstanden. Reglene om organiseringen av tilsyns- og disiplinærorganene, herunder Tilsynsrådets uavhengige rolle, har blant annet som formål å sikre til-

liten til tilsyns- og disiplinærsystemet både blant advokatene selv og i befolkningen for øvrig.

Justis- og beredskapsdepartementet er kjent med at det både fra media og enkeltpersoner til tider rettes kritikk mot Tilsynsrådet. Hvilke konkrete forhold representanten mener er avdekket den siste tiden er imidlertid noe uklart for meg. Departementet er ikke kjent med at det foreligger forhold som gir grunn til å trekke Tilsynsrådets dømmekraft og integritet i tvil.

Jeg kan heller ikke kommentere konkrete saker som er til behandling i Tilsynsrådet eller domstolene.

Regjeringen nedsatte 11. januar 2013 et utvalg som skal foreta en bred gjennomgang av dagens regelverk for advokater og andre som yter rettshjelp (advokatlovutvalget). Utvalget skal blant annet se nærmere på dagens tilsyns- og disiplinærsystem for advokater. Utvalget har frist til 2. mars 2015 for å levere sine forslag.

SPØRSMÅL NR. 677

Innlevert 17. januar 2013 av stortingsrepresentant Ola Elvestuen

Besvart 25. januar 2013 av olje- og energiminister Ola Borten Moe

Spørsmål:

«Ser olje- og energiministeren ingen problemer, juridiske eller forvaltningsmessige, med å benytte en 19 år gammel konsekvensutredning som grunnlag for å gå i gang med petroleumsaktivitet i de åpne delene av Nordland VI?»

BEGRUNNELSE:

Førrige gang det ble gjennomført en åpningsprosess i nye områder for petroleumsvirksomhet på norsk sokkel var i 1994. Da ble det gjort en konsekvensutredning av Trøndelag I Øst, Nordland IV, V, VI og VII, Mørebassenget, Vøringbassenget I og II. Konsekvensutredningene som ble gjennomført da førte til at Mørebassenget, Vøringbassenget I og I, vestlige del av Nordland VI og deler av Nordland IV ble åpnet for oljevirkosomhet.

Olje og Energiministeren sa på Sandefjordseminaret sitat "La oss i første omgang få mer aktivitet i allerede åpnet areal i det nordøstlige Norskehavet, inklusive åpnet del av Nordland VI. Dette kan skje fra høsten av."

Konsekvensutredningen som ligger til grunn for åpningen av Nordland VI er fra 1994, altså 19 år gammel. I mellomtiden har det funnet sted en stor teknologisk utvikling, regjeringen har vedtatt en betydelig kunnskapsinnhenting fra området, og kunnskapsgrunnlaget for bærekraft og miljø er betydelig styrket.

Svar:

Areal på norsk kontinentalsokkel er åpnet for petroleumsvirksomhet i tre større omganger, i 1965,

1989 og 1994. I tillegg er mindre områder åpnet i flere runder etter 1979.

Petroleumsregelverket stiller krav til åpningsprosesser, herunder utarbeidelse av en konsekvensutredning. Åpningsprosesser etablerer et beslutningsunderlag som gjør Stortinget i stand til å beslutte åpning av områder for petroleumsvirksomhet. Når Stortinget har besluttet å åpne et område for petroleumsvirksomhet kan det tildeles utvinningstillatelser.

Jeg finner det ikke problematisk å forholde meg til de rammene for åpning av områder, tildeling av utvinningstillatelser og petroleumsvirksomhet på norsk sokkel som Stortinget har besluttet.

Når det er sagt vil jeg påpeke at det finnes omfattende oppdatert kunnskap om virkninger av petroleumsvirksomhet i det nordøstlige Norskehavet, inkludert åpne og uåpne deler av Nordland VI. Herunder fra den nylig fremlagte kunnskapsinnhentingen om virkninger av petroleumsvirksomhet i nettopp dette området. Denne kunnskapen vil tas hensyn til i de krav som stilles til konkret aktivitet i de aktuelle områdene.

Konkret aktivitet i den enkelte utvinningstillatelse er strengt regulert, herunder av det risikobaserte HMS-regelverket (helse, miljø og sikkerhet). HMS-forskriftene innebærer blant annet at sikkerhets- og beredskapstiltak skal stå i forhold til risikoen i hver enkelt virksomhet. Dette sikrer løsninger som er tilpasset virksomhetens særtrekk og lokasjon. Forskriftene krever blant annet at regionspesifikke forhold skal bli ivarettatt ved styring av risiko i havområdet. Dette innebærer eksempelvis at det i sårbare områder vil stilles strengere krav til virksomheten enn i andre mindre sårbare områder.

SPØRSMÅL NR. 678**Innlevert 17. januar 2013 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 25. januar 2013 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«I Teknisk Ukeblad 15. januar tar olje- og energiministeren til orde for mer aktivitet i form av leteboring i allerede åpnet areal utenfor Lofoten (Nordland VI) allerede til høsten 2013.

Betyr dette at departementet legger til grunn at åpne deler av Nordland VI, hvor det siden 2001 ikke har vært noen form for petroleumsvirksomhet, kan gjenåpnes basert på konsekvensutredningen fra 1994?»

BEGRUNNELSE:

Den formelle åpningen av Barentshavet Syd for letevirksomhet skjedde i 1989 ved St.meld. nr. 40 (1988–1989). Deler av Nordland VI ble formelt åpnet for letevirksomhet gjennom St.meld. nr. 26 (1993–1994), basert på en konsekvensutredning fra 1994. De første tildelinger i Nordland VI ble gitt i 15. konsesjonsrunde hvor Statoil fikk to utvinningstillatelser.

I 2001 ble all petroleumsvirksomhet i Barentshavet, med unntak av den pågående Snøhvit-utbyggingen, innstilt i påvente av utredning av konsekvenser av helårlig petroleumsvirksomhet i Barentshavet og Lofoten. Da utredningen var sluttført og høringsprosessen avsluttet besluttet regjeringen Bondevik II at det ikke skulle åpnes for videre petroleumsvirksomhet i Nordland VI. Områdets spesielle karakter som gyteområde for viktige fiskeslag og områdets betydning som fangstområde ble tillagt betydelig vekt. Regjeringen mente det ikke var demonstrert at hensynet til fiskeriene og miljøet kunne ivaretas på en tilfredsstillende måte ved oppstart av petroleumsvirksomhet i området. En nærmere vurdering av dette spørsmålet ville bli foretatt når den helhetlige forvaltningsplanen for Barentshavet forelå. Konsesjonsperioden for de aktuelle tillatelsene ville da kunne bli forlenget. Dette innebar at de to utvinningstillatelsene (PL 219 og PL 220) som allerede var tildelt i området ikke kunne gjenoppta sine aktiviteter og at nye tildelinger ikke ville bli foretatt. Det ville således ikke være noen form for petroleumsvirksomhet i dette området inntil den helhetlige forvaltningsplanen for Barentshavet forelå.

Denne politikken ble videreført i den helhetlige forvaltningsplanen for Barentshavet St. meld nr. 8 (2005-2006) og oppdateringen av forvaltningsplanen Meld. St. 10 (2010-2011).

Stortinget la våren 2011 nye rammer for petroleumsvirksomhet i det nordøstlige Norskehavet, jf.

Meld. St. 10 (2010-2011) og Innst. 433 S (2010-2011). Dette betyr blant annet at det i inneværende stortingsperiode ikke skal være petroleumsvirksomhet eller bli lyst ut nye blokker i åpne deler av Nordland VI. Videre at det i denne stortingsperioden ikke skal gjennomføres konsekvensutredning etter petroleumsloven i Nordland VII og Troms II eller i uåpnede deler av Nordland IV, V og VI.

I uåpnede deler av Nordland IV og V er det behov for å styrke kunnskapen om petroleumsressursene gjennom seismikkundersøkelser og andre geologiske datainnsamlinger i regi av Oljedirektoratet og i dialog med fiskerinæring og fiskerimyndigheter. Oljedirektoratet sammenstiller datapakker med relevant seismikk fra Nordland VI, VII og Troms II som legges ut for salg.

Det er besluttet at Olje- og energidepartementet (OED) skal gjennomføre en kunnskapsinnhenting om virkninger av petroleumsvirksomhet i uåpnede deler av Nordland IV, V, VI, VII og Troms II.

I forbindelse med kunnskapsinnhenting for de uåpnede områdene, vil en vurdere behovet for en oppdatering av kunnskapsgrunnlaget også for åpnet areal i Nordland VI. Kunnskapen som samles inn, skal kunne brukes i en eventuell senere konsekvensutredning om petroleumsvirksomhet. Kunnskapen som samles inn, skal også kunne brukes som grunnlag for neste oppdatering av forvaltningsplanen.

Svar:

Rammene for petroleumsvirksomhet i det nordøstlige Norskehavet ligger fast slik de er fremmet av regjeringen i den oppdaterte forvaltningsplanen for Barentshavet - Lofoten. Dette betyr blant annet at det ikke gjennomføres konsekvensutredning etter petroleumsloven i Nordland VII og Troms II og i uåpnede deler av Nordland IV, V og VI i denne stortingsperioden. Det betyr videre at det i de åpne deler av Nordland VI ikke vil være petroleumsvirksomhet i denne stortingsperioden. Det vil heller ikke bli utlyst nye blokker i området i denne stortingsperioden.

Petroleumsregelverket stiller krav til åpningsprosesser, herunder utarbeidelse av en konsekvensutredning. Åpningsprosesser etablerer et beslutningsunderlag som gjør Stortinget i stand til å beslutte åpning av områder for petroleumsvirksomhet.

Areal på norsk kontinentalsokkel er åpnet for petroleumsvirksomhet i tre større omganger, i 1965, 1989 og 1994. I tillegg er mindre områder åpnet i flere runder etter 1979. Deler av Nordland VI ble åpnet

for petroleumsvirksomhet i 1994. Når Stortinget har besluttet å åpne et område for petroleumsvirksomhet kan det tildeles utvinningstillatelser.

I de delene av Nordland VI som er åpnet for petroleumsvirksomhet er faktisk og rettslig mulig å ha petroleumsvirksomhet i neste stortingsperiode. Det kan tildeles nye utvinningstillatelser og det kan foregå petroleumsaktivitet i de utvinningstillatelsene som allerede er tildelt. Den kunnskap som er innhentet i senere tid, vil tas hensyn til i de krav som vil stilles til eventuell konkret aktivitet i området.

I åpnet del av Nordland VI er det tildelt to utvinningstillatelser. Konkret aktivitet i den enkelte utvin-

ningstillatelse er strengt regulert, herunder av det risikobaserte HMS-regelverket (helse, miljø og sikkerhet). HMS-forskriftene innebærer blant annet at sikkerhets- og beredskapstiltak skal stå i forhold til risikoen i hver enkelt virksomhet. Dette sikrer løsninger som er tilpasset virksomhetens særtrekk og lokasjon. Forskriftene krever blant annet at regionspesifikke forhold skal bli ivare tatt ved styring av risiko i havområdet. Dette innebærer eksempelvis at det i sårbare områder vil stilles strengere krav til virksomheten enn i andre mindre sårbare områder.

SPØRSMÅL NR. 679

Innlevert 17. januar 2013 av stortingsrepresentant Robert Eriksson

Besvart 23. januar 2013 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Fra 01.01.15 skal uførepensjonister skatte som lønnstagere. Økt skatt skal kompenseres ved et bruttotillegg i folketrygdytelsen slik at resultatet etter skatt opprettholdes som før. Uførepensjonister med offentlig tjenstepensjon blir utsatt for samordning. Når skattekompensasjonen legges på ytelsen fra Nav - folketrygden - vil samordningsfradraget øke.

Hvordan skal skattekompensasjonen beregnes og praktiseres slik at samordningsfradraget ikke fører til tap for pensjonisten?»

Svar:

Fra 2015 erstattes folketrygdens uførepensjon av en ny uføretrygd. Den nye uføretrygden skal skattlegges som lønnsinntekt, mens dagens uførepensjon skattlegges som pensjonsinntekt. Bruttonivået i ny uføretrygd er høyere enn dagens uførepensjon, og ny uføretrygd etter skatt er i gjennomsnitt noe høyere enn dagens uførepensjon etter skatt. Det er lagt opp

til at de som mottar uførepensjon fra folketrygden ved utgangen av 2014 skal få omregnet uførepensjonen til ny uføretrygd på en slik måte at de får den samme inntekten etter skatt som tidligere.

Arbeidsdepartementet arbeider nå med å utforme forslag til en ny uføreytelse i de offentlige tjenstepensjonsordningene som er tilpasset den nye uføretrygden i folketrygden. Det er vedtatt at uførepensjon også fra andre ordninger enn folketrygden skal skattlegges som lønn. Den nye uføreytelsen utformes med siktemål om at skatteendringen ikke skal føre til redusert kjøpekraft for offentlig ansatte.

Som en del av arbeidet med forslaget til ny uføreytelse i de offentlige tjenstepensjons-ordningene, vil departementet også foreslå regler for personer som mottar uførepensjon fra en offentlig tjenstepensjonsordning i dag. Det er altså foreløpig ikke fastsatt eller foreslått regler for hvordan dette skal beregnes og praktiseres.

SPØRSMÅL NR. 680**Innlevert 17. januar 2013 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 24. januar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Det nærmer seg forhåpentligvis en endelig avklaring om hvilken type helikoptre som skal bli Norges fremtidige redningshelikoptre. At det er på tide er det ingen tvil om og etter mitt skjønn burde en avgjørelse vært tatt for lenge siden.

Dersom man ser på de problemene en av kandidatene har hatt, NH 90, hvilke konkrete tiltak vil regjeringen iverksette for å sikre at man ikke får en tilsvarende mangel på oppfølging fra leverandørens side, når endelig valg er foretatt?»

Svar:

Staten er nå i ferd med å anskaffe nye redningshelikoptre, og det er derfor ikke riktig å kommentere forhold knyttet til enkeltkandidater i konkurransen. Tilsvarende er som kjent Forsvaret inne i en prosess

med leveranse av nye helikoptre, og det vil ikke være riktig av meg som justisminister å kommentere denne anskaffelsen.

Risiko og leveransesikkerhet er tillagt stor betydning i anskaffelsen av nye redningshelikoptre. Disse er etablert som selvstendige tildelingskriterier med betydelig vekt, for nettopp å ivareta hensynet til bl.a. oppfølging fra leverandørens side.

Kontrakten vil ha et detaljert program for test og akseptanse, og vil bli fulgt tett opp fra statens side gjennom alle faser, fra planlegging til leveranse. Områder med fremdriftsrisiko vil bli fulgt opp særskilt.

Det er knyttet særskilte betalingsbetingelser, med mulighet til å holde tilbake betaling, dersom leverandørens fremdrift og oppfølging skulle vise seg ikke å være tilfredsstillende.

SPØRSMÅL NR. 681**Innlevert 17. januar 2013 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen****Besvart 24. januar 2013 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Statistikker over sykefraværet er viktige informasjonskilder. Ikke minst opp mot å få et lavere sykefravær. Samtidig så vet en at ikke alle diagnoser som det blir krysset av for på et sykemeldingsskjema er riktige. Er mennesker i livskriser som utløser sykemelding, blir det tilfeldigheter i avkryssingen, og ofte blir muskel/skjelett eller lettere psykiske lidelser krysset av for.

Mener statsråden at man fortsatt skal ha et slikt uærlig system, eller vil en se på og eventuelt endre det til et ærligere og bedre system?»

BEGRUNNELSE:

Debatten om sykefraværet går jevnt og trutt. Man vet at dette er en viktig debatt for å få et lavere sykefravær på linje med intensjonene i IA -avtalen. Derfor er det viktig med statistikker som er riktige og ærlige. Fremskrittspartiet har tatt opp flere ganger at en

burde ha en egen sorg/livskrise rubrikk. Dette begrunnes i at det i dag blir krysset av på muskel/skjelett lidelse eller lettere psykiatri når mennesker kommer opp i livskriser eller vanskelige situasjoner men som ikke er direkte sykdom. Dette setter både lege og pasient i en utfordrende situasjon og langt i fra en ærlig situasjon. Når en også vet at dette utløser forskjellig oppfølging fra både lege, arbeidsgiver og Nav blir dette feil bruk av ressurser. Resurser som samfunnet kunne spart og brukt på andre. Man må for eksempel kanskje ikke ha dialogmøte med alle parter når det blir krysset av i uærlige diagnosefelt. Og generell oppfølging fra arbeidsgiver hadde også blitt litt annerledes. Et annet moment er behandling som ikke blir satt i gang fordi det ikke er nødvendig selv om diagnosen burde tilsi dette.

Svar:

Etter folketrygdloven § 8-4 første ledd er det et vilkår for rett til sykepenger at vedkommende er ar-

beidsufør på grunn av en funksjonsnedsettelse som klart skyldes sykdom eller skade. Det går direkte fram av lovteksten at arbeidsuførhet som skyldes sosiale eller økonomiske problemer og lignende, ikke gir rett til sykepenger. Det er følgelig bare sykdommer i medisinsk forstand som gir rett til sykepenger. Formelt er det Arbeids- og velferdsetaten som avgjør om de medisinske vilkårene for sykepenger er oppfylt, men i praksis er det fastlegens diagnose som er avgjørende.

Sykmeldende leges faglige vurdering av pasientens tilstand er avgjørende for vurdering av om det foreligger rett til sykepenger. Det er derfor gjort viktige tiltak for å sikre at leger har god kjennskap til sykmeldingsarbeidet som blant annet omfatter medisinsk vurdering av vilkårene for rett til sykepenger. Forskrift om obligatorisk opplæring i sykmeldingsarbeid for leger trådte i kraft fra 1. januar 2013. Det er i den forbindelsen utarbeidet et elektronisk læringskurs i sykmeldingsarbeid som legene får tilbud om å gjennomføre. Helsedirektoratets faglige veileder for sykmeldere gir en svært grundig anvisning på hvordan sykmeldere skal behandle og vurdere utfordrende tilstander og situasjoner. Det understrekes innledningsvis i veilederen at en av hovedoppgavene til sykmelder er å bidra til at alle kan beholde sin arbeidstilknytning, og at pasienten ved sykmelding skal komme raskest mulig tilbake i vanlig arbeid. Det vises også til at førstevalget skal være gradert sykmelding dersom sykmelding er nødvendig.

Blant de aktuelle utfordrende tilstander og situasjoner som nevnes er lettere psykiske plager, mobbing og konflikt, uklare muskel- og skjelettplager og sorgreaksjoner. Om sorg sies det i veilederen at det

ofte fører til funksjonssvikt og behov for tilpasning, men at arbeidstilknytning og aktivitet likevel kan ha positive effekter. Dersom legen mener at det er nødvendig med en sykmelding, gir veilederen anvisning på ulike aktuelle diagnosekoder. Det understrekes samtidig at en sykdomsdiagnose kan få konsekvenser for pasienten ved tegning av forsikring, og at diagnosekoder legger grunnlag for helsestatistikk og helseplanlegging. Jeg gjør for øvrig oppmerksom på at nasjonale retningslinjer fra finansnæringens nemnd for helsevurderinger sier at situasjonsbetingede psykiske forhold ikke skal få betydning for adgangen til å tegne forsikring.

Det går ikke klart fram av spørsmålet om representanten mener at retten til sykepenger skal utvides slik at også sorg og livskriser i seg selv skal utløse rett til sykepenger, eller om hun er bekymret for at sykmeldende leger gir mennesker i en vanskelig situasjon en uriktig medisinsk diagnose.

Hvis man går bort i fra medisinske kriterier, skapes det vanskelige avgrensninger mot naturlige problemer, konflikter eller vanskelig livssituasjoner. Sorg anses ikke som en sykdom, og normale sorgreaksjoner gir i utgangspunktet ikke rett til sykepenger. Akutte sorgreaksjoner vil imidlertid kunne omfattes av diagnoser som fyller de medisinske kravene til sykepenger. I enkelte tilfeller kan også en vanskelig livssituasjon utvikle seg ut over det normale på en slik måte at vedkommende er arbeidsufør på grunn av sykdom. Etter mitt syn bør derfor ikke sykepengeordningen utvides til også å erstatte tapt inntekt på grunn av sosiale eller økonomiske problemer, men forbeholdes personer som har tapt inntekt på grunn av sykdom eller skade.

SPØRSMÅL NR. 682

Innlevert 17. januar 2013 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 24. januar 2013 av olje- og energiminister Ola Borten Moe

Spørsmål:

«Vil olje- og energiministeren sørge for at Stortinget får presentert ulike lønnsomhetsmodeller basert på ulike fremtidige gasspriser når departementet eventuelt legger en proposisjon om utbygging av feltet Aasta Hansteen frem for Stortinget?»

BEGRUNNELSE:

Aasta Hansteen-feltet, tidligere kalt Luva, er et middelsstort gassfelt med små mengder assosiert kondensat, som ligger i Norskehavet nær 280 km vest av Meløy på Helgeland, og 140 km nord for Norne. Feltet ligger utenfor Eggakanten på nær 1300 m havdyp, og består av tre nærliggende strukturer, hovedstrukturen Luva, og de mindre strukturene Haklang og Snefrid Sør. Utvinnbare petroleumsressurser i

Aasta Hansteen-feltet er til sammen beregnet til 47 GSm³ gass og 0,8 GSm³ kondensat.

I en rapporten "Utbygging og drift av Aasta Hansteen, samfunnsmessige konsekvenser" av Agenda Kaupang, bestilt av Statoil, kommer det frem at nåverdien av framtidige inntekter og kostnader er beregnet til 13,4 milliarder 2011-kr inklusive avgifter. Etter vanlige beregningskriterier er dermed utbygging av Aasta Hansteen klart samfunnsmessig lønnsomt.

Det som ikke fremkommer like klart, er hvordan usikkerheten i gassprisen vil påvirke lønnsomheten i prosjektet. Siden de forventede gassprisene i Europa er svært usikre i feltets levetid, er det viktig at Stortinget får et tilstrekkelig beslutningsgrunnlag for å forstå risikoen som ligger i sikkerheten i gassprisene på dette, og andre prosjekter som skal behandles av Stortinget.

En lav gasspris i årene som kommer kan gjøre prosjektet betydelig mindre lønnsomt, og med dagens kostnadsfordelingsnøkkel kan det bety store

kostnader for fellesskapet, ressurser som har en stor alternativverdi.

Svar:

Olje- og energidepartementet mottok plan for utbygging og drift (PUD) av Aasta Hansteen-feltet 8. januar 2013, og jeg tar sikte på å legge frem utbyggingsplanen for Stortinget i vårsesjonen.

I forbindelse med planlegging av utbyggingsprosjekter og utarbeidelse av plan for utbygging og drift gjennomfører rettighetshaverne en sensitivitetsanalyse av lønnsomheten til prosjektet. Slike sensitivitetsanalyser viser hvordan ulike endringer i relevante faktorer som for eksempel produksjonsvolum, olje- og gasspriser og utbyggings- og driftskostnader påvirker lønnsomheten til prosjektet.

Jeg vil i stortingsproposisjonen om utbygging av Aasta Hansteen-feltet omtale operatørens sensitivitetsanalyse for utbyggingen, herunder hvordan endringer i fremtidige gasspriser påvirker lønnsomheten til prosjektet.

SPØRSMÅL NR. 683

Innlevert 18. januar 2013 av stortingsrepresentant Morten Stordalen

Besvart 28. januar 2013 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Mener statsråden at regler om bilstønsordningen skal tolkes på en slik måte at det er umulig å få byttet inn en bil som ikke fungerer før krav til km grense og alder er oppnådd, og vil statsråden gjøre noe for å lempe på dette regelverket, slik at andre brukere slipper å måtte kjempe for sin sak mot Nav slik denne kvinnen har måttet gjøre?»

BEGRUNNELSE:

Jeg har fått en henvendelse fra en ung kvinne som etter en bilulykke er blitt lam fra livet og ned. Hun er i kategorien «de mest funksjonshemmede» og har fått innvilget bilstønad gruppe 2. Problemet er at hjelpemiddelsenralen har innvilget henne en bil som er spesialtilpasset en annen bruker. Bilen er forsøkt tilpasset kvinnen, uten at det har fungert. Bilen egner seg ikke for gjenbruk for henne. Bilen har vært 18 ganger inne på verkstedet og Nav har til nå betalt om lag 400 000 kroner for dette. Kvinnen har kjempet mot Nav siden høsten 2010 da hun overtok ombyggingsbilen. Nav sier at bilen må ha kjørt 150 000 km

og må være 8-11 år gammel før man får stønad til ny bil. Bilen har gått kun 31 000 km og 70 % av disse km gjelder kjøring til og fra verksted. Det blir derfor umulig å oppfylle grensen om 150 000 km når bilen hele tiden går i stykker. Mennesker med nedsatt funksjonsevne skal kunne leve et verdig liv med hjelpemidler for å kunne øke sin livskvalitet. Det er derfor nødvendig at de hjelpemidler som tilbys er i en slik stand at de kan være til positiv og funksjonell nytte.

For mange bruker tid på å kjempe mot Nav fordi det ikke utøves skjønn, men at reglene i stedet tolkes snevert. Resultatet i denne saken er at den unge kvinnen ikke får brukt bilen og blir isolert, i tillegg fører det til store verkstedutgifter som kunne vært unngått dersom hun kunne fått byttet til en bil tilpasset hennes behov.

Svar:

Spørsmålet dreier seg om regelverket for rett til bytte av bil, såkalt gjenanskaffelse av bil. Dette er re-

gulert i forskrift om stønad til motorkjøretøy, nærmere bestemt § 8.

Det kan gis gjenanskaffelse av bil etter 11 år, alternativt etter 8 år dersom man har fått stønad til bil for å kunne fungere i arbeidslivet. Det er imidlertid et unntak fra kravet om brukstid i dagens regelverk. Dersom man har stønad til bil i gruppe 2, kan man få stønad til ny bil uavhengig av brukstiden dersom endringer i helsetilstanden nødvendiggjør dette. Dersom man har fått stønad til bil i gruppe 1, er vilkåret at man må fylle kriteriene for rett til bil i gruppe 2. Det er således riktig som representanten viser til at man i utgangspunktet ikke har rett til stønad til ny bil av andre grunner enn dette.

Dersom det gis stønad til en ny bil, vil det som hovedregel være slik at problemer med selve kjøretøyet er et forhold stønadmottakeren må ta opp med bilforhandler, eventuelt med bistand fra arbeids- og velferdsetaten. Der det gis stønad i form av en gjenbruksbil, hvilket er tilfellet i den aktuelle saken representanten viser til, har Arbeids- og velferdsetaten et annet ansvar for bilen. Stønad til gjenbruksbil gis normalt bare i form av biler som er relativt nye, og som er i god stand.

Jeg har vært i kontakt med Arbeids- og velferdsdirektoratet for å undersøke status for den aktuelle sa-

ken som representanten viser til. Direktoratet viser til at det har vært en omfattende dialog med den aktuelle brukeren, og det er nå invitert til et møte i slutten av januar. På dette møtet vil både bilens funksjonalitet og tekniske tilstand bli gjennomgått. Direktoratet oppgir at det deretter vil bli gjort en ny vurdering av hvorvidt bilen vurderes hensiktsmessig for brukeren.

Jeg er opptatt av at en bruker av Arbeids- og velferdsetatens tjenester ikke opplever å få den bistand man har behov for. Jeg håper og tror at saken kan løses på en god måte i dialog med etaten på det forestående møtet. Jeg vil be Arbeids- og velferdsdirektoratet om en redegjørelse for hvordan den aktuelle saken blir løst.

Jeg ønsker at bilordningen bidrar til å løse behovet til brukerne på best mulig måte. Jeg tok derfor våren 2012 initiativ til at ordningen skulle evalueres. Evalueringen ble gjennomført av ekstern evaluator, og jeg mottok denne høsten 2012. Departementet jobber nå med å følge opp denne evalueringen, og vurderer i den sammenheng hvorvidt dagens ordning fungerer tilfredsstillende og etter intensjonen.

Jeg tar sikte på å komme tilbake til Stortinget på en god måte med en redegjørelse for dette når arbeidet er sluttført.

SPØRSMÅL NR. 684

Innlevert 18. januar 2013 av stortingsrepresentant Morten Stordalen

Besvart 25. januar 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Mener statsråden at Norge på bakgrunn av det kunnskapsgrunnlaget vi har nå er godt nok til å skulle tillate bytte av biologiske legemidler på apotek, eller vil statsråden sørge for at så ikke skjer før det er en bred faglig tilslutning til dette?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen har nettopp lagt frem stortingsmeldingen "God kvalitet - trygge tjenester" hvor de foreslår tiltak for å øke pasientsikkerheten i Norge. Samtidig leser vi i mediene at et forslag om bytte av biologiske legemidler i apotek har skapt stor diskusjon og bekymring nettopp rundt pasientsikkerhet. Det er ennå ingen andre land som har gått til et slikt skritt, og Frankrikes nasjonalforsamling satte så sent som 3. desember en stopper for bytte av biologiske legemid-

ler i apotek. Det er derfor grunn til å sette spørsmålstegn ved om Norge som første land skal åpne for bytte av denne typen legemidler. Undertegnede ser ikke bort i fra at bytte av biologiske legemidler på sikt kan la seg gjøre, men mener definitivt at kunnskapsgrunnlaget for å fatte en slik beslutning på nåværende tidspunkt er alt for svakt.

Svar:

Statens legemiddelverk har på oppdrag fra Helse- og omsorgsdepartementet vurdert om det bør gjøres endringer i reguleringen av byttbarhet og pris for biologiske og biotilsvarende legemidler. Legemiddelverket oversendte i november 2012 en rapport til departementet med anbefaling om at apotekloven endres slik at det foreligger en hjemmel for å vedta at biologiske og biotilsvarende legemidler kan byttes på

apotek. Forutsetningene for eventuelt bytte vil være at Legemiddelverket har vurdert det aktuelle legemidlet som medisinsk likeverdig og at bytte i apotek vil være trygt for pasienten.

De siste årene har det kommet flere biotilsvarende legemidler på markedet. Den europeiske godkjenningsprosedyren sikrer at biotilsvarende legemidler har tilsvarende effekt og sikkerhet som originalen. Blant de 50 mest solgte legemidlene i Norge er det 19 biologiske legemidler, og andelen er økende. Flere av disse legemidlene mister patentbeskyttelsen i tiden som kommer og vil trolig få konkurranse fra biotilsvarende legemidler. Per i dag finnes det biotilsvarende legemidler til tre ulike virkestoff.

Det er bred enighet om at helsetjenestens begrensede ressurser ikke bør benyttes til å finansiere kostbare, gamle legemidler som ikke lenger er patentbeskyttet. Prisen på slike legemidler må derfor ned for å frigjøre midler til bl.a. nye og innovative legemidler.

Legemiddelindustrien har en legitim interesse i å tjene penger. Det er derfor naturlig at industrien motsetter seg tiltak som reduserer deres inntjening. Innføring av generisk bytte i apotek i forbindelse med ny

apoteklov i år 2000 ble møtt med sterk motstand fra legemiddelindustrien, og det er ikke overraskende at industrien er negativ til bytte av biologiske og biotilsvarende legemidler i apotek.

Departementet vil med utgangspunkt i Legemiddelverkets rapport vurdere hensiktsmessige tiltak for å sikre at det ikke betales unødvendig mye for gamle legemidler som ikke lenger har patentbeskyttelse, men hensynet til pasientsikkerheten veier selvsagt svært tungt i en slik vurdering. Innføring av bytte i apotek er imidlertid ikke det viktigste tiltaket for å sikre at biotilsvarende legemidler tas i bruk. En stor andel av de biologiske legemidlene benyttes innenfor sykehusene, og her er det legene på sykehuset som styrer hvilket legemiddel som blir brukt og hva som er faglig forsvarlig.

Jeg vil avslutningsvis påpeke at innføring av bytte av biologiske og biotilsvarende legemidler i apotek krever en endring av apotekloven, og det vil derfor eventuelt være Stortinget som til slutt må ta stilling til om bytte i apotek er et ønsket virkemiddel for å oppfylle de legemiddelpolitiske målsetningene.

SPØRSMÅL NR. 685

Innlevert 18. januar 2013 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 24. januar 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«I Ringsaker kommune og flere andre kommuner "omorganiseres" nå BPA. Flere brukere mener at konsekvensene er at man går fra en brukerstyrt til en kommunestyrt ordning. Det er et såkalt "enkeltvedtak" som ligger til grunn for at brukerne har hatt BPA. Det argumenteres fra kommunenes side at BPA ikke er lovfestet og at det kun er "en måte å organisere tjenestene på" og endringen gir ikke klagerett ihht. forvaltningsloven § 2 bokstav b og § 28.

Støtter statsråden en slik framgangsmåte?»

BEGRUNNELSE:

Stortingets intensjon har vært klar og regjeringen har lovet å framlegge et forslag for stortinget der BPA lovfestes. Dette har imidlertid ikke skjedd og mange brukere opplever nå "omorganiseringer" og forslag til endringer i sitt tilbud fra kommunen, som oppleves svært dramatisk. Dette går på livskvalitet

og mulighet til å være "herre over eget liv" for mange av dem.

"Omorganiseringen" betyr for disse brukerne at brukerstyring går over til å bli kommunestyrt og frihet byttes ut med formynderi. Det er en dramatisk reduksjon av kvaliteten i tilbudet. Viktige deler av ordningene fjernes som f.eks. den såkalte "driftskontoen" som gir mulighet til å fordele assistanse over tid avhengig av behov og erstattes av en mulighet til å søke kommunen om å få dekket utgifter fra gang til gang. Flere og flere deler av assistentordningene forsøkes omgjort til "ordinære omsorgstjenester" (hjemmehjelp, støttekontakt etc.) eller at hele BPA erstattes med hjemmehjelp. Tjenesten kan da bli ilagt egenandel og tilbudet blir dyrere og dårligere.

Dette er bare noen eksempler på hvordan friheten innskrenkes kraftig og viktige deler av et menneskes frihet blir omgjort til en "sak" i kommunen.

En mulighet til å bli hørt og få sin sak behandlet på nytt, er selvfølgelig svært viktig for de dette gjelder. Klageadgangen er sentral. Kommunene forsøker

å formulere seg ut av klageadgangen og derfor er det viktig å få statsrådets betraktninger rundt dette i lys av de åpenbare intensjoner stortinget har hatt om at BPA skal bli lovfestet.

Svar:

Brukerstyrt personlig assistanse (BPA) er en alternativ måte å organisere den kommunale tjenesten praktisk bistand på. Ordningen er en lovpålagt tjeneste i den forstand at helse- og omsorgstjenesteloven § 3-8 fastslår at kommunen skal ha tilbud om personlig assistanse i form av praktisk bistand og opplæring organisert som brukerstyrt personlig assistanse.

Et sentralt prinsipp for BPA-ordningen er at den er brukerstyrt. Brukeren selv, eventuelt med noe hjelp, er arbeidsleder for sine personlige assistenter. Dermed kan brukeren selv innenfor rammen av vedtaket om praktisk bistand selv avgjøre hva assistentens oppgaver skal være, og til hvilke tider assistansen skal ytes.

BPA-ordningen kan organiseres på flere måter. Mange kommuner står selv som arbeidsgiver for assistentene. Kommunen kan imidlertid velge å overlate arbeidsgiveransvaret til brukeren selv, et andelslag som for eksempel ULOBA eller til andre aktører. Alle disse organisasjonsmodellene er i samsvar med lovens intensjon, og er angitt som mulige organiseringsmodeller i forarbeidene til innføring av ordningen, (Ot.prp. nr. 8 (1999-2000)). Valget av organisa-

sjonsform – om kommunen skal være arbeidsgiver eller om dette overlates til brukeren eller andelslag – er ikke en del av det forvaltningsrettslige vedtaket om BPA, og er heller ikke i seg selv et enkeltvedtak. Dette er det eksplisitt gjort rede for i lovforarbeidene (Ot.prp. nr. 8 (1999-2000) kap. 4.1).

Når det gjelder det som skjer i Ringsaker kommune, kjenner jeg til dette gjennom ulike reportasjer i Hamar Arbeiderblad, og gjennom kommunens beskrivelse av ordningen på sine hjemmesider. Slik det fremkommer her velger nå kommunen å stå som arbeidsgiver for assistentene selv, fremfor fortsatt å overlate dette til ULOBA. På bakgrunn av den kroneforskjellen kommunen må betale for kommunalt ansatte, sammenlignet med det kommunen må betale for ansatte gjennom ULOBA, har kommunestyret i Ringsaker vedtatt å endre organisasjonsmodell for å redusere kostnadene. Det fremgår imidlertid av reportasjen i Hamar Arbeiderblad torsdag 17. januar 2013 at innsparingen er koblet til lønnsforskjellen per time, og ikke vil medføre færre timer for brukeren. Det fremgår videre av reportasjen at brukeren som før skal være arbeidsleder.

Den beskrivelse av ordningen som gjengis i Hamar Arbeiderblad og på kommunens egne hjemmesider etterlater et klart inntrykk av at modellen oppfyller de krav til BPA som Stortinget har satt.

SPØRSMÅL NR. 686

Innlevert 18. januar 2013 av stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen

Besvart 25. januar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Det er fremkommet informasjon om at SV motsetter seg at inntektskravet for å hente ektefelle til Norge økes fra 242 440 til 261 700 kroner, slik Justis- og beredskapsdepartementet foreslår i et høringsbrev om endringer i utlendingsforskriften. SV motsetter seg også at retten til familieegjenforening skal begrenses i form av krav til botid, arbeid, økonomi eller lignende.

Kan statsråden redegjøre for hva de økonomiske kostnadene ved SVs forslag vil være, og deler statsråden oppfatningen til SV i denne saken?»

BEGRUNNELSE:

Spørteren har merket seg at høringsrunden for forslag til endringer i utlendingsforskriften §§ 10-8 og 10-9 (heving av underholdskravet mv.) nylig er avsluttet. Departementet foreslår i høringsbrevet å heve underholdskravet for de sakene som gjelder etablering av nytt familieliv fra 242 440 til 261 700 kroner.

Samtidig registrerer spørteren at en av regjeringspartienes talsmenn, stortingsrepresentant Aksel Hagen, på vegne av sitt parti SV, fredag 10. januar 2013 uttaler til NTB at SV ikke vil øke dette inntektskravet, fordi dette angivelig hindrer allerede flere tusen i å bli gjenforent med sine ektefeller og barn. Han

uttaler i samme artikkel at "SV mener at retten til familiegjeforening ikke bør begrenses i form av krav til botid, arbeid, økonomi eller lignende".

Svar:

Som stortingsrepresentanten viser til har Justis- og beredskapsdepartementet foreslått å heve underholdskravet i saker om familieetablering, jf. høringsbrev av 9. oktober 2012 om forslag til endringer i utlendingsforskriften §§ 10-8 og 10-9 (heving av underholdskravet mv.) med høringsfrist 9. januar 2013.

Saken er nå til behandling i departementet. Jeg understreker at forslaget og dets begrunnelse er et uttrykk for Regjeringens politikk.

Det er ikke aktuell politikk for Regjeringen å fjerne kravet til sikret underhold i saker om familieinnvandring. Ett av de sentrale formålene med underholdskravet er at det skal sikre at partene vil være selvforsørget og ikke ha behov for økonomisk bistand fra staten. Formålet om at partene skal være selvforsørget er både begrunnet i samfunnsøkonomiske hensyn og i hensynet til integrering.

SPØRSMÅL NR. 687

Innlevert 18. januar 2013 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg

Besvart 28. januar 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Hva vil statsråden konkret foreta seg for å hindre nedbyggingen av tilbudet innen psykisk helsevern i landet generelt og i Helse nord spesielt?»

BEGRUNNELSE:

Den økonomiske situasjonen i sykehusene er anstrengt som følge av regjeringens lave bevilgninger i statsbudsjettet. Dette medfører at Helse Nord i likhet med en rekke andre helseforetak går inn i 2013 med behov for å redusere tilbudet til pasientene i sin landsdel. Bladet ITromsø skriver fredag 18. januar at ledelsen ved UNN har lagt frem en innstilling om å legge ned sengepostene ved sub-akutt sør i Åsgård. Tidligere har flere medier omtalt forslaget om nedlegging av døgnenheten ved Psykiatrisk senter på Storsteinnes. Begge disse kuttene vil ramme pasientene i Troms og Nord-Norge. Jeg er kjent med at det allerede med dagens tilbud om psykiatrisk behandling er lange ventelister for psykiatrisk behandling mange steder i landet. Undertegnede ser derfor ingen logikk i at tilbud som det er økende behov og ventelister for å ta i bruk, nå bygges ned. Jeg forutsetter at også regjeringen reagerer på dette, og tar initiativ til å signalisere til helseforetaket at kutt i psykiatrien er uønsket. Jeg oppfordrer videre regjeringen til å signalisere økte bevilgninger til sektoren i forbindelse med revidert nasjonalbudsjett, og på denne måten bidra til å stoppe nedbyggingen av helsetilbudet til landets pasienter.

Svar:

Regjeringen arbeider for å legge til rette for en bedre psykisk helsetjeneste. Målet er at mennesker skal kunne leve et verdig og mest mulig vanlig liv, uavhengig av om man har en psykisk lidelse. For å oppnå dette er det nødvendig å satse på kommunale tiltak som bolig og støtte i bolig, og tilrettelegging for et sosialt liv og deltagelse i arbeids- og samfunnsniv. Spesialisthelsetjenesten skal samarbeide nært med kommunene, slik at tjenestetilbudet oppleves sammenhengende og helhetlig.

I samhandlingsreformen signaliserer regjeringen tydelig at kommunene skal ha en sterkere rolle i helse- og omsorgstjenesten, og at en bedre samhandling mellom forvaltningsnivåene er en kritisk faktor for å kunne yte en bedre tjeneste. Disse signalene faller godt sammen med regjeringens øvrige signaler vedr. utviklingen av psykiske helsetjenester, slik politikken på dette området er markert i de årlige statsbudsjettene. Denne politikken er også godt understøttet av anbefalinger fra WHO og EU.

I spesialisthelsetjenesten bruker vi om lag fire femtedeler av ressursene til å drive senge-avdelinger. Ved å legge om til nye og mer åpne arbeidsformer (ambulante tjenester, poliklinikk, samarbeidstiltak med kommunene) vil vi kunne hjelpe langt flere personer innenfor rammen av de tilgjengelige ressursene. Ved å hjelpe folk der de bor vil vi også som regel kunne hjelpe folk med å komme raskere tilbake til arbeidslivet og til sitt vanlige liv forøvrig. Helseregionene har derfor et tydelig mandat med hensyn til å styrke utadrettede tjenester, styrke distriktpsytia-

triske sentre (DPS) med utvidet beredskap gjennom døgnet og å overføre behandlingsoppgaver fra sykehus til DPS. Dette gjør det nødvendig å overføre ressurser fra sykehus til DPS og til samarbeidstiltak med kommunene.

En slik omstilling til økt vekt på lokalbaserte tjenester forutsetter at man går grundig gjennom arbeidsmåter, resultater og ressursbruk. Brukerne, kommunale tjenester og andre samarbeidspartnere må være med i dialogen om hvordan tjenestene skal innrettes, og man må være villige til å gjøre de nødvendige forandringer.

Arbeidet med å omstille psykisk helsevern har pågått gjennom hele opptrappingsplanen og i de påfølgende år, men fortsatt gjenstår et stykke arbeid. I oppdragsdokumentet for 2013 har jeg bedt om at hel-

seregionene lager en plan for det videre omstillingsarbeidet.

Jeg har ved flere anledninger lyttet til bekymringer som gjør seg gjeldende ved omstillinger, som av og til også må innebære at avdelinger eller institusjoner legges ned. Det er imidlertid viktig at målet alltid må være å gi bedre og mer effektiv hjelp til de som trenger det. Når det gjelder de aktuelle endringene som representanten Korsberg refererer til, så har Helse Nord RHF informert meg om at de pågående endringene i regionen er i tråd med signalene i oppdragsdokumentene. Jeg mener at beslutninger om tilbudet i Nord-Norge i størst mulig grad bør tas i landsdelen, og ikke i hovedstaden. Styrene ved UNN og Helse Nord er bredt sammensatt, og jeg har tillit til at de vil håndtere de aktuelle sakene på en måte som er best mulig for pasientene i regionen.

SPØRSMÅL NR. 688

Innlevert 18. januar 2013 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 30. januar 2013 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«I sitt svar på skriftlig spørsmål Dok. 15:520 (2012-2013) uttrykker statsråd Liv Signe Navarsete at kommunesektoren har lang erfaring med konkurranseutsetting, særlig tekniske tjenester som drift og vedlikehold av vei og renovasjonsområdet. Samtidig sier statsråden at dette ikke egner seg på andre områder, som for eksempel helse og omsorg.

Kan statsråden begrunne hvorfor konkurranseutsetting egner seg på noen områder innen kommunal tjenesteproduksjon, men ikke på andre?»

BEGRUNNELSE:

Spørderen viser til statsrådets svar på Dok. 15:520 (2012-2013) vedrørende konkurranse i kommunal velferdsproduksjon. Som statsråden skriver i sitt svar har kommunesektoren lang erfaring fra konkurranseutsetting og har frihet til å gjennomføre slik konkurranseutsetting, på prinsipielt grunnlag.

Statsråden betoner i sitt svar at det synes å være forskjell mellom sektorene om hvilke tjenester som egner seg for konkurranseutsetting. Samtidig uttrykker også statsråden at kommunene selv kan velge hvordan man organiserer disse tjenestene.

Kommunene kan, ifølge statsråden, altså organisere sine tjenester slik de vil, med mandat fra sin befolkning. Men fordi regjeringen mener at noen tjenester ikke kan organiseres slik kommunene selv måtte ønske, for eksempel innen helse og omsorg, synes resonnetet å hvile på et sviktende grunnlag.

Spørderen merker seg også at statsråden i sitt svar på Dok. 15:520 (2012-2013) opplyser om at regjeringen skal legge frem en strategi for innovasjon i kommunesektoren, og at denne strategien innebærer at regjeringen vil støtte opp om kommunenes arbeid med å utvikle nye løsninger, også i samarbeid med private og frivillige eller lokalsamfunnet generelt. Derfor undrer spørderen på om denne strategien også innebærer en annen tilnærming til konkurranseutsetting som et godt verktøy for å fremme innovasjon, også innen helse og omsorgssektoren.

Svar:

Det er avgjørende for kommunenes legitimitet at tjenesteytingen innenfor de tunge velferdssektorene er pålitelig, forutsigbar og av god kvalitet. Flexibilitet i tjenesteytingen er også viktig, særlig i omsorgssektoren hvor behovene til den enkelte endres raskt. Regjeringen mener disse hensynene best ivaretas ved at kommunene selv produserer disse tjenestene.

SPØRSMÅL NR. 689**Innlevert 18. januar 2013 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 28. januar 2013 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«NVE har nylig fremlagt anbefalinger om konsekvensområder for havvind samt fått OD m.fl. til å jobbe med petroleumsvirksomhet utenfor Jan Mayen.

Kan statsråden gi en oversikt over hvor mye ressurser (årsverk og kroner) som er brukt på de to oppgavene?»

Svar:

I 2011 ga departementet Norges vassdrags- og energidirektorat (NVE) i oppdrag å utarbeide en strategisk konsekvensutredning for havvind i Norge. I den forbindelse ble det bevilget totalt 20 mill. kroner ekstra til NVE over to år (2011 og 2012). Prosjektet er nå avsluttet, og regnskapet viser at NVE har benyttet i overkant av 12 mill. kroner på utredningen. Det overskytende beløpet vil bli tilbakeført. NVE har totalt brukt om lag 6 årsverk som i hovedsak har vært lønnet fra de tildelte prosjektmidlene. Arbeidet med den strategiske konsekvensutredningen har derfor ikke gått på bekostning av NVEs muligheter til å løse ordinære oppgaver.

Petroleumsvirksomhet utenfor Jan Mayen

Ved behandlingen av forvaltningsplanen for Norskehavet, St. meld nr. 37 (2008-2009), sluttet Stortinget

get seg til å igangsette en åpningsprosess for petroleumsvirksomhet i havområdene ved Jan Mayen.

En åpningsprosess er regulert gjennom Petroleumsløven og består av to hovedelementer. Den ene delen er kartlegging av geologien og ressurspotensialet i området. Den andre delen er en konsekvensutredning.

Stortinget har bevilget 100 mill. kroner til innsamling av seismikk og en vurdering av potensialet for olje og gass i havområdene ved Jan Mayen. Arbeidet er utført av Oljedirektoratet.

Stortinget har videre over flere år i sum bevilget anslagsvis 19 mill. kroner til arbeidet med konsekvensutredningen for Jan Mayen. Det gis et anslag fordi bevilgninger fra Stortinget ikke har vært ørmerket for Jan Mayen, men også har omfattet konsekvensutredning av petroleumsvirksomhet i Barentshavet sørøst samt arbeidet med Kunnskapsinnhentingen om virkninger av petroleumsvirksomhet i det nordøstlige Norskehavet. Videre er det ved offentlige anskaffelser gjort innkjøp av tjenester til flere av de ovennevnte prosessene samtidig. Det er derfor ikke mulig å gi et eksakt beløp for Jan Mayen.

I tillegg har det påløpt arbeidstid i Olje- og energidepartementet samt i underliggende etater som har utarbeidet fagrapporter (Oljedirektoratet, Gassco og NVE) til konsekvensutredningen for havområdene ved Jan Mayen, i alt anslått til om lag 4 årsverk.

SPØRSMÅL NR. 690**Innlevert 18. januar 2013 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 29. januar 2013 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«Et enstemmig storting, kanskje med unntak av noen tidligere medlemmer av regjeringssystemet, ønsker en offensiv satsing på vann- og vindkraft. Samtidig opplever flere aktører at myndighetenes konsekvens- og klagebehandling tar lang tid. Det er søkt om konsesjon for vindkraftprosjekt på Svåheie i Egersund.

Kan statsråden gi status og forventet fremdrift på departementets behandling av klagesaken?»

Svar:

Olje- og energidepartementet satser offensivt i konsesjonsbehandlingen av vann- og vindkraftprosjekter. I 2012 ble det gitt rekordmange konsesjoner. Departementet ga konsesjoner til prosjekter som vil gi nesten 2,4 TWh ny kraftproduksjon. Selv om et

stort antall saker har blitt ferdigbehandlet den senere tid, må dette ikke gå på bekostning av en forsvarlig, grundig og balansert saksbehandling, som ivaretar alle de krav som forvaltningsloven og sektorlovgiv-

ningen stiller. For enkelte av sakene er det derfor ikke til å komme fra at behandlingen kan ta lang tid.

Jeg kan opplyse representanten om at departementet jobber for å avgjøre konsesjonssøknaden på Svåheia så snart som mulig.

SPØRSMÅL NR. 691

Innlevert 18. januar 2013 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker

Besvart 29. januar 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Turistnæringen er avhengig av å kunne tilby tilreisende en helhetlig transportpakke. Løyvehavere, i for eksempel Bergen, har uttrykt fortvilelse over Hordalands praktisering av regelverket, fordi dette medfører at de må frakte passasjerer mellom flyplass og hurtigbåt i Bergen i store busser, selv når det bare kommer få passasjerer hver gang.

Vil ministeren vurdere tiltak som kan hjelpe turistnæringen med tillatelser til å frakte passasjerer på mer miljøvennlig og hensiktsmessig måte?»

BEGRUNNELSE:

Tolkningen av regelverket for turløyver og selskapsvognløyver administreres av fylkene, men regelverket er utarbeidet nasjonalt for mange år siden.

Det ser ut til at praktiseringen av regelverket skjer noe ulikt i forskjellige fylker, og at Rogaland og Akershus eksempelvis har en annen praktisering enn hva som er tilfellet i Hordaland. For løyvehavere i Hordaland medfører den rigide praksisen at de må frakte 2-4 passasjerer med buss. Med et totalt antall turister oppe i cirka 6000 turister i året, så betyr dette en stor ekstrabelastning på bymiljøet i Bergen og for klimautslipp, i tillegg til en stor ekstrakostnad økonomisk. Og dette kun fordi dagens regelverk tillater det som er å anse som "eksklusiv bil" til slik bruk.

Svar:

Slik jeg forstår spørsmålet, gjelder det et ønske fra noen som har løyve for turvogn om å kunne bruke personbil til å utføre persontransporten i tilfeller hvor man har påtatt seg oppdrag som bare omfatter 2-4 personer. Jeg forstår det og slik at man tenker seg å bruke det som kalles selskapsvognløyve i yrkestransportforskriften, eventuelt også slik at det lempes på kravet til "eksklusiv materiell".

I dag kan alle som legger frem tilfredsstillende politiattest, oppfyller krav om teoretisk kompetanse og kan stille økonomisk garanti ta ut så mange løyver man ønsker for å kunne drive turbiltransport med kjøretøy registrert for mer enn 8 passasjerer. Dvs. at slike løyver gir adgang til å drive yrkestransport med alt fra "minibusser" og opp til de største bussene, men ikke med personbiler.

Den som skal drive yrkestransport av personer med kjøretøy av personbilstørrelse, må ha behovsprøvd løyve for drosje eller for selskapsvogn. Det er fylkeskommunene som løyvemyndighet som vurderer om det er behov for slike løyver, og som deretter kunngjør ledige løyver og tildeler dem til den som er best kvalifisert.

For selskapsvogner er det fastsatt i forskriftene at det ved drift av selskapsvogn bare må brukes "eksklusivt materiell godkjent av løyvemyndigheten". Selskapsvogner, eller "limousin" som det gjerne kalles, skal dekke en nisje i transportmarkedet for transport med kjøretøy uten reklameplakater, taklykt og annen uniformering som er vanlig eller påbudt brukt for drosjer. Grunnen til at slike løyver er behovsprøvede og skal utføres med "eksklusive" personbiler, er konkurranseflaten mot drosjer. Om det ikke var satt noe krav til eksklusivitet ville konkurranseflaten mot drosjer vært ennå større.

Både bestillere og operatører av ulike løyvetyper må forholde seg til de løyveregler som setter rammen for de ulike virksomhetene. Så lenge vi finner det formålstjenelig å opprettholde behovsprøving av løyveordningene for transport med personbil, anser jeg det som uaktuelt å legge opp til ordninger som åpner for at turbilnæringen kan drive transport med personbiler, og dermed undergrave behovsprøvingen av drosje- og selskapsvognløyver.

SPØRSMÅL NR. 692**Innlevert 21. januar 2013 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 30. januar 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Dagens Næringsliv har 17. januar en sak om Skattekrims fokus på mva-svindel med gull. Svinde- len foregår ved at svindlerne krever inn utgående mva urettmessig, og det er snakk om store beløp.

Vil finansministeren vurdere enten fjerning av mva på gull, innføring av omvendt avgiftsplikt på gull, eller eventuelle andre tiltak for å forebygge denne typen økonomisk kriminalitet?»

BEGRUNNELSE:

Det ble i 2009 innført omvendt avgiftsplikt på klimakvoter i Norge og EU fordi det var utstrakt mva-svindel med slike kvoter. Omvendt avgiftsplikt innebærer at dette leddet i omsetningskjeden beregner både utgående mva for selger og inngående mva for seg selv, slik at dette går i null og man eliminerer pengestrømmen.

Slikt system er innført i bygg- og anleggsbransjen i Sverige nettopp for å hindre mva-svindel i denne bransjen. Det ble også vurdert av regjeringen og Stortinget ifbm. revidert nasjonalbudsjett våren 2012, men forkastet av stortingsflertallet bestående av regjeringspartiene.

Jeg viser også til mitt skriftlige spørsmål dokument 15:1023 (2008-2009) til finansminister Kristin Halvorsen der jeg ba om begrunnelsen på mva på gullbarrer. Finansministeren svarte da at hun hadde bedt Skattedirektoratet vurdere å endre dagens regelverk. Jeg ønsker derfor svar på hva som kom ut av denne vurderingen og om dette eventuelt holdningen har endret seg hos skattemyndighetene per i dag.

Svar:

Merverdiavgiften er en av velferdsstatens viktigste inntektskilder. Både internasjonalt og i Norge avdekkes det hvert år merverdiavgiftssvindel, men likevel gir merverdiavgiften stabile og sikre inntekter til statskassen. Å bekjempe forsøk på å unndra midler fra fellesskapet, har alltid høy prioritet. Skatteetatens og Toll- og avgiftsetatens erfaringer er at den profesjonelle merverdiavgiftssvindelen i økt utstrekning skjer gjennom transaksjoner i organiserte nettverk. I Regjeringens handlingsplan mot økonomisk kriminalitet er det derfor forutsatt at etatene skal intensive-

re kontrollen med merverdiavgiftssvindel som skjer gjennom organiserte nettverk.

I artikkelen ”Slår til mot gullsmuglere” i Dagens Næringsliv torsdag 17. januar 2013, som representanten Rytman viser til, framgår blant annet at Skatt Øst og Tollvesenet har avdekket fem nettverk som skal ha solgt smuglet gull for minst 130 millioner kroner i Norge.

For å sette en stopper for profesjonell merverdiavgiftssvindel som skjer gjennom organiserte nettverk er det, foruten den målrettede kontroll som pågår i Skatteetaten i samarbeid med Toll- og avgiftsetaten, viktig at Finansdepartementet løpende vurderer merverdiavgiftsregelverket for å se om det er godt rustet til å møte disse utfordringene. Ved siden av å være en nasjonal utfordring, er dette også en internasjonal utfordring, og vi følger i så måte godt med på hva andre land gjør for å motvirke slik svindel.

Et eksempel på endringer i merverdiavgiftsloven med formål å motvirke denne type merverdiavgiftssvindel er endringen som fant sted i 2010. Som et hastetiltak ble det den gang innført såkalt omvendt avgiftsplikt knyttet til handel med klimakvoter. Dette ble også gjort i flere andre land.

I Regjeringens handlingsplan mot økonomisk kriminalitet er det varslet at det skal vurderes om opplysningsplikten for næringsdrivende ved registrering i Merverdiavgiftsregisteret og ved innsending av merverdiavgiftsoppgaver bør utvides, samt om prosessen knyttet til registrering i merverdiavgiftsregisteret bør reguleres nærmere. Med andre ord arbeides det kontinuerlig med disse utfordringene.

Som representanten Rytman er kjent med, hadde Finansdepartementet fokus på problemstillingen knyttet til merverdiavgift på gull også i 2009. Sammenlignet med de kontrollopplysninger som lå til grunn for vurderingene den gang, synes svindelen i økende grad nå å skje gjennom organiserte nettverk. Som belyst gjennom artikkelen representanten Rytman viser til, har Skatteetaten og Toll- og avgiftsetaten oppmerksomheten rettet på nettopp denne utviklingen i sitt kontrollarbeid.

Videre pågår det en vurdering i samarbeid med Skattedirektoratet om det er grunn til å vurdere materielle regelverksendringer direkte rettet mot merverdiavgiftssvindel med gull.

SPØRSMÅL NR. 693**Innlevert 21. januar 2013 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 24. januar 2013 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Vil statsråden vurdere å endre dagens regelverk slik at en person som oppfyller vilkårene for å kunne søke om å få stønad til anskaffelse av bil, i henhold til motorkjøretøygruppe 1 i folketrygdloven, skal få behandlet søknaden, selv om bilen personen eier på søknadstidspunktet er nyere enn det kravet regelverket setter og som i dag er 11 år?»

BEGRUNNELSE:

Jeg har fått en henvendelse fra en mann vedrørende avslag på stønad til anskaffelse av bil. Bilen han hadde tilfredsstilte ikke hans behov på grunn av at hans helsetilstand endret seg i 2010/11 da han ble erklært 100 % ufør. Dagens regelverk for å få godkjent stønad til anskaffelse av bil for personer med varig nedsatt funksjonsevne, er at bilen må være over 11 år gammel eller ha kjørt 150 000 km for at man kan få innvilget stønad til bil. Dette betyr at en person som oppfyller kravet for å få stønad til kjøp av bil, ikke får behandlet søknaden fordi bilen personen eier er for ny eller ikke er gått langt nok i henhold til reglene. NAV vil på denne bakgrunn ikke innvilge søknaden, og avslår uten å ha tatt stilling til saken i henhold til NAV sitt vedtak. Dette føles for den enkelte svært urettferdig og betyr at man må selge den bilen man har, for så å søke på nytt for å få behandlet søknaden sin. Dette virker svært ufornuftig og heller ikke veldig samfunnsnyttig. Hele poenget med denne ordningen er jo å sørge for å opprettholde den enkelte sin livskvalitet og unngå en isolert hverdag.

Svar:

Så vidt jeg forstår, dreier spørsmålet seg om reglene om gjenanskaffelse av stønad til bil. Dette er regulert i forskrift om stønad til motorkjøretøy.

Bilordningen ble endret fra 1. mars 2003. Det blir nå gitt et tilskudd til personer som fyller vilkårene for

rett til bilstønad, men som ikke kvalifiserer til stønad i gruppe 2 (spesielt tilpassede kassebiler). Dette tilskuddet kan fritt benyttes av stønadmottakeren til å kjøpe seg den bilen han eller hun ønsker. Dersom behovet endrer seg i løpet av stønadsperioden, står man fritt til å bytte bil for egen regning og delvis finansiere dette ved å selge bilen man kjøpte for tilskuddet.

Det kan gis gjenanskaffelse av bil etter 11 år, alternativt etter 8 år dersom man har fått stønad til bil for å kunne fungere i arbeidslivet. Kilometergrensen representanten viser til, er fjernet fra regelverket fra 1. juli 2012 når det gjelder gruppe 1, slik at det nå kun er tiden som har gått fra sist stønad som er relevant.

Det er også gitt et unntak fra kravet om brukstid i dagens regelverk. Dersom man har stønad til bil i gruppe 2, kan man få stønad til ny bil uavhengig av brukstiden dersom endringer i helsetilstanden nødvendiggjør dette. Dersom man har fått stønad til bil i gruppe 1, er vilkåret at man må fylle kriteriene for rett til bil i gruppe 2.

Dagens bilordning er en fleksibel ordning som gir brukerne en frihet både i valg av bil, og også til muligheten til å bytte bil for egen regning i løpet av stønadsperioden. Tidligere hadde man ikke denne muligheten.

Ordningen vi har i dag ble altså innført i 2003, og vi har gjennom disse årene høstet en del erfaringer med ordningen. Jeg tok derfor våren 2012 initiativ til at ordningen skulle evalueres. Evalueringen ble gjennomført av ekstern evaluator, og jeg mottok denne høsten 2012. Departementet jobber nå med å følge opp denne evalueringen, og vurderer i den sammenheng hvorvidt dagens ordning fungerer tilfredsstillende, og etter intensjonen.

Jeg tar sikte på å komme tilbake til Stortinget på egnet måte med en redegjørelse for dette når arbeidet er sluttført.

SPØRSMÅL NR. 694**Innlevert 21. januar 2013 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 30. januar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Angrepet i Algerie viser hvor sårbare gass- og oljeinstallasjoner kan være. Norge, som en rimelig stor eksportør, vil således kunne bli utsatt for angrep mot vår offshore- og landbaserte aktivitet. Jeg er kjent med at det finnes planer for å sikre disse installasjonene og at både politi og forsvar øver på ulike scenarier for å sikre disse jevnlig.

Spørsmålet mitt er hvor store sikkerhetssoner som kreves rundt installasjonene i dag, og om statsråden ser noe behov for å revurdere dette?»

Svar:

Arbeidet med å sikre petroleumsinstallasjonene omfatter flere departementers ansvarsområde. Som justis- og beredskapsminister har jeg et særlig ansvar for det politimessige sikkerhetsarbeidet i tilknytning til petroleumsinstallasjonene. Det er arbeidsministeren, gjennom HMS-regelverket, som har forvaltningsansvaret for regulering av sikkerhetssoner.

Det er ikke krav om opprettelse av sikkerhetssoner ved petroleumsanlegg på land. Slike landbaserte anlegg er inngjerdet, og det er den enkelte anleggsei-

er som har ansvaret for beredskap og sikring av landanleggene.

Når det gjelder petroleumsinstallasjonene på den norske kontinentalsokkelen, så er disse plassert utenfor territorialgrensen, på det åpne hav. For disse gjelder FNs havrettskonvensjon artikkel 60, jf. artikkel 80 nr. 5 som fastslår at det kan etableres sikkerhetssoner rundt petroleumsinstallasjoner som ikke «skal overstige 500 meter». Med den begrensning denne folkerettslige regelen setter, er operatørene på norsk sokkel pålagt å etablere sikkerhetssoner, og disse er i praksis på 500 meter. Dette følger av petroleumsløven § 9-4 og rammeforskriftens § 52. Forskriftens § 54 åpner også opp for at særskilte sikkerhetssoner kan opprettes i fare- og ulykkessituasjoner. Myndigheten til å opprette slik særskilte sikkerhetssoner er delegert til Petroleumstilsynet.

Jeg kan videre opplyse at Justis- og beredskapsdepartementet sammen med Arbeidsdepartementet, Forsvarsdepartementet, Olje- og energidepartementet og Utenriksdepartementet nå gjennomgår regelverket for sikkerhetssoner for petroleumsinstallasjonen offshore. Gruppen vurderer blant annet spørsmålet om særskilt utvidelse av sikkerhetssoner i fare- og trusselsituasjoner.

SPØRSMÅL NR. 695**Innlevert 21. januar 2013 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 28. januar 2013 av utenriksminister Espen Barth Eide****Spørsmål:**

«Angrepet i Algerie har utfordret oss og mange andre nasjoner på flere måter. Et av spørsmålene som må stilles i etterkant er om vi har hatt nok fokus på sikkerhet.

Mitt spørsmål til utenriksministeren er derfor om det jobbes for å bedre sikkerheten på gass- og oljeinstallasjoner i utlandet der norske interesser er med, og i så fall, på hvilken måte dette gjøres konkret?»

BEGRUNNELSE:

Storting og regjering har et felles ansvar i å sørge for at nordmenn og norske interesser ivaretas så godt det lar seg gjøre, både her hjemme og under aktivitet ute. Terrorangrepet i Algerie viser hva enkelte grupper er villige til å gjøre, uten hensyn til tap av menneskeliv. Jeg forventer derfor at regjeringen tar dette svært alvorlig sammen med de ulike norske selskapene eller selskaper med norske interesser. I tillegg går jeg ut fra at dette gjøres sammen med andre nasjoner der det tjener formålet.

Svar:

Angrepet på anlegget i In Amenas i Algerie er det mest alvorlige angrep på norske økonomiske interesser utenfor Norge i fredstid og jeg vil i den sammenheng vise til Statsministerens redegjørelse for Stortinget 23. januar 2013.

Regjeringen satte i gang den krisehåndteringskapasitet som nettopp er tiltenkt denne type hendelser utenfor Norge. Alle relevante ressurser ble mobilisert, slik at vi skulle stå best mulig rustet til å håndtere krisen.

Det er myndighetene i hvert enkelt land som er ansvarlig for sikkerheten til borgere som oppholder seg på landets territorium. Det er derfor vertslandet som er ansvarlig for å treffe tiltak for å forebygge at terrorhandlinger finner sted, samt å redusere skadevirkningene dersom man ikke skulle lykkes i å forhindre slike handlinger. Samtidig er det viktig at trusselen om internasjonal terrorisme møtes med nært samarbeid mellom berørte land.

Ved etableringer i utlandet er det enkelte selskap ansvarlig for å gjøre egen trusselvurdering for det aktuelle landet eller farvannet som virksomheten skal operere i. Videre er det selskapets eget ansvar at det foreligger beredskapsplaner og tiltaksplaner ved eventuelle sikkerhetstruende hendelser.

Norske myndigheter bistår i dag norsk næringsliv i utlandet med informasjon om forhold som kan være av interesse, samt om særskilte vilkår næringslivet bør være oppmerksom på. Vi vil vurdere flere ulike måter å gi norske selskaper råd om hvordan de kan håndtere sine sikkerhetsutfordringer i utlandet. Regjeringen arbeider med tiltak for å forsterke samarbeidet mellom Politiets sikkerhetstjeneste (PST) og Etterretningstjenesten. Målet er en ytterligere styrking av evnen til å forebygge, avdekke og bekjempe terrortrusler mot Norge, så vel som å sikre norske borgere og interesser i utlandet.

Norske myndigheter kan yte bistand til nordmenn og norske selskaper i utlandet ved ulykker eller andre alvorlige hendelser. Slik bistand skjer i samarbeid med selskapet som har ansvaret for sikkerheten til egne ansatte og i samarbeid med vertslandets myndigheter. I de tilfeller der borgere og store verdier fra andre land er truet, søker norske myndigheter samarbeid med myndighetene i disse landene.

Internasjonal terrorisme har fått mye oppmerksomhet det siste tiåret, og la meg utdype dette temaet noe: Mye er oppnådd, men internasjonal terrorisme er fortsatt en viktig trussel mot internasjonal sikkerhet. Internasjonal terrorisme må bekjempes globalt. FN, NATO, EU og andre internasjonale organisasjoner har derfor gitt kampen mot internasjonal terrorisme høy prioritet. Det påhviler alle land å bidra til kampen mot internasjonal terrorisme i tråd med FNs vedtak. Gjennom det siste tiåret har vi fått illustrert at

det ikke finnes enkle løsninger i kampen mot internasjonal terrorisme. Militær makt kan i noen tilfeller være nødvendig, men vil aldri være tilstrekkelig. Tett internasjonalt samarbeid mellom politi- og rettsvesen er vel så viktig. Vi vet med sikkerhet om en rekke planlagte terroraksjoner som har blitt avverget gjennom nært internasjonalt politisamarbeid.

På et enda mer grunnleggende plan har vi det langsiktige arbeidet for å bygge legitime og effektive stater i områder der stats- og samfunnsstrukturer er sårbare og svekkede. Erfaringer fra Afghanistan for et tiår siden, så vel som deler av Pakistan, Jemen og nå Sahel-beltet, viser at ekstreme grupper biter seg raskt fast der statenes styringsevne er svekket. At terrorister på denne måten finner en frihavn, er problematisk for hele verdenssamfunnet. Samtidig ser vi at stater som nærmest har opphørt å eksistere, kan komme inn på et bedre spor der det finnes lokal vilje og samordnet internasjonal støtte.

Utviklingen i Somalia er i så måte lovende. I kjølvannet av den afrikanske fredsstyrken AMISOMs utdriving av al-Shebab-militsen fra viktige områder av landet, ser vi nå nye somaliske styresmakter ta tak i det møysommelige arbeidet med å bygge opp igjen statens institusjoner og søke befolkningens tillit.

Langsiktig utviklingsarbeid er derfor en viktig del av arbeidet mot så vel ekstremisme som statsammenbrudd. Det samme er arbeidet for å støtte politiske prosesser og bevegelser som finner et rom mellom autoritære militærstøttede regimer på den ene side og ekstreme politiske strømninger på den andre. Norge har i mange år engasjert seg på dette feltet, ikke minst i Midtøsten og Nord-Afrika.

Terrorhandlinger rammer i sin natur uskyldige sivile, for eksempel ved bombeattentater og gisseltaking. Formålet er å terrorisere – altså å skape frykt i en befolkning. På den måten ønsker man å sørge for at politikken endres i den retning terroristene vil. Vår første forsvarslinje mot terror må derfor være ikke å la oss terrorisere, altså ikke å la terroristene sette dagsorden.

Terrorisme har i en årrekke satt sivil luftfart og skipsfart i fare. Verdenssamfunnets svar på disse utfordringene har vært å inngå konvensjoner og protokoller om å forby og straffe utførelsen av visse typer handlinger, uavhengig av motivasjonen bak handlingen og hvem som står bak. Siktemålet er å etablere internasjonal enighet om at slike handlinger ikke skal kunne anses som politiske forbrytelser. Statspartene pålegges derfor enten å straffedømme de skyldige selv eller å utlevere dem til en annen stat for strafforfølgning der.

Et sentralt element i strategien for å forebygge og bekjempe terrorisme er det internasjonale samarbeidet for å forhindre finansiering av terror. På dette området har det i løpet av det siste tiåret utviklet seg et

tett og nært samarbeid mellom FNs komité for bekjempelse av terror og Financial Action Task Force (FATF), som har utviklet praktiske verktøy i form av anbefalinger som gjennomføres av FATFs medlemsstater og tilknyttede regionale organisasjoner. Slikt samarbeid over landegrensene mellom finansinstitusjoner og myndigheter er helt nødvendig for å hindre at terrorister og terrororganisasjoner kan få tilgang til kapital.

Norge deltar i ytterligere forpliktende internasjonalt samarbeid på anti-terrorområdet. Vi er part i de aller fleste FN-konvensjoner og andre multilaterale instrumenter på anti-terrorområdet. Vi har også inngått bilaterale avtaler som har som formål å forebygge og bekjempe terrorisme. Slike avtaler supplerer de

multilaterale. Norge deltar også i anti-terror-samarbeid som ikke er traktatfestet, som for eksempel ikke-spredningsinitiativet Proliferation Security Initiative (PSI).

Videre arbeider Regjeringen med sikte på å styrke det internasjonale rammeverket. I den forbindelse skal det nevnes at Regjeringen forbereder proposisjon om lovendringer og samtykke til ratifikasjon av tilleggsprotokoller til konvensjon til bekjempelse av ulovlige handlinger mot skipsfart knyttet til terrorrelaterte handlinger rettet mot, på eller fra henholdsvis skip eller plattformer. Regjeringen tar også sikte på å fremme proposisjon om samtykke til ratifikasjon av FN-konvensjon om kjernefysisk terrorisme i løpet av vårsesjonen.

SPØRSMÅL NR. 696

Innlevert 22. januar 2013 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad

Besvart 29. januar 2013 av olje- og energiminister Ola Borten Moe

Spørsmål:

«Kan statsråden si noe om utviklingen i arbeidet med AMS (avanserte måle- og styringssystem), og om det vil være en minimumsgrense for når man er pliktig til å installere AMS?»

Svar:

Bestemmelser om installering av AMS er regulert i forskrift nr. 726 om endring i forskrift om måling, avregning og samordnet opptreden ved kraftomsetning og fakturering av netjtjenester av 24. juni 2011, med hjemmel i energiloven av 29. juni 1990 og energilovforskriften av 7. desember 1990.

SPØRSMÅL NR. 697

Innlevert 22. januar 2013 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad

Besvart 30. januar 2013 av olje- og energiminister Ola Borten Moe

Spørsmål:

«På Natur og Ungdoms årsmøte 07.01.13 svarte utviklingsminister et tydelig «JA» på spørsmålet om «norsk olje og gassvirksomhet truer folk i sør». I Stortingets spørretime 16.01.13 var statsministerens svar på samme spørsmål et tydelig «NEI».

Kan statsministeren avklare hvilken av regjeringens representanter som svarte på vegne av regjeringen?»

Svar:

Klimaproblemet er sammen med bekjempelse av sult og fattigdom blant de aller største utfordringene

verden står overfor. Disse to utfordringene må løses samtidig.

Verden trenger mer energi for å skape nødvendig velstandsutvikling, blant annet i ”sør”. Norge som verdens femte største energieksporør, skal bidra til å levere denne energien. Samtidig skal Norge være en pådriver for en ambisiøs internasjonal klimaavtale i FN-regi. Skal verden lykkes å redusere utslippene i tråd med togradersmålet, må det blant annet etableres en internasjonal pris på utslipp av drivhusgasser.

I Norge legger vi til rette for tiltak som gir lavere utslipp og bedret energieffektivitet, blant annet ved at energibruken i olje- og gassvirksomheten står over-

for en pris på utslipp av CO₂. Det har næringen gjort siden 1991 og i dag er samlet CO₂-pris virksomheten står overfor høy både i nasjonalt og internasjonalt perspektiv. Dette er en av årsakene til at norsk olje og gass har blant de laveste drivhusgassutslippene per produsert enhet internasjonalt.

Det er regjeringens syn at norsk olje- og gassvirksomhet bidrar positivt til å møte verdens behov for energi og utvikling. Videre sikrer regjeringens politikk og virkemiddelbruk at næringens energibruk blir effektiv og utslippene relativt sett lave. Regjeringens petroleums- og klimapolitikk truer derfor ikke folk i ”sør”.

SPØRSMÅL NR. 698

Innlevert 22. januar 2013 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 29. januar 2013 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«Det skal investeres i et nytt isgående forskningsfartøy til 1,5 mrd. kr. Ifølge Tromsø Skipperforening og Maritimt Forum Nord er det lagt opp til at det er Havforskningsinstituttet i Bergen som skal være operatør for fartøyet selv om Norsk Polarforskningsinstitutt skal stå som eier. I Tromsø frykter man nå at disponering av fartøyet inkludert vedlikehold, utstyr, vitenskapelig betjening m.m., skal styres fra Bergen og ikke fra Tromsø.

Legger regjeringen opp til at fartøyet skal driftes fra Bergen?»

BEGRUNNELSE:

Ved innfasing av nytt isgående forskningsfartøy legges det opp til at dagens to isgående forskningsfartøyer, F/F Lance og F/F Helmer Hansen settes ut av drift. Tromsø Skipperforening og Maritimt Forum Nord viser til at når driften av disse to fartøyene fases ut flyttes all drift av isgående forskningsfartøy i Norge fra Tromsø til Bergen. Med de negative konsekvenser dette vil medføre for Tromsøs polarmiljø. Dagens drift av de eksisterende forskningsfartøyer har tilført Tromsø miljøet erfaringsbaserte ferdigheter i arktiske forhold og viktig kunnskapsbase fra polare strøk som er unik.

Svar:

Eierskapet av fartøyet skal utøves i en felles styringsgruppe med en representant fra hver av institusjonene Norsk Polarinstitutt, Havforskningsinstituttet og Universitetet i Tromsø. Polarinstituttet leder styringsgruppen og skal forvalte eierskapet av fartøyet på statens vegne.

Havforskningsinstituttets rederiavdeling vil ha ansvaret for den ordinære driften av fartøyet. Tyngdepunktet av driften vil ligge i Tromsø, hvor også etterforsyning og vedlikehold i hovedsak vil foregå. Havforskningsinstituttet vil ansette en teknisk inspektør i Tromsø og vil ha lagerpersonell og ansvarlig for instrumenteringen i Tromsø. En del av besetningsmedlemmene vil også være hjemmehørende i Nordland, Troms og/eller Finnmark.

Havforskningsinstituttet har etablert betydelig aktivitet i Tromsø med over 70 ansatte. Ledelse av Havforskningsinstituttets aktiviteter i Barentshavet og Polhavet er tilknyttet Havforskningsinstituttets avdeling i Tromsø. Siden de andre store brukerne av fartøyet (Norsk Polarinstitutt og Universitetet i Tromsø) også er i Tromsø innebærer det at toktplanleggingen i hovedsak vil foregå i Tromsø.

Fartøyet hjemmehavn vil bli Tromsø, men jeg legger til grunn at det blir sjelden å se ved kai i Tromsø. Målet må være at dette skipet er mest mulig i bruk i de områdene der det er tenkt å brukes.

SPØRSMÅL NR. 699**Innlevert 22. januar 2013 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen****Besvart 29. januar 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Kurvetåkelys gjør det mulig å hele tiden holde øye med den stiplede linjen i veikanten. Regelen som finnes om dette passer ikke til veistandarden i Norge. Det finnes eksempler der kurvetåkelys har reddet liv.

Hvorfor er det forbudt med kurvetåkelys når dette er noe man har stor glede av på veier uten belysning i Nord-Norge?»

Svar:

Det følger av trafikkreglene § 15, at kurve-/tåke-lys er tillatt brukt sammen med fjernlys, men ikke sammen med nærlys. Årsaken er at andre trafikanter vil bli blendet ved en slik lyskombinasjon og dermed få redusert sikt. Bruk av kurve-/tåke-lys i kombinasjon med nærlys vil derfor kunne utgjøre en trafikkfare.

SPØRSMÅL NR. 700**Innlevert 22. januar 2013 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 12. februar 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Vil statsråden vurdere å fremme forslag om å øke den statlige finansieringsandelen i veiutbyggingsprosjekt hvor kostnadene blir vesentlig høyere enn først antatt, slik som tilfeller er på E-18 gjennom Vestfold og på den måten bidra til noe lavere bomskatt for bilistene som bruker strekningen?»

BEGRUNNELSE:

E-18 gjennom Vestfold ligger an til å bli dyrere enn først antatt. Det medfører at den statlige finansieringsandelen synker.

Svar:

Regjeringens prioriteringer innenfor vegsektoren skjer i forbindelse med arbeidet med stortingsmeldingene om Nasjonal transportplan (NTP), som legges fram for Stortinget hvert fjerde år. I NTP er det beskrevet statlige rammer til ulike formål, herunder forutsatt statlig bidrag til prioriterte utbyggingsprosjekter. Utgangspunktet vil derfor normalt være statlige rammer i tråd med det som er lagt til grunn i stortingsmeldingene om NTP.

Jeg vil likevel understreke at endelig fastsettelse av det statlige bidraget til de enkelte bompengeprojektene blir foretatt på bakgrunn av en konkret vurdering i forbindelse med arbeidet med bompengeprosjeksjonene. I tilfeller med store kostnadsøkninger vil fastsettelse av det statlige bidraget bl.a. være basert på en vurdering av bompengepotensialet i de enkelte bompengeprojektene.

Det er tidligere lagt til grunn en lettbiltakst på 106 kr på E18 gjennom Vestfold. Takstnivået kan senkes betydelig dersom Vestfold fylkeskommune inngår opsjonsavtale eller fastrenteavtale. Samferdselsdepartementet vil også ta initiativ til en ny vurdering av takstnivået etter at Bommestad – Sky er åpnet. Det vil da være en betydelig større sikkerhet for forhold som påvirker bompengeselskapets økonomi og evne til å nedbetale lån. Jeg viser i denne sammenheng til mitt svar på spørsmål nr. 669. For E18 gjennom Vestfold er den konkrete kostnadsøkningen i hovedsak knyttet til prosjektet Bommestad – Sky. Økningen skyldes flere forhold. Blant annet er det i tråd med lokale ønsker vedtatt å bygge en lengre tunnel enn først forutsatt. Det er også valgt en dyrere løsning med skråstagbru over Farriseidet.

SPØRSMÅL NR. 701**Innlevert 22. januar 2013 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun****Besvart 28. januar 2013 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Ansatte i en bedrift som gikk konkurs er sikret at feriepengene og lønn i oppsigelsestiden fra lønnsgarantifondet blir forskuttert via dagpengene. Nav ber de som er bosatt i Sverige om å fylle ut Nav 04-02.05, søknad om attest E-301/N-301 for overføring av dagpengerettigheter.

Kan overføring til den svenske A-kassen føre til at de da ikke får forskuttert pengene, eller at de vil få mindre i dagpenger enn om de var registrert som arbeidssøkere i Norge, og kan eventuelt en grensearbeider velge heller å søke dagpenger i Nav?»

BEGRUNNELSE:

I det tilfelle jeg nå viser til er personen bosatt i Sverige, men han er norsk, og har alltid jobbet i Norge. Han ønsker derfor fortsatt å stå som arbeidssøker i Norge, selv om han har sin bolig i Sverige. Blanketten Nav ber han fylle ut (Nav 04-02.05 Søknad om attest E-301/N-301 til overføring av dagpengerettigheter) frykter han at ødelegger for forskuddet han har rett til via dagpenger inntil pengene fra lønnsgarantifondet blir utbetalt. Informasjonen han mottar fra Nav er motstridende og uklar, noe som er en ekstra belastning. Det er viktig for en som blir arbeidsledig å få klarhet i sine rettigheter, og om det har noen økonomisk betydning om pengene utbetales av A-kassen eller av Nav. Informasjonen på Nav sin nettside kan også virke uklar når det gjelder arbeidsledige grensearbeideres rett til selv å velge hvor vedkommende skal registrere seg som arbeidssøker.

Svar:

Personer som har vært ansatt i en virksomhet som går konkurs i Norge, kan på vilkår som følger av lov 14. desember 1973 nr. 61 om statsgaranti for lønnsgaranti ved konkurs mv., få dekning for utestående lønnskrav. Både behandlingen av konkursboet som

sådan, og av de enkelte lønnskravene, kan være tidkrevende. Dermed kan det ta lang tid før lønnsgarantimidlene blir utbetalt. For å sikre den enkelte arbeidstakeren inntekt i perioden frem til utbetaling, er det etablert en ordning med forskuttering av lønnsgarantimidler i form av dagpenger fra Arbeids- og velferdsetaten. Ordningen er nærmere regulert i forskrift 16. september 1998 nr. 890 om dagpenger under arbeidsløshet, kapittel 2.

Grensearbeidere som har blitt helt arbeidsløse fra arbeid i Norge, og som under det siste arbeidsforholdet har vært bosatt i et annet EØS-land enn Norge, skal søke arbeidsløshetsytelser fra bosettingslandet. Dette følger av EU-trygdeforordningen, EC 883/2004, artikkel 65 nr. 2, som ble gjort gjeldende for Norge fom. 1. juni 2012. "Grensearbeider" er iht. trygdeforordningen en person som har vært bosatt i et annet land enn arbeidslandet, og som har reist tilbake til bosettingslandet minst en gang i uken. Gitt at personen denne saken gjelder omfattes av denne definisjonen og er helt arbeidsløs, skal han motta dagpenger fra bosettingslandet, altså Sverige. Det betyr at det er riktig at dagpengerettighetene søkes overført til Sverige, slik han er bedt om. Det er fullt mulig å være registrert som arbeidssøker både i Norge og Sverige, selv om man bare kan få arbeidsløshetsytelser fra ett land.

Lønnsgarantimidler skal han likevel ha fra Norge, siden bedriften som gikk konkurs, var i Norge. Dette innebærer at forskutterte lønnsmidler i form av dagpenger, rimeligvis også må utbetales fra Norge. Arbeids- og velferdsdirektoratet, som også forvalter lønnsgarantiordningen, har opplyst at dette skal være gjeldende praksis.

Jeg har ikke anledning til å gå nærmere inn i den konkrete saken, men oppfordrer i stedet den enkelte om å ta kontakt med Arbeids- og velferdsetaten med ytterligere spørsmål.

SPØRSMÅL NR. 702**Innlevert 22. januar 2013 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal****Besvart 31. januar 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Utbyggingen av nye E18 i Østfold er delt inn i en rekke parseller. Planleggingen har vært lite helhetlig og denne klattvise utbyggingen fordyrer prosjektet betydelig.

Hva vil statsråden gjøre for å redusere kostnadene og øke effektiviteten ved bygging av ny vei?»

BEGRUNNELSE:

Før byggingen av ny E18 kom i gang ble strekningen delt i ni ulike parseller. En rapport fra NTNU viser nå at denne klattvise utbyggingen gjør at kostnadene blir 20-30 prosent høyere enn nødvendig. Forskere fra Vista Analyse beregner det som svært lite kostnadseffektivt å splitte syv mil vei opp i ni parseller.

NTNU-rapporten peker på at entreprenørene hindres i å jobbe effektivt, og at det har blitt høyere priser enn nødvendig. Det pekes i rapporten på at en mer samlet planlegging kunne ha gitt store innsparinger.

Svar:

Jeg er enig i at det er behov for å effektivisere planlegging og utbygging av samferdselsprosjekter.

Regjeringen arbeider med tiltak for å effektivisere planleggingen etter plan- og bygningsloven og prosessen knyttet til praktisering av kvalitetssikrings-systemet for store statlige prosjekter (KVU/KS1-ordningen). Dette arbeidet baserer seg på en rapport fra en arbeidsgruppe som leverte sitt forslag i april i fjor. Saken er omtalt i Prop. 1 S (2012 – 2013) for Samferdselsdepartementet.

Statens vegvesen arbeider kontinuerlig med hvordan de kan gjennomføre planleggingen mer effektivt innenfor gjeldende regelverk gjennom organiseringen og gjennomføringen av etatens planleggingsarbeid, for eksempel forbedringer av prosjekt-

organiseringen, bestillingssystemet, styringen av ressursene og gjennom videreutvikling av sitt kvalitets-system.

For å kunne møte økt aktivitet i anleggsmarkedet har Samferdselsdepartementet i Prop. 1 S (2012-2013) påpekt nødvendigheten av en mer differensiert strategi for å øke effektiviteten. Sammenhengende utbygging av lengre strekninger er blant tiltakene som inngår i dette. Statens vegvesen har, i likhet med Vista Analyse, tidligere gjort beregninger som viser at sammenhengende utbygging av lengre strekninger kan gi betydelige besparelser gjennom reduserte byggekostnader, reduserte byggherrekostnader og tidligere realisering av samfunnsnytt.

Grunnlaget for utbyggingen av E18 i Østfold ble behandlet av Stortinget i 2000. I de senere år har Regjeringen lagt fram flere prosjekter der utbyggingen over lengre strekninger er sett under ett. Eksempler på dette er E6 Gardermoen – Kolomoen (65 km, ferdigstillelse 2009 -2014), E6 i Gudbrandsdalen; Ringebu – Otta (Jf. Prop. 51 S (2012 – 2013)), E18 i Vestfold (bl.a. med strekningen Gulli – Langåker på 25 km som bygges i ett) og den planlagte utbyggingen av E6 på Helgeland. Det har de senere årene vært en utvikling mot en mer kontinuerlig utbygging over lengre strekninger. Dette er mulig fordi denne regjeringen har økt midlene til vegbygging betydelig. Bl.a. for å utnytte markedet best mulig er de lengre strekningene som regel delt i flere entrepriser. Det er også slik at det ikke alle steder har vært mulig å bygge sammenhengende. Dette skyldes særlig plansituasjonen på strekningen. Det står likevel fast at utbyggingen, bl.a. på strekningene nevnt over, i økende grad foregår kontinuerlig.

Regjeringen vil komme nærmere tilbake til spørsmål om raskere planlegging og gjennomføring av samferdselsprosjekter i stortingsmeldingen om Nasjonal transportplan 2014-2023.

SPØRSMÅL NR. 703**Innlevert 22. januar 2013 av stortingsrepresentant Arve Kambe****Besvart 31. januar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap har foreslått å redusere landets 20 110-sentraler til 11 hvor kun to er foreslått lagt til Vestlandet. Høringsfristen er svært knapp og prosessen er ment å være fullført allerede i april 2013. Svært mye tyder på at både Helse Fonna og Haugaland og Sunnhordland politidistrikt vil bestå som egne enheter i fremtiden også, og dermed er det ingen logikk å legge ned 100-sentralen for brann i Haugesund.

Vil statsråden sette seg grundig inn i regionens behov ved ankebehandlingen?»

BEGRUNNELSE:

Direktoratet foreslår å redusere antall sentraler til 11 hvorav sju er foreslått til Oslo-regionen med en anslått tidsbruk på en time mellom sentralene. Resten av Norge skal få fire.

Det pågår et arbeid med et felles nødnummer og felles nødsentraler. I tillegg har man også 112- og 113-sentraler som ikke er berørt av denne omleggingen som DSB foreslår. Jeg har forståelse av at DSB vil vise handlekraft og gjennomføringsevne etter 22. juli-kommisjonens konklusjoner, men stiller meg undrende til om resten av Norge, utover Oslo-regionen, er tjent med en slik struktur som DSB legger opp til.

Det foreslås bl.a. å slå sammen 110-sentralene fra Haugaland- og Sunnhordland politidistrikt og Rogaland politidistrikt selv om begge disse er store og robuste enheter fra før. Det hører også med til historien at regjeringen har utsatt saken om nye politidistrikt, samt at begge nevnte politidistrikt ikke skiller seg ut som åpenbare sammenslåingskandidater, slik situasjonen er for en god del andre politidistrikt. Det blir derfor underlig å samle deler av funksjonene på nåværende tidspunkt.

Helse Fonna har i stor grad den samme geografiske avgrensingen som politidistriktet. Dermed er strukturen i dag lagt logisk opp på flere felt innen statlige virksomheter. Det vil være en styrke at det er sammenfall mellom nødetatenes geografiske grenser

for operativt ansvar. Ny teknologi bør gjøre det enkelt og praktisk ved at ulike sentraler avlaster hverandre ved større kriser.

Selv om den teknologiske utviklingen går svært bra og etableringen av Nødnett i denne delen av landet kan komme i 2014, så er det viktig med lokal kunnskap i nød-sentralene. Et langstrakt land som Norge med mange kommuner, kyststrekninger, fylker, distrikter og ulike stedsnavn og adresser gjør det utfordrende å finne den rette balansen. Jeg mener DSB har gått for drastisk til verks, ovenfor Vestlandet og minner om at det er knapt 10 år siden antall sentraler ble redusert fra 47 til 24.

Det må være god bemanning og ivaretagelse av flere og større ulykker samtidig. Derfor er jeg enig i at strukturen bør revideres, slik DSB er i gang med, men jeg kan ikke se at Norge trenger kun 11 nødsentraler hvorav sju er i Oslo-regionen. Selve oppgavene som skal løses etter at ulykkes- og nødmeldinger er innmeldt skal jo fortsatt løses lokalt.

Det pågår planer om interkommunalt brannvesen for kommuner i Haugesund-regionen. Dette vil styrke en fortsatt 110-sentral som grenser til Bjørnefjorden i nord og Boknafjorden i sør med lange ferjestrekninger på begge sider. Det bor over 150.000 mennesker innenfor denne sentralens område.

Etter mitt syn har Haugesund-regionen høy kvalitet på regionens 110-sentral med en robust og faglig håndteringsevne hos operatørene som ytterligere vil bli styrket i fremtiden gjennom teknologi og samarbeid.

På denne bakgrunn ber jeg at statsråden og departementet følger utviklingen nøye og med regjeringens øyne ser på et bedre balansepunkt enn DSB har gjort, dersom klage fra Haugesund-regionen kommer til behandling i departementet.

Svar:

Dersom det kommer klage fra Haugesund-regionen vil jeg ta både representantens innspill og andre innspill fra de klagende kommunene i betraktning.

SPØRSMÅL NR. 704**Innlevert 22. januar 2013 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen****Besvart 29. januar 2013 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Hva mener departementet er en akseptabel saksbehandlingstid for søknader om gjennomsnittsberegning av arbeidstid?»

BEGRUNNELSE:

Næringsorganisasjoner melder at mange søknader til Arbeidstilsynet om gjennomsnittsberegning av arbeidstid etter arbeidsmiljøloven § 10-5 (3) ofte tar svært lang tid. Det er viktig for næringslivet å kunne få rask avklaring på muligheten for å påta seg oppdrag som fordrer mer fleksibel arbeidstid i en periode. Det er derfor formålstjenlig å få på det rene om statsråden mener saksbehandlingstiden i dag er tilfredsstillende.

Svar:

Arbeidstilsynet har opplyst at de i 2011 mottok 1287 søknader om dispensasjon fra reglene om gjennomsnittsberegning av arbeidstiden. I 2012 var tallet 1177 søknader. Arbeidstilsynet har ikke i denne omgang foretatt en fullstendig gjennomgang av saksbehandlingstiden for alle sakene som behandles i løpet av et år. Tilsynet har imidlertid hentet ut opplysninger om søknadsbehandlingen for fire uker i 2012 fra alle sju regioner. Gjennomsnittlig saksbehandlingstid for disse sakene opplyses å være 21 dager.

Saksbehandlingstiden i Arbeidstilsynet for søknader om dispensasjon fra arbeidstidsreglene varierer, avhengig av blant annet type sak og hvor dekkende informasjonen i søknaden er. Mange saker behandles på kort tid, men andre saker kan ta noe lengre tid å behandle. Dette gjelder særlig dersom innhentning av ytterligere opplysninger er nødvendig eller sakene er spesielt komplekse. I det uttrekket Arbeidstilsynet har gjort varierer behandlingstiden fra bare noen få dager, til noen saker hvor saksbehandlingstiden har vært to til tre måneder. I langt de fleste av sakene i det aktuelle uttrekket, har behandlingstiden variert mellom 7 dager til 27/28 dager. For å gjøre søknadsprosessen så smidig som mulig, er det lagt ut informasjon om hva som er nødvendig for å få behandlet søknadene på Arbeidstilsynets nettsider. Det pågår dessuten i Arbeidstilsynet et arbeid for generell forbedring og effektivisering av både søknadsprosessene og saksbehandlingen av arbeidstidssøknader.

Departementet er av den oppfatning at den gjennomsnittlige saksbehandlingstiden på 21 dager må anses akseptabel og i tråd med forvaltningsloven § 11 a. Jeg vil også vise til Arbeidstilsynets arbeid for en generell forbedring og effektivisering av både søknadsprosessene og saksbehandlingen av arbeidstidssøknader.

SPØRSMÅL NR. 705**Innlevert 23. januar 2013 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde****Besvart 25. januar 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«For 2013 økte regjeringen innslagspunktet for formuesskatt (fra 750 000 til 870 000 kroner). Ligningsverdien for næringsseiendom og sekundærbolig ble imidlertid økt.

Hvordan anslår finansministeren at denne endringen slår ut for følgende inntektsgrupper; inntekt under 250 000 kroner, inntekt mellom 250 000 og 500 000 kroner, inntekt mellom 500 000 og 1 mill.

kroner, inntekt fra 1 til 3 mill. kroner, inntekt fra 3 til 5 mill. kroner, inntekt fra 5 til 10 mill. kroner og inntekter over 10 mill. kroner?»

Svar:

Bunnfradraget i formuesskatten er økt fra 750 000 kroner i 2012 til 870 000 kroner i 2013 (fra 1,5 mill. kroner til 1,74 mill. kroner for ektepar).

Samtidig ble ligningsverdiene av sekundærbolig og næringseiendom økt fra 40 til 50 pst. av anslått markedsverdi. Endringene ble samlet anslått å redusere

provenyet med 20 mill. kroner påløpt og 16 mill. kroner bokført i 2013.

Tabell 1 viser hvordan de ovennevnte endringene påvirker skatten i ulike intervaller for bruttoinntekt.

Tabell 1 Gjennomsnittlig endring i skatt i ulike intervaller for bruttoinntekt. Endringer i formuesskatten i 2013 sammenlignet med lønns- og prisjusterte 2012-regler (referansesystemet). Alle personer 17 år og eldre. Negative tall betyr lettelser. Kroner

Bruttoinntekt. Tusen kroner	Antall	Endring i skatt. Alle personer. Mill. kroner	Gjennomsnittlig endring i skatt. Kroner
0 - 250	1 286 900	-41	0
250 - 500	1 748 900	-122	-100
500 - 1000	929 000	10	0
1000 - 3000	150 500	88	600
3000 - 5000	5 600	23	4 100
5000 - 10000	2 100	12	5 800
10000 og over	800	10	12 600
I ALT	4 123 900	-20	0

Kilde: Statistisk sentralbyrås skattemodell, LOTTE-Skatt.

SPØRSMÅL NR. 706

Innlevert 23. januar 2013 av stortingsrepresentant Siri A. Meling

Besvart 1. februar 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Kols-koffertprosjektet ved Dalane Distriktsmedisinske senter i Egersund er vedtatt avvirket fra 1. mars. SUS har ikke prioritert penger til å overta og drive prosjektet videre på tross av at prosjektet har tverrpolitisk støtte i Stortinget og har mottatt lovord fra ulike delegasjoner som har vært på besøk, blant annet fra øverste politiske myndigheter innenfor helsesektoren.

Vil statsråden ta initiativ til at prosjektet kan videreføres og pasientene får beholde sitt tilbud mens det evalueres med sikte på en mer varig løsning?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med behandling av statsbudsjettet for 2013 har en enstemmig helse- og omsorgskomite i Innst. 11 S (2012-2013), kap. 761 Omsorgstjenester, post 21 Spesielle driftsutgifter skrevet følgende merknad:

"Komiteen vil vise til at forsøksprosjektet med kols-koffert ved Dalane distriktsmedisinske senter er et godt eksempel på hvordan innovasjon bidrar til å ta vare på kroniske pasienters behov, slik en samlet komité bemerket i Innst. 422 S (2010-2011)."

Kols-pasientene har tidligere vært en gruppe som ikke har vært høyt prioritert og som opptok mange sengeplasser i Rogaland. Dette var en del av bakgrunnen for beslutningen om kols-koffertprosjektet. Fremtidens helsevesen vil sannsynligvis i ennå større grad benytte seg av teknologiske tjenester som kan bidra til å sette pasientene i sentrum i forhold til både trygghet, tjenester og kvalitet, men som også gir kostnadseffektive resultater.

Jeg tillater meg å håpe at helse- og omsorgsministeren ser verdien av kontinuitet i prosjektet for pasientenes del, og for å beholde og vedlikeholde kompetansen knyttet til kols-koffertprosjektet mens prosjektet evalueres.

Svar:

Å utvikle tjenestene til kronikergrupper er et prioritert område for denne regjeringen. Dette er et kjerneelement i samhandlingsreformen. Vi må forebygge, og samtidig sørge for at pasienter med KOLS-sykdom blir fulgt opp tett. Til våren legger jeg frem to stortingsmeldinger – en om folkehelse og en om innovasjon i omsorg. Her vil forebygging, effektiv rehabilitering og et sammenhengende behandlingstilbud til kronikergrupper, slik som KOLS-pasienter, være viktige temaer.

Tiltakene i samhandlingsreformen gir KOLS-pasienter en bedre hverdag. Mange KOLS-pasienter har opplevd hyppige innleggelse på sykehus, og det kan være en påkjenning. Nå har kommunene fått økonomiske insentiver til å bygge opp alternative tilbud i kommunen, slik at innleggelse på sykehus kan unngås så langt det er forsvarlig.

Kommunene har fått midler til å bygge opp det vi kaller øyeblikkelig-hjelp-døgntilbud. Det vil si at kronikere som KOLS-pasienter, kan få akutt hjelp i nærheten av bosted. Mange vil dermed slippe påkjenningen av en sykehusinnleggelse.

Fysisk aktivitet er viktig for å forebygge sykdommer, og er også avgjørende for KOLS-pasienter med behov for å opprettholde lungekapasitet. Det hever livskvaliteten. Gjennom samhandlingsreformen har kommunene fått penger til å opprette frisklivssentra-ler. Her får kronikere veiledning i alt fra kosthold til røykeslutt, og tilbud om fysisk aktivitet. I 2009 hadde

70 kommuner etablert frisklivssentra-ler, og to år senere var tallet doblet. Svært mange kommuner har altså dette tilbudet i dag, og flere er på vei.

Den nye fastlegeforskriften understreker fastlegenes ansvar for tett oppfølging av kronikere. Dette gir trygghet og mer tilgjengelig hjelp.

I 2013 har vi satt av 30 mill. kroner som kommunene skal bruke til å utvikle gode modeller for hverdagsrehabilitering og behandling av kronikere, slik som KOLS-pasienter.

Helsedirektoratet har nylig laget nye nasjonale faglige retningslinjer og veileder for forebygging, diagnostisering og oppfølging av personer med kols. Denne gir blant annet føringer for tidlig diagnostisering hos fastlegene. Direktoratet jobber med at dette blir tatt i bruk i kommunene.

KOLS-koffert-prosjektet i Dalane har fått statlige utviklingsmidler i 2010, 2011 og i 2012. Jeg har vært i kontakt med Helse Vest RHF og bedt om status i saken. De opplyser at KOLS-koffert-prosjektet ikke er nedlagt, men har gått over i en evalueringsfase. Videre opplyses det at når resultatene er klare, vil Helse Stavanger HF vurdere om det er aktuelt å rulle dette ut i større skala for å dekke hele befolkningen i området.

Jeg har tillit til at Helse Vest RHF følger opp effektive tiltak som kan bidra til å utvikle helsetjenesten i samarbeid med kommunene i regionen og som en del av samhandlingsreformen.

SPØRSMÅL NR. 707

Innlevert 23. januar 2013 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein

Besvart 30. januar 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Ser statsråden urimeligheten av og konkurransevridningen i forhold til norske næringsdrivende som ligger i at utenlandske arbeidstakere med fast jobb i Norge kan benytte utenlandsk registrert bil, så lenge de kan vise til familie i hjemlandet som de søker, og således slipper å betale bilavgifter?»

Svar:

Det klare utgangspunkt er at kjøretøy som skal benyttes i Norge må utstyres med norske kjennemerker, og det må betales norske avgifter. Fra dette utgangspunkt er det gjort unntak for personer som bor

utenfor Norge, og for personer som bor her for en tidsbegrenset periode (i utgangspunktet ett år).

»Personer som bor utenfor Norge» omfatter blant annet turister og pendlere, og det er vel først og fremst pendlerne som spørsmålet fra representanten Leirstein retter seg mot. Pendlere kan ta med bil fra der de bor når de er i Norge. De fleste land det er naturlig å sammenligne seg med har tilsvarende regler. De vil si at personer bosatt i Norge kan ta med seg sine norskregistrerte kjøretøy når de pendler til utlandet.

Hvor en person er bosatt er regulert i forskrift 20. juni 1991 nr. 381 om avgiftsfri innførsel og midlerti-

dig bruk av utenlandskregistrert motorvogn i Norge (midlertidigforskriften). Regelverket er utformet slik at det ikke er enhver type familie i utlandet som gjør det mulig å kjøre utenlandsk bil her. Personen må ha ektefelle og/eller mindreårige barn i utlandet. Det kreves også at disse besøkes regelmessig. Bakgrunnen for dette er at vi ønsker at personer som pendler til den nære familien sin i utlandet, skal ha mulighet til å ha med seg bilen sin hit. For å motvirke misbruk og forskjellsbehandling setter regelverket imidlertid bestemte vilkår. Motorvogn som innføres avgiftsfritt

i henhold til midlertidigforskriften, skal kun benyttes midlertidig og senere gjenutføres. Regelverket stiller også krav om at bilen skal tas med ut når personen ikke er i Norge. Det forutsettes derfor at personene det gjelder, bruker bilen sin til å kjøre frem og tilbake mellom familien sin i utlandet og Norge.

Dersom en utenlandskregistrert motorvogn benyttes i strid med regelverket, skal merverdiavgift og engangsavgift betales. Overtredelse av regelverket kan også føre til illeggelse av administrativt tillegg eller anmeldelse.

SPØRSMÅL NR. 708

Innlevert 23. januar 2013 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein

Besvart 31. januar 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Mener statsråden at dagens system med å kontrollere godkjent forsikring og EU-kontroll på utenlandske biler i Norge anses godt nok?»

Svar:

Kravene til et kjøretøys tekniske stand sikres i EU-/EØS-området primært gjennom periodisk kjøretøykontroll (EU-kontroll). Den periodiske kontrollen skal gjennomføres i kjøretøyets registreringsland og medlemsstatene er gjennom EU-direktiv forpliktet til å sikre at kontrollen gjennomføres.

I tillegg er kontroll langs veg et viktig virkemiddel for å ivareta en forsvarlig teknisk tilstand på kjøretøyparken. Et kjøretøy vil uavhengig av registreringsland kunne bli stoppet for kontroll langs veg i de EU-/EØS-land kjøretøyet trafikkerer.

Alle forsikringsselskaper som tilbyr trafikksikring i Norge er forpliktet til å være medlem av Trafikkforsikringsforeningen (TFF). TFF har avtaler med tilsvarende foreninger i 45 land. Dersom en motorvogn fra et avtalelandene gjør skade i Norge, skal TFF eller den TFF har bemyndiget, behandle og

gjøre opp skaden på vegne av det utenlandske forsikringsselskapet som har ansvarsforsikringen på motorvognen (Grønt Kort-systemet).

En uttømmende kontroll utover de tiltakene som er nevnt over, av hvorvidt utenlandske kjøretøy har godkjent forsikring og om de har gjennomført og fått godkjent periodisk kjøretøykontroll i sitt hjemland, er imidlertid vanskelig å gjennomføre rent praktisk. Kommisjonen har lagt frem et forslag om å innskjerpe og samordne de tekniske kontrollene av kjøretøy, både periodisk (EØS-kontrollen) og utekontrollene. Jeg legger til grunn at dette vil sikre den tekniske tilstanden for utenlandske kjøretøy bedre og lette vår nasjonale kontroll av slike, dersom forslaget blir vedtatt.

Avslutningsvis vil jeg nevne at det også arbeides med å bedre mulighetene for gjensidig utveksling av opplysninger fra og til nasjonale myndigheter innen EØS-området om kjøretøy registrert i disse landene. Det er inngått en intensjonsavtale om tilslutning fra Norges side. Ferdigstillelse av de nødvendige tekniske løsningene ligger imidlertid noe frem i tid for de fleste av avtalelandene.

SPØRSMÅL NR. 709**Innlevert 23. januar 2013 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 1. februar 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Jeg viser til spørsmål i stortingets spørretime 23.2.2013 om sikkerhet og beredskap på Bergensbanen og svarene gitt av statsråden. I forhold til beredskap og risiko knyttet til redningsarbeid og evakuering vinterstid på høyfjellet i vinterkulde, svarte statsråden at værforhold i større grad må avgjøre om tog sendes over fjellet. Målet for JBV og NSB bør jo være oppetid og ikke tog som ikke går. Havarikommisjonen anbefalte beredskapsmessig koordinering gjennom DSB.

Hvordan følges dette opp for å bedre beredskapen?»

Svar:

Samferdselsdepartementet sendte 18. juni 2012 Havarikommisjonens rapport fra brannen på Hallingskeid til Justis- og beredskapsdepartementet til vurdering og oppfølging. Samferdselsdepartementet ble gjort kjent med at Justis- og beredskapsdepartementet oversendte rapporten til DSB 23. juli 2012. DSB ble bedt om å vurdere og eventuelt følge opp Havarikommisjonens sikkerhetstilråding og øvrige opplysninger i Havarikommisjonens rapport innen eget ansvarsområde. DSB er, med hjemmel i brann- og eksplosjonsvernloven, nasjonal brannmyndighet og sentral tilsynsmyndighet overfor kommunale brann- og redningsvesen. Justis- og beredskapsdepartementet ble orientert om DSBs vurderinger og forslag til videre oppfølging i brev av 10. oktober 2012.

Beredskapen på høyfjellet krever god samordning av samfunnets ressurser. Jernbaneverket og NSB har ansvaret for å minimalisere risikoen for at ulykker skjer, mens politiet og Hovedredningssentralen har ansvaret for å koordinere redningsaksjoner. Brann- og redningsvesenet vil være en viktig redningsressurs ved en ulykke.

Jeg er gjort kjent med at DSB 25. september 2012 sendte en henvendelse til bl.a. NSB og Jernbaneverket. Jernbaneverket oppfordres her til å videreføre et initiativ om å etablere en prosjektgruppe som skulle se på de felles utfordringene med en ulykke på høyfjellet. Av forskjellige årsaker er arbeidet med gruppen forsinket, men det har i mellomtiden vært kontakt og møter mellom operativt ansvarlige hos de berørte myndigheter. Jeg har blant annet fått opplyst at det har vært avholdt to kontaktmøter mellom DSB og Jernbanetilsynet i desember 2012. I tillegg ble det i desember 2012 avholdt to møter med blant annet DSB og Jernbaneverket. Tema for flere av møtene har vært risiko- og sårbarhetsanalyse for prioritering av nødnettbygging i jernbanetunneler. Samband og kommunikasjon, som Nødnett, er en viktig forutsetning for at brann- og redningsvesenene skal kunne håndtere hendelser. Møtene er en viktig del av samordningen mellom relevante aktører for bedre tilrettelegging av beredskapen langs jernbanen.

Jeg har videre blitt informert om at DSB vil invitere til nytt kontaktmøte med Jernbaneverket i løpet av våren 2013 for å gjennomgå og tydeliggjøre roller i forbindelse med beredskap langs jernbanen. Brannen på Hallingskeid vil bli drøftet i denne anledning.

Regjeringen har for øvrig, som varslet i Meld. St. 29 (2011-2012), gitt DSB i oppdrag å lede en arbeidsgruppe som skal se på hvordan de samlede ressursene som legges inn i kommunenes brann- og redningsvesen kan utnyttes best mulig og i samhandling med andre beredskapsaktører. Problemstillinger knyttet til hendelsen på Hallingskeid vil bli inkludert i dette arbeidet. DSB skal sende arbeidsgrupperapporten med direktoratets tilråding til Justis- og beredskapsdepartementet innen 1. desember 2013.

Jeg vil be om at Jernbaneverket viderefører arbeidet med prosjektgruppen, som skal se på de felles utfordringene med en ulykke på høyfjellet, i nær kontakt med DSB og andre interessenter.

SPØRSMÅL NR. 710**Innlevert 23. januar 2013 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 30. januar 2013 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for når den varslede mineralstrategien, eventuelt meldingen, vil foreligge?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med Stortingets behandling av Meld St 22 (2011-2012) Verktøy for vekst - om Innovasjon Norge og SIVA SF, ble det fra regjeringens side signalisert at det ville bli lagt frem en egen sak med målsetning om å legge til rette for økt verdiskaping og sysselsetting gjennom vekst i mineralnæringen i Norge.

Svar:

Regjeringen har besluttet at det skal utarbeides en strategi for mineralnæringen som etter planen skal legges fram tidlig i 2013. Det er viktig å ha en grundig prosess før strategien legges fram. Nærings- og handelsdepartementet har fått en rekke innspill, og det er holdt innspillsmøter og temamøter med en rekke ulike organisasjoner og aktører. Det ble også 4.12.2012 holdt innspillskonferanse om de mest sentrale temaene i strategien. Vi er nå helt i sluttfasen av arbeidet med strategien.

SPØRSMÅL NR. 711**Innlevert 24. januar 2013 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 1. februar 2013 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«14. april vil markere fireårsdagen for at Miljøverndepartementet fikk saken om trasevalg for E6 gjennom Åkersvika til avgjørelse. I to valgkamper og ved flere andre anledninger har sentrale regjeringspolitikere lovet en avgjørelse slik at framdrift og planlegging ikke hindres eller forsinkes av beslutningsvegring i departementet.

Vil statsråden ta den beslutningen alle venter på, og som alle har lovet om å følge eksisterende trase for ny firefeltsveg i Åkersvika, eller vil han feire 4-årsdagen?»

Svar:

Miljøverndepartementet har sammen med andre berørte departementer arbeidet kontinuerlig med å finne en god løsning i denne saken. Samtidig vil jeg peke på at saken er svært spesiell og langt mer komplisert enn flesteparten av de innsigelsessakene vi får til behandling. Dette skyldes ikke minst at utvidelsen av veien langs eksisterende trase innebærer inngrep i et naturreservat. De juridiske rammebetingelsene for å kunne godkjenne et slikt inngrep er forelagt Lovav-

delingen i Justisdepartementet. Naturreservatet inneholder Norges første Ramsarområde. Det er strenge internasjonale overenskomster for hvordan slike Ramsarområder skal behandles.

Det foreligger svar fra Lovavdelingen i Justisdepartementet i forhold til forutsetningene for å kunne vedta alternativ A (utvide eksisterende E6 til 4-felt) innenfor rammen av naturmangfoldlovens bestemmelser for inngrep i verneområder. Lovavdelingen peker på flere forhold som må være avklart for å kunne ta endelig stilling til om alternativ A kan velges innenfor rammen av naturmangfoldlovens bestemmelser.

Med dette utgangspunktet arbeider vi nå med hvilke krav som må stilles til utvidelsen av E6, for at vi ikke skal bryte Ramsarkonvensjonen og naturmangfoldlovens bestemmelser.

Jeg kan ikke angi når min avgjørelse vil foreligge. Vi samarbeider tett med andre berørte departementer. Dette for å sikre en avgjørelse basert på gjennomførbare forutsetninger, slik at ikke videre framdrift og planlegging hindres.

SPØRSMÅL NR. 712**Innlevert 24. januar 2013 av stortingsrepresentant Solveig Horne****Besvart 4. februar 2013 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Deler statsråden undertegnede bekymring for kvaliteten i barnehagen, og hvilke umiddelbare tiltak vil statsråden iverksette for å sikre barna et godt barnehagetilbud?»

BEGRUNNELSE:

Mer enn dobbelt så mange foreldre har kontaktet Foreldreutvalget for barnehager (FUB) i 2012 i forhold til året før. Flere og flere foreldre klager på barnehager og mest klager en på bemanningen. En ser også flere plasser at foreldre nekter å betale for plassen før barna deres får det pedagogiske tilbudet de har krav på. Foreldrene vil at barnet skal ha trygge fang å sitte i, mange nok hender som hjelper og øyne som ser barna. Etter at regjeringen overførte finansieringen av barnehagene til kommunesektorer har vi sett alt for mange eksempler på kommuner som kutter i sine budsjetter til barnehagen og som igjen går utover kvaliteten i barnehagene.

Svar:

Barnehager med kompetent personale er avgjørende for å kunne gi alle barn et godt pedagogisk tilbud. Regjeringen arbeider systematisk med å styrke kompetansen til alle ansatte i barnehagen. Siden 2006 er ressursinnsatsen til kvalitetstiltak i barnehagen tredoblet. For 2013 er det bevilget 150 millioner kroner til kompetansetiltak. Dette er tiltak både for å beholde og styrke kompetansen til dagens barnehagelærere og for kompetansetiltak til de øvrige ansatte.

En ny rapport fra NOVA i 2013, som bygger på tilsvarende undersøkelser foretatt i 2003 og 2008, viser at sektoren har beveget seg mot å gi barna et mer likeverdig barnehagetilbud.

Regjeringen i gang med en langsiktig satsing på kompetanse og rekruttering i barnehagene: prosjektet GLØD. Målet er å heve kompetansen i barnehagen, bedre omdømmet for arbeid i barnehage og å øke søkningen til barnehagelærerutdanningen.

Arbeidet med rekruttering av nye studenter er en sentral del av satsingen. Kampanjen Verdens fineste stilling ledig har så langt vært meget vellykket. Økningen av kvalifiserte søkere til førskolelærerstudiet i 2012 var på hele 18 % sammenlignet med 2011. Kampanjen skal videreføres de tre neste årene.

Departementet har igangsatt en rekke kompetanse- og rekrutteringstiltak som vil bli videreført i 2013, dette omfatter blant annet:

- Lederutdanning for styrere i alle landets barnehager
- Arbeidsplassbasert førskolelærerutdanning for assistenter i barnehagen
- Videreutdanning i pedagogisk utviklingsarbeid i barnehagen
- Kompetanseheving for assistenter
- Lokale kompetansetiltak og pilotprosjekt i regi av Fylkesmannen
- Kompetanseheving for kommunen som barnhagemyndighet
- Videreutdanning i barnehagepedagogikk
- Veiledning for nyutdannede førskolelærere. Målet er at alle nyutdannede førskolelærere skal få tilbud om veiledning det første året i yrket.

Ny barnehagelærerutdanning vil gjelde fra høsten 2013. Utdanningen vil blant annet ha større vekt på kunnskap om de yngste barna, på ledelse og ansvaret personalet har for å oppdage og følge opp barn med ulike behov.

Personalets kompetanse og voksentettheten er de strukturfaktorene som har størst betydning for barnas trivsel og utvikling. Flere voksne gir mulighet for bedre kvalitet på relasjoner og samhandling. Lav voksentetthet gjør at barna får mindre oppmerksomhet, omsorg, respons og stimulering. Det er derfor viktig at landets kommuner ikke legger opp til kutt i barnehagenes bemanning for å spare. Det vil kunne få uheldige følger for kvaliteten i sektoren som vi har bygd opp over år.

Vi har en god rammeplan for barnehagen som setter klare krav til kvaliteten på tilbudet. Barnehageeier er forpliktet til å følge barnehageloven når det gjelder å ha nok og kompetente førskolelærere og totalt antall ansatte. Den enkelte kommune som lokal barnehagemyndighet, har det overordnede ansvaret for å sikre at barna får et godt og forsvarlig barnehagetilbud. Kommunen skal gjennom aktiv veiledning, godkjenning og tilsyn påse at barnehagene i kommune drives i tråd med regelverket. Fylkesmannen fører tilsyn med kommunen som lokal barnehagemyndighet.

Barnehagelovutvalget (NOU 2012:1) går inn for at minst halvparten av de ansatte i barnehagene skal være førskolelærere. Samtidig foreslår utvalget å lov-

feste en tallfestet bemanningsnorm for barnehagene som krever at det vil være minimum en ansatt per tredje barn under tre år og minimum en ansatt per sjetten barn over tre år. Utvalgets utredning har vært på bred høring.

Jeg tar sikte på å legge fram en stortingsmelding om framtidens barnehage denne våren. Parallelt med meldingen arbeider departementet med en ny og helhetlig kompetansestrategi for alle ansatte i barnehagen. Strategien vil inneholde både kompetanse- og rekrutteringstiltak.

Jeg vil til slutt understreke at foreldre har gode muligheter til å påvirke barnehagens innhold og utforming, både gjennom barnehagens samarbeidsutvalg og ved å kontakte barnehagemyndigheten når ikke regelverket følges. Det nasjonale Foreldreutvalg for barnehagen (FUB) gjør en viktig jobb for å sikre at foreldrestemmen blir hørt i barnehagepolitiske saker og som veileder for enkeltforeldre og grupper av foreldre lokalt.

SPØRSMÅL NR. 713

Innlevert 24. januar 2013 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg

Besvart 31. januar 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«E6 over Kvænangsfjellet har i det siste vært helt eller delvis stengt. Årsaken er sammensatt, manglende sikt på grunn av vind og snø er en årsak, men det er også stilt spørsmål om det er nok bemanning og om utstyret er godt nok for en høyfjellsovergang. Sterk stigning og dårlig kurvatur gjør behovet for mer langsiktige tiltak som snøoverbygg og/eller tunnel.

I påvente av dette, vil statsråden vurdere nye konkrete tiltak slik at vinterstenging, helt eller delvis, blir holdt på et minimumsnivå?»

Svar:

E6 over Kvænangsfjellet i Nord-Troms er en værutsatt høyfjellsovergang med sterk stigning og dårlig kurvatur.

For å øke regulariteten over fjellet er det i den nye driftskontrakten mellom Statens vegvesen og entreprenøren, fastsatt skjerpede krav til vinterdriften. Kontrakten trådte i kraft høsten 2012 og har varighet fram til 2017. Dette vil normalt gi bedre kjøreforhold og færre stengninger av vegen. Når Statens vegvesen denne vinteren har måttet stenge fjellovergangen, har det blant annet skyldtes skred på steder det ikke har gått skred på mange år. Dette er vanskelig å gardere seg mot uten at det gjøres omfattende, permanente tiltak. I følge Statens vegvesen har det ikke vært mangel på personell eller utstyr som har gjort at man har måttet stenge vegen denne vinteren. Ytterligere tiltak for å bedre regulariteten på strekningen vil bli vurdert i arbeidet med NTP som legges frem til våren.

SPØRSMÅL NR. 714**Innlevert 24. januar 2013 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 30. januar 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«I media har det fremkommet at Norfund har hatt bedre avkastning enn Statens pensjonsfond - Utland.

Vil man anse at egenkapitalinnskudd i Norfund vil gi en avkastning som er bedre enn alternativet, som er forutsetning for å drive med "formueomplasing" av oljeformuen?»

Svar:

Jeg viser til at Statens pensjonsfond utland (SPU) og Norfund har ulike formål. Pensjonsfondet skal understøtte statlig sparing for finansiering av folketrygdens pensjonsutgifter og underbygge langsiktige hensyn ved anvendelsen av statens petroleumsinntekter, mens Norfund skal medvirke med egenkapital og annen risikokapital, samt yte lån og stille garantier til utvikling av bærekraftig næringsvirksomhet i utviklingsland. Egenkapitalinnskudd i Norfund bevilges over statsbudsjettet som en såkalt 90-post som staten finansierer ved lån. Det bevilges samtidig et beløp

som 70-post til dekning av framtidige tap. Det gjen-speiler den høye risikoen. Bevilgningene inngår som en del av u-hjelpen. Tilførselen til SPU følger av lov om Statens pensjonsfond.

En kan ikke ut fra historisk avkastning i Norfund og SPU slutte at egenkapitalinnskudd i Norfund vil gi en avkastning som er bedre enn alternativet. Ettersom formålene for de to fondene er ulike, vil det også være forskjeller i investeringsstrategien. SPU er hovedsaklig investert i de noterte globale aksje- og obligasjonsmarkedene, mens Norfund er basert på unoterte investeringer gjennom tilførsel av egenkapital og ytelse av lån til bedrifter i utviklingsland. Norfund investerer i svært liten skala sammenliknet med SPU. Generelt vil forventet avkastning på en investering avhenge av hvilke risiko som tas og om typen investering er skalerbar. Norfund har et annet investeringsunivers og en annen risikoprofil enn SPU, og det må derfor påregnes at det vil være forskjeller i forventet avkastning på investeringene.

SPØRSMÅL NR. 715**Innlevert 24. januar 2013 av stortingsrepresentant Ib Thomsen****Besvart 1. februar 2013 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Kan kommunale retningslinjer stoppe f.eks. en 8-dagers klasseset, som tidligere har vært helt uproblematisk, dersom lærer (og evt. andre ansatte) reiser hjem på fredag slik at resten av oppholdet kan foregå som privat reise?»

BEGRUNNELSE:

Elever og foresatte i 10. klasse på Flåtestad ungdomsskole i Akershus har stemt for å reise på en 8-dagers klasseset til Polen/Berlin våren 2013. 16. november 2012 kom en e-post fra rektor på skolen, der det står at en viktig regel sier at "Turene skal kun foregå på hverdager, ikke i helger. Dette er bestemt i Oppegård kommune og gjelder for alle turer." Det henvises videre til kommunens hjemmeside.

Det foreligger heller ingen pålagt egenandel, og identiske turer har blitt gjennomført tidligere. Seksti elever med foresatte fra Flåtestad skole og foresatte ønsker ikke å endre sin klasseset på bakgrunn av retningslinjene, og de mener heller ikke at de kan være juridisk bindene. 8-dagersturen som er bestilt benytter seg av kun 5 skoledager, samt 3 fridager, og det er interessant å få vite om retningslinjer som nevnt ovenfor har status som juridisk bindende eller om det er anledning til å avvike fra disse gjennom tilpasning.

Svar:

Retten til gratis grunnskoleopplæring følger av opplæringsloven § 2-15 som ble endret av Stortinget i 2002. Gratisprinsippet gjelder aktiviteter som er en del av grunnskoleopplæringen, herunder skoleturer. Reiser i privat regi er ikke omfattet av regelverket.

Utdanningsdirektoratet har i en tolkningsuttalelse dateret 19.09.2006 vurdert når en tur regnes som en del av grunnskoleopplæringen.

Jeg kjenner ikke detaljene i saken knyttet til Flåtestad ungdomsskole og det er ikke riktig av meg å kommentere den konkrete saken. Generelt vil jeg li-

kevel si at kommunen som skoleeier har anledning til å legge bindende føringer for varighet, innretning og organisering av skoleturer ved kommunale grunnskoler. Flere kommuner legger slike føringer for skoleturer for å sikre at gratisprinsippet etterleves.

SPØRSMÅL NR. 716

Innlevert 24. januar 2013 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 5. februar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Razzia, som antakelig kommer av det arabiske ordet for overfall, er et alvorlig inngrep i en virksomhet eller i privatlivets fred. Man bør følgelig ha en god grunn, og en viss kompetanse for å utføre razzia, av hensyn til rettssikkerhet, mv.

Kan justisministeren opplyse hvilke særskilte krav som stilles til politimyndigheten for å kunne gjennomføre en razzia, og mener justisministeren andre instanser, som f.eks. skattemyndighetene, på egen hånd skal kunne utføre razzia?»

Svar:

Jeg må innledningsvis understreke at straffeprosessuelle tvangsmidler, og adgangen til å anvende slike, er fastsatt i straffeprosessloven. Med razzia antar jeg at representanten sikter til ransaking.

Reglene for ransaking av bopel og kontorlokaler står i straffeprosesslovens kapittel 15.

For å kunne foreta ransaking må det foreligge skjellig grunn til mistanke om et straffbart forhold som kan medføre frihetsstraff. Formålet med ransakingen må være å pågripe en person eller å søke etter bevis eller ting som kan beslaglegges eller som det kan tas heftelse i.

Politiet må i utgangspunktet anmode tingretten om å få beslutning til å foreta ransaking. Beslutning om ransaking kan bare gis når det er tilstrekkelig grunn til det, og når en samlet vurdering tilsier at dette ikke utgjør et uforholdsmessig inngrep.

Siden en ransaking utgjør et kvalifisert inngrep i den enkeltes integritet har straffeprosessloven særli-

ge regler om at gjennomføringen skal foretas så skånsomt som forholdene tillater, og at det bare er i påtrengende tilfeller det bør ransakes på helligdager eller om natten (mellom kl. 21. og kl. 06).

Etter regler i ligningsloven og merverdiavgiftsloven kan skatteetaten foreta kontrollundersøkelse, gjerne kalt bokettersyn. Undersøkelsen skal rettes mot opplysninger som er relevante for skatte- og merverdiavgiftsplikt. Bokettersyn kan kun foretas i virksomheten som sådan; skatteetaten kan ikke som politiet ransake private oppbevaringssteder, private PCer, private telefoner eller private biler. De kan heller ikke foreta kontroller hjemme hos ledelsen i bedriften. Dersom oppgavepliktige motsetter seg undersøkelsen kan ikke skatteetaten benytte fysisk makt. Begrensningene til skatteetaten kan løses ved å gå i dialog med politiet. Politiet kan da vurdere å åpne etterforskning på initialstadiet og utføre ransaking.

Det er viktig å forsterke innsatsen mot økonomisk kriminalitet, og man må i den sammenheng se på ulike tiltak. I det norske samfunnet er det et viktig og grunnleggende prinsipp at politiet har monopol på bruk av makt og tvangsmidler. Spørsmålet om skattemyndighetene skal få utvidet sin myndighet til å ransake på linje med politiet berører dette prinsippet, og fortjener derfor grundige og prinsipielle avveininger.

Jeg avventer for øvrig politianalysen som vil se på ulike sider av politiets virksomhet. Politiets oppgaver inngår som en del av dette arbeidet.

SPØRSMÅL NR. 717**Innlevert 25. januar 2013 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde****Besvart 4. februar 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Kan finansministeren bekrefte at ikke alle organiserte i arbeidstakerorganisasjoner innrømmes fradrag for fagforeningskontingent ved ligningen per i dag?»

BEGRUNNELSE:

Ap foreslår i sitt utkast til nytt partiprogram for stortingsperioden 2013-2017 økt fagforeningsfradrag. Helga Pedersen (Ap) uttalte i en debatt på Dagsnytt 18 i NRK 24. januar at økning i fagforeningsfradraget skal komme alle fagorganiserte til gode. Hun later ikke til å vite at fagforeningsfradraget ikke gjelder for alle fagorganiserte.

Fellesforbundet for sjøfolk, som er et uavhengig fagforbund, er et eksempel på en politisk uavhengig arbeidstakerorganisasjon som nektes fradrag for fagforeningskontingent. Dette begrunnes blant annet med at organisasjonen ikke er tilknyttet en hovedsammenslutning. En hovedsammenslutning, også kalt «hovedorganisasjon», er i arbeidslivet en sammenslutning av ulike fagforbund eller landsforeninger som deler de samme politiske og faglige syn, samt verdier.

Lovverket er også utformet slik at det ikke kan dannes nye fagforeninger som kan oppnå fordelene med skattefradrag i fremtiden. Skatteloven begrenser nemlig muligheten for fradrag til fagforeninger opprettet før 1977. Dette fremgår av skatteloven § 6-20, tredje ledd. Slik loven lyder i dag, er det følgelig ikke mulig å etablere en ny uavhengig fagforening med de samme skattemessige fordelene som de allerede eksisterende fagforeninger.

Svar:

Det generelle utgangspunktet etter skatteloven § 6-20 er at medlemmenes kontingenter til en landsomfattende arbeidstakerorganisasjon er fradragsberettiget, oppad begrenset til et gitt beløp, som for tiden er 3850 kroner per år. I tillegg til vilkåret om at foreningen må (i) være landsomfattende, er det også et vilkår at (ii) foreningen har forhandlingsrett etter lov om offentlige tjenestetvister eller har inngått tariffavtale på vegne av medlemmene. For foreninger stiftet etter 1. juli 1977, er fradragsretten også betinget av at foreningen står tilsluttet en hovedsammenslutning. Finansdepartementet kan imidlertid gi sitt samtykke til at også kontingent til foreninger stiftet etter 1. juli

1977 kan føres til fradrag, selv om foreningen ikke er tilsluttet en av hovedsammenslutningene.

Formålet med å oppstille disse vilkårene er å begrense fradragsretten til foreninger som helt eller i det vesentlige har som oppgave å ta seg av medlemmenes lønns- og arbeidsvilkår gjennom lønnsforhandlinger og opprettelse av tariffavtaler og som er så omfattende at de organiserer arbeidstakere fra flere bedrifter, jf. NOU 1977:19 s. 19. Vilkalet om at foreninger stiftet etter 1. juli 1977 må stå tilsluttet en hovedorganisasjon, må sees i sammenheng med behovet for en viss grad av oversiktighet og forutsigbarhet for partene i arbeidslivet. I forhandlingsprosesser, lønnsdannelse, ivaretagelse av arbeidstakernes rettigheter mv. vil det være en fordel med størst mulig tilslutning fra arbeidstakerne til et oversiktlig antall hovedsammenslutninger. Erfaringsmessig har hovedsammenslutningene og de tilsluttede arbeidstakerorganisasjonene i stor grad tatt samfunnsansvar utover egne medlemmers interesser isolert sett. Det finnes mange eksempler på dette, og ett av de seneste eksemplene er toneangivende hovedsammenslutningers oppfordring til moderasjon i lønnsforhandlingene under finanskrisen. Betydningen av hovedsammenslutningenes oppgaver og ansvar i forbindelse med sentrale lønnsforhandlinger har vært vektlagt i den økonomiske politikken i mange år, og ble blant annet grundig drøftet og fremhevet i Sysselsettingsutvalgets utredning NOU 1992:26.

Som nevnt over, kan likevel departementet gi samtykke til at medlemmene i en ikke-tilsluttet arbeidstakerorganisasjon som er opprettet etter 1. juli 1977 kan få fradrag for kontingenten. Per i dag finnes det etablerte fagorganisasjoner for de fleste yrkesgrupper. I den grad det er snakk om nye organisasjoner for yrkesgrupper som ikke allerede er dekket av en eksisterende fagorganisasjon, antar jeg at de i stor utstrekning vil ha anledning til å bli tilsluttet en av de eksisterende hovedsammenslutningene. Hvis det ikke er mulig, kan dette være grunnlag for å gi dispensasjon fra kravet om tilknytning i slike tilfeller.

Fellesforbundet for sjøfolk representerer imidlertid sjøfolk som vil kunne bli medlemmer i det etablerte Norsk sjømannsforbund. Fellesforbundet for sjøfolk er dermed en alternativ forening til sjømannsforbundet. Selv om slike konkurrerende organisasjoner kan ha positive konsekvenser for medlemmene isolert sett, vil subsidie til medlemskap i disse alternative organisasjonene ligge på siden av det fradragsretten er ment å ivareta. Det sentrale formålet er å re-

dusere arbeidstakernes kostnader til å organisere seg og slik oppmuntre til et organisert arbeidsliv. Arbeidsgiverne har sammenlignbare muligheter til å trekke fra kontingent til arbeidsgiverorganisasjonene. Det er også en fare for at konkurrerende organisasjoner på sikt kan føre til en utvikling i retning av større fokus på medlemmenes isolerte kortsiktige in-

teresser, på bekostning av et mer langsiktig og samfunnsorientert perspektiv.

Jeg viser også til dokument 8:152 S (2009-2010) forslag om skattemessig likebehandling av fagforeningskontingenter fra stortingsrepresentantene Tybring-Gjedde og Leirstein og mine merknader til dette forslaget i mitt brev av 24. juni 2010.

SPØRSMÅL NR. 718

Innlevert 25. januar 2013 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke

Besvart 4. februar 2013 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Vil statsråden vurdere å etablere en statlig tilskuddsordning for fagskoleutdanning av barne- og ungdomsarbeidere?»

BEGRUNNELSE:

I dag finner vi barne- og ungdomsarbeiderne i en rekke yrker, som barnehager, grunnskoler (SFO), kommunale omsorgstjenester for barn/unge, fritidsklubber, barnevernet, frivillige organisasjoner. Et viktig bidrag for økt kvalitet i disse tilbudene til barn, vil være å øke kompetansen til de ansatte. Videreutdanning for barne- og ungdomsarbeidere med fagbrev er derfor en mulighet som fortjener økt oppmerksomhet. Fagskolene vil her kunne være en viktig bidragsyter.

Viktige bidrag for å få dette til ville være en statlig tilskuddsordning som finansierer videreutdanningen, og at arbeidsgivere stiller opp med permisjonsordninger som kan gjøre det mulig å kombinere arbeid og videreutdanning. Det er stor interesse for en slik kompetanseheving i både i barnehager, SFO og grunnskoler med mange assistenter til funksjonshemmede barn. De som har fagbrev gjør en god jobb, men mangler ofte relevante videreutdanningstilbud. En fagskoleutdanning kan gi større status til barne- og ungdomsarbeideren noe som igjen kan bidra til å bedre rekrutteringen til faget og sektoren. En fagskoleutdanning som kombinerer studier og arbeid vil også være yrkesnær, relevant og gi snarlig effekt på arbeidsplassen og tilbudet til barna.

Svar:

Spørsmål til skriftlig besvarelse om vurdering av etablering av statlig tilskuddsordning for fagskoleutdanning av barne- og ungdomsarbeidere.

Jeg viser til spørsmål fra representanten Øyvind Håbrekke om jeg vil vurdere å etablere en statlig tilskuddsordning for fagskoleutdanning av barne- og ungdomsarbeidere.

Jeg er enig med representanten i at fagskolene vil kunne være viktige bidragsytere for å øke kompetansen til barne- og ungdomsarbeidere. Det er en forutsetning for fagskolegodkjenningen at fagskolene har den nødvendige kontakt med arbeidslivet slik at fagskoleutdanningene er relevante for arbeidslivet. Kunnskapsdepartementet jobber med å utarbeide en kompetansestrategi for alle grupper ansatte i barnehagene. Vi ser blant annet på mulige kompetansehevings- og videreutdanningstiltak for barne- og ungdomsarbeidere. Departementet har derfor bidratt til finansiering av utarbeidelse av nasjonale planer for fagskoleopplæring innen oppvekst som Nasjonalt utvalg for fagskoleutdanning i helse- og oppvekstfag (NUFHO) har igangsatt.

Offentlig finansiering av fagskoleutdanning skjer gjennom tre kanaler. Det er i regi av fylkeskommunene, gjennom en egen tilskuddsordning for helse- og sosialfagutdanninger fra Helse- og omsorgsdepartementet via Helsedirektoratet, og over Kunnskapsdepartementets budsjett. I forbindelse med forvaltningsreformen ble drifts- og finansieringsansvaret for fagskolene overført til fylkeskommunene i 2010, og det er fylkeskommunene som står for størstedelen av den offentlig finansierte fagskoleutdanningen. Kunnskapsdepartementet gir direkte tilskudd til kun 16 fagskoler. Dette gjelder blant annet kunst- og livssynsfagskoler, der nesten alle tidligere fikk statsstøtte etter det nå opphevede kapittel 6A i privatskolelova. Det er også mange private fagskoler som ikke mottar offentlige tilskudd, men som får inntekter gjennom egenbetaling fra studentene.

Ut fra gjeldende fagskolelov og tilskuddsordning er det fylkeskommunene som skal sørge for at tilbudet av fagskoleutdanninger tar hensyn til eksisterende og framtidig kompetansebehov på lokalt, regionalt

og nasjonalt nivå. Med dette som utgangspunkt, vil det på det nåværende tidspunkt ikke være aktuelt å vurdere og etablere en statlig tilskuddsordning for fagskoleutdanning av barne- og ungdomsarbeidere.

SPØRSMÅL NR. 719

Innlevert 25. januar 2013 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke

Besvart 1. februar 2013 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Inga Marte Thorkildsen

Spørsmål:

«Det vises til BLDs hjemmesider der det opplyses at søknadsfristen for samlivstiltak i 2013 er utsatt og at det kan komme endringer i retningslinjene for tilskuddsordningen.

Kan statsråden gjøre rede for hvordan Stortingets bevilgning skal disponeres, samt hvordan organisasjoner som har planlagt å søke om midler for inneværende år skal forholde seg til denne situasjonen?»

BEGRUNNELSE:

Formålet med tilskuddsordningen er å styrke parforhold og å forebygge familie- og samlivspløssing. Styrking av foreldresamarbeid etter samlivsbrudd og av samliv i utradisjonelle samlivsformer ligger også innenfor formålet med tilskuddsordningen.

I 2013 er det avsatt 3,627 millioner kroner til formålet i statsbudsjettet. Tilskuddsmidlene er kunngjort i pressen 10. januar 2013, med søknadsfrist 31. januar. Kunngjøringen er nå trukket tilbake.

Svar:

Stortingets bevilgning til tilskudd for samlivstiltak skal fremdeles disponeres til lokale samlivskurs/samlinger for par og til utviklingstiltak i samlivsarbeidet.

Retningslinjer for samlivstiltak vurderes noe justert, og kunngjøringen av tilskuddsordningen for samlivstiltak i 2013 er derfor foreløpig trukket tilbake fra Barne-, ungdoms- og familiedirektoratets hjemmeside.

Organisasjoner som har planlagt å søke midler for inneværende år får i nærmeste fremtid mulighet til å søke på tilskuddsordningen med en ny søknadsfrist.

SPØRSMÅL NR. 720

Innlevert 25. januar 2013 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy

Besvart 31. januar 2013 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«I statsbudsjettet for inneværende år ble tiltaket Varig tilrettelagt arbeid (VTA) skilt ut på en egen post i budsjettet. Noe som er viktig og riktig. VTA-plasser består både av tiltak i skjermet sektor og i ordinære bedrifter.

På hvilket grunnlag er det Nav bestemmer hvilket tiltak som skal brukes, og er økonomi den viktigste faktoren i avgjørelsen?»

BEGRUNNELSE:

Personer som har behov for varig tilrettelagt arbeid er svært forskjellige med ulike sammensatte bi-

standsbehov. Tradisjonelt sett har det vært mennesker med utviklingshemming som har fått tilbud om VTA, men den senere tid har det kommet nye brukergrupper som individuell oppfølging på grunn av psykisk sykdom, trafikkskade, voldsofre el. For å sikre at den enkelte får et godt egnet tilbud er det viktig at det foretas god kartlegging av hvilken type VTA-plass vedkommende skal ha, samt med tanke på potensiale for arbeidsdeltakelse. For noen brukere er et godt varig tilrettelagt arbeid i skjermete omgivelser det riktige, mens for andre vil det riktige tiltaket være i en arbeidssituasjon i en ordinær bedrift.

I behandlingen av statsbudsjettet for inneværende år ble VTA-plasser skilt ut på egen post i budsjettet, fordi tiltakene ikke er avhengig av konjunkturendringer i samme grad som andre arbeidsmarkeds tiltak. Varig tilrettelagt arbeid i skjermet sektor og (VTA), og varig tilrettelagt arbeid i ordinært arbeidsliv (VTO), er viktige virkemidler for å oppnå målet om arbeid til alle. Tiltakene fremmer verdiskapning, fordi de skaper arbeidsplasser samt at tiltakene er med å produsere samfunnsnyttige varer og tjenester.

Da Stortinget behandlet statsbudsjettet for 2011 ba en samlet arbeids- og sosialkomité regjeringen å kartlegge behovet for VTA-plasser. Arbeidsforskningsinstituttet (AFI) fikk i oppdrag å utføre kartleggingen. Det kom frem av deres konklusjoner at det foreligger et udekket behov for VTA-plasser, og Arbeidsdepartementet lovet at de skulle vurdere resultatene av undersøkelsen nærmere. Det kan synes som om de nye VTA-plassene som ble bevilget i statsbudsjettet for inneværende år kun gjelder VTO-plasser. Dette er plasser som er vesentlig billigere å drifte, fordi de som er på tiltaket ikke trenger like tett oppfølging som dem som er på VTA-plasser. Det som må være avgjørende i valget av hvilket tiltak den enkelte skal få tilbud om, må bero på behovet til den enkelte bruker. Det er svært viktig at tiltakene er tilrettelagt den enkeltes behov, og ikke økonomi.

Det fremkommer av svar fra Arbeidsdepartementet på spørsmål fra KrF i forbindelse med statsbudsjettet for inneværende år at antall VTA-plasser har økt betydelig de senere år. I perioden 2003-2010 økte antall plasser med 22 pst. I 2011 deltok i gjennomsnitt 7 900 personer i tiltaket varig tilrettelagt arbeid

(VTA) i skjermet sektor. 800 personer deltok i VTA i ordinær virksomhet. I perioden januar til juni 2012 hadde VTA i skjermet sektor i gjennomsnitt om lag like mange deltakere, mens VTA i ordinær virksomhet hadde om lag 1 000 deltakere. Ved at det vil være et udekket behov i fremtiden er det viktig ikke bare å sikre mange nok tiltak, men tiltak som bidrar til å dekke den enkeltes behov.

Svar:

NAV-lovens § 14a gir alle brukere som henvender seg til arbeids- og velferdsforvaltningen, og som ønsker eller trenger bistand for å komme i arbeid, en rett til å få vurdert sitt bistandsbehov. Brukere som har fått fastslått at de har et bistandsbehov har rett til å delta i utarbeidelsen av en konkret plan for hvordan de skal komme i arbeid (aktivitetsplan). Vurderinger av brukeres bistandsbehov, samt vurdering av om et arbeidsrettet tiltak er hensiktsmessig, gjøres av det NAV-kontoret den enkelte bruker tilhører. Det er denne vurderingen som skal ligge til grunn for tildeling av arbeidsrettede tiltak.

I statsbudsjettet for 2013 er tiltakene varig tilrettelagt arbeid og produksjonsverksted skilt ut på egen post¹. Tildeling av varig tilrettelagt arbeid til den enkelte bruker, enten i ordinær eller skjermet virksomhet, vil som tidligere være basert på den enkeltes behov. I tillegg skal Arbeids- og velferdsetaten påse at tildelt samlet budsjetttramme for varig tilrettelagt arbeid blir benyttet for målgruppen for tiltaket.

I fylkenes budsjetter for 2013 er det lagt til grunn at eksisterende tiltaksplasser på varig tilrettelagt arbeid i skjermet og ordinær virksomhet kan videreføres i 2013. Det er budsjettet med til sammen om lag 9 200 tiltaksplasser på varig tilrettelagt arbeid. Innenfor disse rammene er det en vurdering av brukernes behov som avgjør hvorvidt vedkommende får tildelt en VTA-plass i skjermet virksomhet eller i ordinær virksomhet.

¹ Produksjonsverksted er forløperen til varig tilrettelagt arbeid. Dette tiltaket har i stor grad samme målgruppe som varig tilrettelagt arbeid, men finansieringsformen avviker noe. Tiltakstypen har vært under nedtrapping de siste årene.

SPØRSMÅL NR. 721**Innlevert 25. januar 2013 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 1. februar 2013 av landbruks- og matminister Trygve Slagsvold Vedum****Spørsmål:**

«Den nye endringen i forskrift om markedsregulering for egg medfører at regulators situasjon som markedsaktør identifiserer hva som er overproduksjon og innskrenkningen i mottakspunkt er en klar forverring av rammebetingelsene for andre pakkerier.

Mener statsråden at endringen i forskriften er fremtidsrettet og hensiktsmessig for å balansere det norske markedet for egg mest mulig optimalt for alle involverte aktører?»

Svar:

Landbruks- og matdepartementet fastsatte 23.01.13 endringer i ”Forskrift om Omsetningsrådets myndighet vedrørende markedsregulering for jordbruksråvarer”, heretter benevnt som ”rammeforskriften”. Forskriften regulerer bl.a. markedsregulatornes mottakspunkt. For egg har markedsregulator, Nortura, mottakspunkt både fra produsentene og fra de andre markedsaktørene i eggsektoren. Leveransene av egg som markedsregulator mottar fra andre aktører, gjennomføres med grunnlag i det som defineres som ”dobbel mottakspunkt”.

Den doble mottakspunkt for egg skal bidra til at uavhengige aktører får mulighet til å håndtere sin andel av innenlands overskudd av egg, slik markedsregulator har når det gjennomføres reguleringseksport. Over tid hadde det imidlertid blitt etablert en praksis hvor markedsregulator tok imot ubegrensede kvantum egg fra andre eggpakkerier uavhengig av omfanget på reguleringseksporten. Dette var ikke i tråd med regelverket og belastet markedsreguleringen med økte kostnader som igjen medførte høyere omsetningsavgift. Hovedelementet i departementets endring av regelverket var å rette opp denne feiltilpasningen opp mot intensjonen med markedsregulerings-systemet. Jeg vil i denne sammenheng nevne at alle høringsinstanser for forskriftsendringene, var enige i

at denne praktiseringen av den doble mottakspunkt for egg, ikke var i samsvar med regelverket for ordningen.

Omsetningsrådet skal kun godkjenne reguleringseksport dersom det er overskudd av norskproduserte egg i forhold til innenlandsk etterspørsel. Om det er overskudd skal mao. vurderes ut fra situasjonen i totalmarkedet for egg, og det kan derfor ikke konstateres om det er overskudd av egg ut fra markedsituasjonen til kun enkeltaktører.

Nortura mottok i 2011 over 70 pst. av produksjonen av egg på norske gårdsbruk, og Norturas tilførsel og salg av egg må derfor tas med i vurderingen av samlet markedsbalanse for egg i Norge. Norturas situasjon skal imidlertid ikke alene være grunnlag for Omsetningsrådets godkjenning av reguleringseksport, det må også tas hensyn til eventuelle over- og underskudd hos de andre aktørene. Departementets endringer av rammeforskriften er basert på dette.

Markedsreguleringen er viktig for alle eggprodusenter, uavhengig av om de leverer til eggsmvirket eller andre aktører. Det er viktig at prisene stabiliseres gjennom markedsregulering, samtidig som reguleringskostnaden og dermed omsetningsavgiften ikke blir for stor. Som jeg har redegjort for over, har dette vært hovedgrunnlaget for endringene som nylig ble fastsatt i rammeforskriften.

Jeg vil også understreke at markedsregulators doble mottakspunkt videreføres, men at den nå er avstemt i forhold til det som var intensjonen med ordningen, dvs. til et nivå tilpasset omfanget av reguleringseksporten av egg.

Min vurdering er at endringene av forskriften både er fremtidsrettet og hensiktsmessig for å balansere det norske markedet for egg mest mulig optimalt for alle involverte aktører, og med lavest mulige kostnader.

SPØRSMÅL NR. 722**Innlevert 25. januar 2013 av stortingsrepresentant Morten Stordalen****Besvart 31. januar 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Vil statsråden bidra til at pasienter som åpenbart ikke får et adekvat tilbud i Norge, kan få behandling i andre land så raskt som mulig?»

BEGRUNNELSE:

Bergens Tidende skriver 25.januar om en mann tidlig i 30-årene som i snart 8 år har hatt stort behov for spesialisthelsetjenester. Mannen har fått diagnose men norske sykehus har ikke adgang til å ta i bruk den behandlingen som de mener er nødvendig for pasienten. Det kan derimot Karolinska sykehus i Sverige. Undertegnede reagerer på at pasienter går inn og ut av sykehus gjennom flere år i Norge, mens løsningen for pasienten finnes i Sverige. Bergens Tidende hevder at denne behandlingen koster 70 000 kroner. Det ville ikke overraske meg om denne pasientens hyppige besøk til norske sykehus uten å få et godt nok tilbud er langt dyrere enn hva behandlingen i Sverige ville koste. Dette er nok et eksempel på at norske pasienter i for liten grad får tilgang til kompetansmiljø utenfor landets grenser.

Svar:

Det følger av pasient- og brukerrettighetsloven at pasienter med rett til nødvendig helsehjelp har rett til behandling i utlandet dersom det ikke finnes et adekvat medisinsk tilbud i Norge. Helsehjelpen må kunne utføres forsvarlig av tjenesteyter i utlandet etter akseptert metode. Eksperimentell eller utprøvende

behandling omfattes som hovedregel ikke av bestemmelsen. Unntaksvis kan imidlertid enkeltpersoner med sjeldne sykdomstilstander i spesielle tilfeller gis rett til eksperimentell eller utprøvende behandling i utlandet.

Helse Vest RHF har informert meg om at Haukeland universitetssykehus HF i 2010 igangsatte utprøvende behandling for diagnosen diabetisk gastroparese som en del av et forskningsprosjekt for senskader av diabetes. Det ble som et ledd i vurdering av om metoden skulle tas i bruk, gjennomført en mini-HTA (Health Technology Assessment) av metoden. Dette fordi metoden tidligere ikke har vært anvendt i Norge. Bruk av mini-HTA er i tråd med nytt system for innføring av nye metoder i spesialisthelsetjenesten. I 2012 ble det utprøvende behandlingstilbudet startet opp. I oppstartsåret ble det behandlet ti pasienter, hvorav ni er rapportert å ha hatt god effekt av behandlingen. Haukeland universitetssykehus HF har videre igangsatt utredning av ytterligere en utprøvende behandling, der pasienter som ikke fullt ut tilfredsstiller kriteriene for diagnosen diabetisk gastroparese er målgruppen.

Dersom en pasient mener det mangler kompetanse i Norge kan det søkes om behandling i utlandet. Stortinget har besluttet at klage på avslag på behandling i utlandet skal behandles av Klagenemnda for behandling i utlandet. Nemnda har en uavhengig stilling og selvstendig avgjørelsesmyndighet. Departementet kan ikke instruere nemnda om skjønnsutøvelse eller avgjørelse i enkeltsaker.

SPØRSMÅL NR. 723**Innlevert 25. januar 2013 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker****Besvart 7. februar 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Det nye førerkortdirektivet regulerer aldersbestemmelser for førerkortene/ og etter direktivet er det ikke gitt åpning for å gi dispensasjon for lavere alder. Det medfører at kranfagelevne må være fylt 21 år for å erverve førerrett klasse C/ for å kunne kjøre mobilkranen på offentlig veg.

Vil statsråden ta initiativ til dispensasjon for kranfagelever til å erverve førerrett klasse C og føre mobilkran på offentlig veg som ledd i fagopplæringen og før fylte 21?»

BEGRUNNELSE:

Endringer i Førerkortforskriften trådte i kraft 19. januar 2013. Dette innebærer at minstealderen heves fra 18 til 21 år for klasse C/ og fra 21 til 24 år for buss. Tilsvarende skjer også innenfor motorsykkelklassene. Bakgrunnen for dette er økt fokus på prinsippene om gradvis adgang til å kjøre de største kategorier kjøretøy som brukes til person- eller godstransport.

Det er i yrkessjåførforskriften gitt anledning til å framstille seg til førerprøve innen godstransport (klasse C eller CE) fra fylte 18 år/ under forutsetning av at man har fullført en 280 timer yrkessjåførutdanning og bestått prøve. Det forutsettes at kjøretøykategorien "mobilkran" er registrert som motorredskap. på motorredskap er det normalt ikke tillatt å frakte gods/ hvilket innebærer at muligheten for å benytte seg av yrkessjåførutdanningen for å få førerrett før oppnådd minstealder/ ikke kan komme til anvendelse/ da disse bestemmelsene kun regulerer førerrettigheter for å drive transport mot vederlag.

Førerkortdirektivet regulerer aldersbestemmelser for førerkortene/ og etter direktivet er det ikke gitt åpning for å gi dispensasjon for lavere alder. Dette innebærer for kranfagelevne må være fylt 21 år for å erverve førerrett klasse C/ for å kunne kjøre mobilkranen på offentlig veg.

Dette er en svært alvorlig sak for kranbransjen/ som ikke vil ta inn lærlinger som ikke vil kunne gjøre

en selvstendig jobb før de er over 21 år. Kranfaget er et forholdsvis nytt fag som er på fremmarsj/ men de nye bestemmelsene vil sette faget tilbake. Fra Rogaland vises det til at mange TIP elever går inn i lære i kranfaget. Dersom det ikke kan gis dispensasjon fra aldersgrensen vil dette medføre at mange ungdommer vil miste mulighet for læreplass.

Etterspørselen etter mobilkrantjenester fra forsyningsbaser, oljeanlegg, byggeindustrien, mekanisk industri, havnevesen, mv. er betydelig. Innen alle disse områder er mobilkran viktige brikker. Det er nå stor bekymring for at rekruttering vanskeliggjøres om denne forskriften blir stående. For bransjen vil det bli vanskelig å motivere ungdom til å satse på dette faget.

Behovet for fagarbeidere er stort, og både fra mobilkranbransjen og skoleeier anmodes det nå om at de aktuelle elevene kan få dispensasjon på samme måte som elever ved transportlinjen får det og kan fullføre sin utdanning uten opphold.

Svar:

Norske førerkortregler må følge de prinsipper og rammer som EUs førerkortdirektiv (2006/126/EF) setter for de internasjonale førerkortklassene. Dette gjelder også for kjøring på eget territorium. Det er ikke dispensasjonsadgang etter førerkortregelverket for den aktuelle klassen.

Førerkortdirektivet fastsetter at minstealderen for klasse C er 21 år med mindre lavere minstealder er begrunnet i gjennomført opplæring etter yrkessjåførdirektivet (direktiv 2003/59/EF). Yrkessjåførdirektivet regulerer bl.a. krav til alder og opplæring i forhold til godstransport og persontransport. Dersom eleven gjennomfører fullstendig yrkessjåførutdanning etter yrkessjåførforskriften (280 timer), vil vedkommende dermed kunne få førerkort klasse C med lavere alder. Denne forutsetningen må i så fall legges inn i kranføreropplæringen.

SPØRSMÅL NR. 724**Innlevert 28. januar 2013 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 5. februar 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Hvor mange har hvert år i de siste 10 år fått betalt høyere utdanning av staten som arbeidsgiver?»

BEGRUNNELSE:

Jeg sikter til utdannelsesprogram som må anses som en oppgradering av utdannelsesnivå, ikke oppdatering/etterutdanning. Antallet ønskes fordelt på de ulike sektorer i staten.

Det er viktig å ha politisk styring med lønnsnivået i staten, og bruken av arbeidsgiverfinansiert etterutdanning har betydning for hvordan man ser på lønnsnivået. Av den grunn er det interessant å få avklart om finansministeren har oversikt over hvor mange kroner som brukes på utdanning i offentlig sektor, helt konkret hvor mange ansatte som mottar arbeidsgiverfinansiert utdanning fordelt på kostnad.

Svar:

Det finnes ingen samlet oversikt over omfanget av kompetansetiltak og betalt høyere utdanning i staten. Som i næringslivet for øvrig er det opp til den enkelte bedrift å kartlegge og gjennomføre tiltak for å styrke kompetansen hos de ansatte. Herunder også i hvor stor utstrekning slike tiltak skal finansieres av arbeidsgiver.

I mitt eget departement kan det gis stipendstøtte til medarbeidere som ønsker å videreutdanne seg. Etersom over 90 pst. av departementets ansatte har høyere utdanning når de begynner, er det som regel tale om påbygging/tilleggsutdanning i form av en doktorgrad eller mastergrad. Gjennom de siste ti år har i alt 25 ansatte i mitt departement tatt høyere utdanning med stipendstøtte fra departementet. Av disse har 3 tatt doktorgrad og 22 gjennomført mastergradsstudier. Samlede utgifter til slike stipender over denne perioden har vært om lag 5 mill. kroner.

SPØRSMÅL NR. 725**Innlevert 28. januar 2013 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 4. februar 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Regjeringen forsvarer at man kan bruke oljepenger til "formueomplussing" (egenkapital i statlige selskaper, aksjekjøp etc.) utenfor handlingsregelen dersom det gir "avkastning bedre enn alternativet."»

Er det gjort noen formueomplussinger som pr. i dag ikke har gitt avkastning bedre enn alternativet, og hvordan håndteres i så fall det i lys av handlingsregelen?»

Svar:

Behandlingen av statens petroleumsinntekter i budsjettet følger av loven om Statens pensjonsfond og retningslinjene for finanspolitikken. Bestemmelsene innebærer at statens netto kontantstrøm fra petroleumsvirksomheten i sin helhet overføres til Statens pensjonsfond utland. Midlene i fondet kan bare

anvendes til en beløpsmessig overføring til statsbudsjettet etter vedtak i Stortinget. Overføringen svarer til det oljekorrigerte underskuddet på statsbudsjettet, slik det blir fastsatt ved Stortingets behandling av nysaldert budsjett. Det oljekorrigerte budsjettunderskuddet omfatter alle statsbudsjettets inntekter og utgifter før lånetransaksjoner og utenom petroleumsvirksomhet. Handlingsregelen innebærer at dette underskuddet over tid skal være lik forventet realavkastning av Statens pensjonsfond utland, beregnet til 4 pst. av fonds-kapitalen.

Tilførsel av egenkapital til statsselskaper eller kjøp av aksjer hentes således ikke fra Pensjonsfondet. Kapitaltransaksjoner påvirker imidlertid sammensetningen av statens finansformue utenom Pensjonsfondet. Alle formuesomplussinger og finanstransaksjoner føres "under streken" i statsbudsjettet

og statsregnskapet, samtidig som de aktiveres i statens kapitalregnskap/statens balanse.

I statsregnskapet føres kun transaksjoner. Urealiserte kursgevinster og -tap motsvares ikke av en transaksjon og føres derfor ikke i statsregnskapet.

Eventuelle realiserte gevinster og tap vil framgå som endringer i kapitalregnskapet.

Nærings- og handelsdepartementet publiserer årlig Statens eierberetning. Her framgår verdien av statens eierandeler.

SPØRSMÅL NR. 726

Innlevert 28. januar 2013 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 31. januar 2013 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«I etterkant av 22. juli og angrepet i Algerie bør det rettes et økt fokus på sikkerheten til norske installasjoner slik at vår sikkerhet også bedres ved behov. Petroleumstilsynet har en viktig oppgave sånn sett.

Mitt spørsmål er derfor hvor mange tilsyn Petroleumstilsynet utførte ved installasjoner hvor de har kontrollmyndighet i 2012, 2011 og 2010 og hvor mange konkrete pålegg operatørene ble pålagt som følge av disse tilsynene?»

BEGRUNNELSE:

Bergens Tidende har i dag den 24.01.13 en sak om mangelfull oppfølging av sikkerhetsaspektet ved norske produksjonsanlegg. Ikke minst vises det til at Petroleumstilsynet har en viktig oppgave. Det samme gjelder politiet som selv påpeker klare operative begrensninger som de står ovenfor. Sånn sett viser saken i BT at vi har et vesentlig forbedringspotensial. Jeg tar sjansen på å utfordre statsråden på å vurdere å innføre ordningen som hovedredningsentralene (HRS) benytter når de sjekker hvordan de respektive politidistriktene utfører sitt arbeid i kriser og forebygging. Det er noe jeg selv har deltatt på og fra mitt ståsted var det svært lærerikt. Det var det så utvilsomt også for alle representantene som var der på vegne av sine etater. Utfordringen var heller det faktum at slett ikke alle var like bevisste sin rolle og sitt ansvar. Det var de i etterkant av gjennomgangen fra HRS! Statsråden kan jo, hvis han ønsker det, se på hvordan HRS jobber og sammenligne det med Petroleumstilsynet. Her finnes det verdifull kunnskap som med fordel kan benyttes av flere. Jeg imøteser derfor statsrådens svar med stor interesse.

Svar:

Petroleumstilsynets tilsyn omfatter all kontakt mellom etaten og tilsynsobjektene. Det betyr at tilsyn-

net omfatter mer enn de revisjoner offshore og på landanlegg som utføres. Tilsynet har en utstrakt dialog med næringen, hvor blant annet det å etterspørre planer, få innsyn i og vurdere analyser og tekniske forbedringer er viktige elementer. Et enkelttilsyn er vanligvis svært omfattende i denne sektoren. Det å telle antallet tilsyn/inspeksjoner gir derfor ikke nødvendigvis et godt bilde av Petroleumstilsynets oppfølging av næringen.

Nedenfor er en oversikt over antall varslede tilsyn med innretninger og anlegg som Petroleumstilsynet har ansvar for. Antallet inkluderer alle varslede tilsyn, dvs. revisjoner, verifikasjoner og granskinger der Petroleumstilsynet har vært til stede på innretninger og anlegg i drift, samt varslede tilsyn i form av møter, samsvarsuttalelser og tilsyn i prosjektfase.

2010: 104 varslede tilsyn

2011: 106 varslede tilsyn

2012: 118 varslede tilsyn

Antall varsel om pålegg og pålegg i samme periode:

2010: 52 varsel om pålegg, 26 pålegg gitt

2011: 5 varsel om pålegg, 4 pålegg gitt

2012: 7 varsel om pålegg, 3 pålegg gitt.

Det er HMS-regelverket for petroleumsvirksomheten som ligger til grunn for Petroleumstilsynets oppfølging av virksomheten. Reglene er i hovedsak utformet som funksjonskrav, noe som innebærer at det ikke er angitt spesifikke løsninger når det gjelder for eksempel utforming av sikringsiltak. Det er operatørens ansvar at innretninger og anlegg er sikret i tråd med regelverkets krav. I tillegg er Petroleumstilsynet ansvarlig for oppfølging av etterlevelsen av sikkerhetsloven og objektsikkerhetsforskriften innenfor sitt ansvarsområde.

I perioden 2010 - 2012 har Petroleumstilsynet brukt ca. 80 årsverk pr år til utøvende tilsynsvirksomhet mot offshore innretninger og landanlegg. Petroleumstilsynet fører tilsyn med operatørens arbeid med sikkerhet og beredskap, herunder temaer knyttet til bevisste anslag og terror i den grad det er relevant. Dette innebærer at tilsyn med både sikkerhet og sik-

ring vil kunne være spesifikt, eller være integrert i annen tematikk. Hvor stor del av den samlede ressursbruk som spesifikt retter seg mot sikring av innretninger og anlegg vil være sensitiv informasjon som ikke offentlig kan konkretiseres nærmere.

SPØRSMÅL NR. 727

Innlevert 28. januar 2013 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 12. februar 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Hvor mye har hvert enkelt bompengeselskap fått av statlige midler over statsbudsjettet for årene 2006 til 2012, hvilke bompengeselskaper vil få statlige midler i 2013 og hvor mye, hvilke bompengeprosjekter har fått forsinket statlig betaling i forhold til vedtatt plan, og hvilke konsekvenser har dette eventuelt hatt for finansieringskostnadene betalt av bilistene?»

Svar:

Representanten Hoksrud etterspør blant annet hvor mye statlige midler hvert enkelt bompengeselskap har fått i årene 2006-2013. Det må innledningsvis påpekes at bompengeselskapene ikke blir tildelt statlige midler. Disse tildeles konkrete prosjekter gjennom bevilgninger til Statens vegvesen.

Statens vegvesen er ikke pålagt å utarbeide historiske oversikter over statlige bevilgninger knyttet til enkeltprosjekter. Vedlagt følger imidlertid en uoffisiell oversikt over vedtatte bompengeprosjekter på riksvegnettet med tildelinger i perioden 2010-2013. Det vil være svært ressurskrevende å fremskaffe tall for perioden før dette. Av oversikten framgår også opprinnelige finansieringsplaner for denne perioden. For prosjekter der det ikke foreligger slike planer, er Statens vegvesen handlingsprogram for perioden

2010-2013 lagt til grunn. For at tallene skal være sammenlignbare, er bevilgingene i 2013 oppgitt ekskl. forutsatt kompensasjon for økt merverdiavgift.

I bompengeproposisjonene følger finansieringsplanene som hovedregel periodeinndelingen i Nasjonal transportplan. Dette innebærer i praksis en konkretisering av rammene for inneværende/kommende fireårsperiode og etterfølgende seksårsperiode. Det framgår følgelig ikke når de statlige midlene er planlagt bevilget innenfor disse periodene. Dette forutsettes avklart gjennom de årlige budsjetter.

Vedlagte tabell viser avvik mellom opprinnelig finansieringsplan og faktiske tildelinger for flere av prosjektene, både når det gjelder statlige midler og ekstern finansiering. Årsakene til avvik varierer fra prosjekt til prosjekt. Etter mitt syn er sikring av rasjonell framdrift for alle igangsatte vegprosjekter viktigere enn den årlige fordelingen mellom statlige midler og bompenger. Finansiering med bompenger gir en ekstra fleksibilitet som bør benyttes selv om tidlig uttak av bompenger fører til økte finansieringskostnader. Finansieringskostnadene er jevnt over lavere enn det som legges til grunn i den enkelte sak som bygger på en rentesats på 6,5 %. Totalt sett vil dette likevel utgjøre en svært liten andel av de samlede finansieringskostnadene ved bompengefinansiering.

Bompengjeprosjekter - oppfølging i perioden 2010-2013

Mill 2013-kr

	Oppr. finansieringsplan 2010-2013			Budsjett 2010			Budsjett 2011			Budsjett 2012			Budsjett 2013 (ekskl mvsk-omv.)			Budsjett 2010-2013		
	statlige midler	annen finan-sjering	sum	statlige midler	annen finan-sjering	sum	statlige midler	annen finan-sjering	sum	statlige midler	annen finan-sjering	sum	statlige midler	annen finan-sjering	sum	statlige midler	annen finan-sjering	sum
E6 Svingskogen - Asgård	147	66	214	89	55	144									89	55	144	
Rv 22 Lillestrøm - Fettsund		222	222															190
E18 Mømarken - Sekkestein	76	13	90	76	13	90									76	13	90	
E18 Sekkestein - Krosby		29	29															29
E18 Krosby - Knapstad	599		599	388		388									761		761	
E18 Melby - Momarken	649	147	795	11		11									628	158	787	
E18 Sydhamna	96	310	407												75	186	261	
Rv 2 Kløfta - Nybak		14	14	16		22									16	6	22	
Rv 2 Kongsvinger - Slomarka	319	1 198	1 517												160	1 128	1 288	
E18 Omlagging ved Høyk stasjon (Oslopakke 3)															200	200	200	
E18 Kopstad - Gull	89		89	44		44									86		86	
E18 Gull - Langåker	128	2 031	2 159												130	1 874	2 004	
E18 Langåker - Bomrestad		114	114												130	1 000	1 130	
E18 Sky - Langangen	618	1 081	1 698	22	554	576									564	1 134	1 697	
E39 Elgastunnele	100	138	238												100	137	237	
Rv 510 Solaappten		438	438												10	569	579	
Rv 306 Kirkebakken - Re grense																	74	
E18 Bjørkaprojektet	666	680	1 346	266	430	697									51	280	331	
E39 Jektevik - Sandvikvåg	117	60	177	34	22	57									108	70	178	
E39 Krutset - Høgset og Brunneset - Øygarden	335	208	542												31	329	360	
E39 Astad - Krutset	17	141	157												15	132	148	
Rv 9 Tveit - Krokå - Langedid	100	33	133	31		31									34	20	54	
Rv 13/E16 Vossapakken	355	892	1 247	100	233	332									103	247	350	
Rv 13/rv 7 Handangerbrua	204	1 767	1 971												125	145	270	
E134 Bøkrystset		44	44												26		26	
E134 Kryss Førrestoln	22	44	66	11		11									8	15	23	
E134 Skjold - Solheim	66	133	199												31	41	72	
Rv 13 Ryfast	100	921	1 021												63	63	126	
Rv 7 Sokna - Ørgenvik	100	1 230	1 330												55	355	410	
E16 Wøyen - Bjørnum	70		70	70		70											70	
E16 Sandvik - Wøyen	111	332	443														147	
E16 Fønhus - Bagn	31	194	225												30	105	135	
E6 Hovimoen - Dal og Skaberud - Kolommen	100		100	133		133									61		164	
E6 Dal - Minnesund, inkl Skaberudkryssset	879	1 428	2 307	22	1 219	1 241									120	1 200	1 320	
E6 Minnesund - Skaberud		2 240	2 240														1 200	
E6 Øyer - Tretten (riksvegdelene)	589	495	1 084	50	244	294									225	61	286	
E6 Nordre avlastingsveg	192	41	233	150	16	165									167		167	
Rv 150 Ulvensplitten - Sinsen	687	1 751	2 438	371	720	1 092									270	292	562	
E6 Nidelv bru - Griftstad og Værnes - Kvithamar	692	2 516	3 208	100	637	737									265	570	835	
E6 Semtervegen - Tonstad		366	366												120	120	240	
Rv 706 Dortealyst - Stavre	256	277	533												211	75	286	
Rv 80 Røvik - Strømsnes	305	44	349	223	44	267									35	35	70	
Rv 80 Løding - Vikan, inkl rassikring	237	267	503	55		55									119	119	238	
E6 Halogalandbrua, inkl rassikring	82	818	900												80	570	650	
E6 Møllnes - Kvenvik - Hjemmeuft	526	177	704	55		55									95	10	105	

Prosjekter som inngår i en utby/gjingspakke der finansieringsplanen for enkeltprosjekter ikke er synliggjort eksplisitt - opprinnelig finansieringsplan 2010-2013 (ar derfor utgangspunkt i Statens vegvesens handlingsprogram for perioden 2010-2013)
 Finansieringsplan ikke fordelt på perioder - opprinnelig finansieringsplan 2010-2013 (ar derfor utgangspunkt i Statens vegvesens handlingsprogram 2010-2013)
 Prosjekter lagt fram for Stortinget etter framlegging av Prop 1 S - bompbøtdrag første ar avklart gjennom bompengesakene

SPØRSMÅL NR. 728**Innlevert 28. januar 2013 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 4. februar 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Statskog økte sitt skogareal i Hedmark kraftig. Glommen Skogeierforening advarer i Østlendingen den 18.1. med at denne konsentrasjonen på statlige hender betyr "tap av millioner av skatte kroner og reduserte muligheter for å utvikle nye tilbud og skape virksomheter som kan skape ny vekst i distriktene".

Har departementet anslag for kommunenes skattetap knyttet til Statskogs eie av areal og hvilke betraktninger gjør statsråden seg om lokal verdiskaping i tilknytning til dette eierskapet?»

BEGRUNNELSE:

Eierskapets lokalisering og dets betydning for skatteinntekter og aktivitet har vært framme i flere sammenhenger den siste tiden. Det er derfor interes-

sant å få tall samlet for hele landet og Hedmark spesielt tilknyttet Statskog og selskapets aktiviteter.

Svar:

Økningen i Statskog sitt skogareal i Hedmark og andre kommuner har svært liten betydning for inntektene til kommunene i de berørte områdene. Det skyldes dagens system for å utjevne skatteinntektene mellom skattesterke og skattesvake kommuner i landet. De berørte kommunene har i utgangspunktet relativt lavere skatteinntekter per innbygger. Systemet for skatteutjevning er da utformet slik at eventuelle reduserte skatteinntekter til kommunene i all hovedsak vil bli motvirket av tilsvarende økt skatteutjevning.

Spørsmål om betydningen av Statskogs eierskap for lokal verdiskaping kan rettes til landbruks- og matministeren.

SPØRSMÅL NR. 729**Innlevert 28. januar 2013 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 4. februar 2013 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«I en russiske republikk erklæres det nå krig mot ulven, fordi den er blitt for tallrik, tar hester og beitedyr, truer livsgrunnlag og er tett innpå mennesker. I Sverige skal ulveantallet ned. Ulvesona, et lite område mellom Glomma og Sverige, er egentlig det eneste område der den samme ulven er totalfredet.

Ser statsråden hvor konflikt drivende og provoserende dette er, og er det foretatt helhetlige økonomiske konsekvensanalyser av hva denne politikken koster enkeltmennesker og offentlig og privat virksomhet?»

BEGRUNNELSE:

Ulven i Norge er en del av en langt større stamme som lever i et meget stort område, hovedsakelig i Russland, men også i Finland, Sverige og Norge. Denne stammen er meget livskraftig og ikke truet. Norge vil alltid være i randsonen av dens utbredel-

sesområde og bestanden er så livskraftig at Norge ikke vil spille en viktig rolle for dens overlevelse. Innen ulvesona har en nå lang nok erfaring til å analysere kostnadene ved denne politikken. Beiteretten er illusorisk og nærmest eliminert, jakt og utmarksressursene forøvrig påvirkes kraftig og ikke minst påvirkes mange menneskers livskvalitet. I tillegg brukes betydelige offentlige ressurser på forvaltningen av ulvestammen.

Svar:

Eg vil innleingsvis vise til at avgrensinga av forvaltningsområdet for ynglande ulv i Noreg, ulvesona, vart bestemt av Stortinget gjennom rovviltforliket i 2004. I rovviltforliket frå 2011, som Stortinget samrøystes stilte seg bak, vart det sagt at bestandsmålet på tre heilnorske årlege ynglingar innanfor ulvesona skal ligge fast inntil ei avtale med Sverige om fordeling av ulv som nyttar areal på begge sider av riks-

grensa er oppnådd. Vidare vart det bestemt at det skulle setjast ned eit utval som skulle evaluere ulvesona. Eg arbeidar med å fylgje opp rovviltforliket på alle punkt, også når det gjeld desse punkta om ulv. Som representanten er kjent med leverte utvalet som vi sette ned for å evaluere ulvesona sin rapport 15. oktober 2012. Vi ser det som naturleg å sjå denne evalueringa i samanheng med vurderinga av nytt bestandsmål for ulv.

Det er ikkje slik som representanten skriv at ulven i ulvesona er totalfreda. Som representanten er kjent med vart bestandsmålet for ulv, som Stortinget vedtok i 2004, fyrste gong nådd våren 2010 med yngling i tre heilnorske revir innanfor ulvesona. Rovviltforliket legg til grunn at bestandane av dei ulike rov-

viltartane skal ligge så nært bestandsmåla som mogeleg. Dette betyr at også ulv, også innanfor ulvesona, skal forvalta i tråd med dette. Foreløpig er det registrert to ynglingar i heilnorske revir i 2012, i Slettåsreviret og Julussa-reviret.

Rovviltforliket frå 2011 er tydeleg på at vi i Noreg ynskjer å ha alle våre store rovdyr i norsk natur, også ulven. Dette er både ei forplikting etter Bernkonvensjonen, men også eit sjølvstendig val som det norske samfunnet har teke. Det er sjølvstendig knytt kostnader til å ha rovdyr i norsk natur, men det bidreg også til inntekter i tillegg til dei ikkje-materielle verdiane som gjer at vi som samfunn ynskjer å ha ulv i Noreg.

SPØRSMÅL NR. 730

Innlevert 28. januar 2013 av stortingsrepresentant Line Henriette Hemdal

Besvart 1. februar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Hva vil statsråden foreta seg for å sikre at tilbudet til barn i asylmottak er i tråd med FNs barnekonvensjon?»

BEGRUNNELSE:

FNs barnekonvensjon gir alle barn rettigheter blant annet knyttet til omsorg, utdanning, helsetilbud og levestandard. Barneombudet uttalte følgende om barn i asylmottak, til NTB 27. januar: - De må ta til takke med et tilbud som er dårligere enn det andre barn får.

FNs barnekomité kom i 2005 med en rekke kommentarer knyttet til tilbudet til barn i norske asylmottak. Kommentaren inneholdt blant annet anbefalinger og anmodninger knyttet til helsetilbud, utdanningstilbud og levestandard.

Svar:

Jeg mener at tilbudet som gis til barn i asylmottak er i tråd med FNs barnekonvensjon. Jeg vil i denne sammenheng for øvrig påpeke at FNs barnekomités uttalelser ikke er rettslig bindende for Norge. Det er imidlertid lagt til grunn at konvensjonsorganenes tolkninger av konvensjonene som regel vil være en rettskildefaktor av betydelig vekt. Utlendingsforvaltningen legger derfor vekt på barnekomiteens merk-

nader, både de generelle og de som er rettet til Norge spesielt.

De foreløpige siste anbefalingene fra FNs barnekomité er fra januar 2010. Når det gjelder barn i asylmottak har barnekomiteen bl.a. vært opptatt av at barna må følges nøye opp mens de er i Norge, og at oppholdet i Norge benyttes til å gi dem både kompetanse og ferdigheter. Barnekomiteen har også påpekt at Norge bør redusere tiden asylsøkere må vente før de får svar på asylsøknaden.

Saksbehandlingstiden for asylsaker i Utlendingsdirektoratet er vesentlig redusert de siste årene. Også Utlendingsnemnda er styrket for å øke saksbehandlingsskapasiteten, slik at behandlingstiden i klagegangen også kan reduseres vesentlig. Som angitt i Meld. St. 27 Barn på flukt er det en ambisjon på sikt at saksbehandlingstiden i de fleste asylsaker skal være under ett år, regnet fra registrering av asylsøknad til endelig vedtak fra UNE foreligger.

Anbefalingene fra FN gjelder ulike sektors ansvarsfelt. Dette innebærer at kommunale utdanningsmyndigheter har ansvar for at barn i asylmottak får et forsvarlig skoletilbud, mens kommunale helsemyndigheter har ansvaret for at de gis et forsvarlig helse-tilbud. Det er derfor et eget tiltak i Meld. St. 27 Barn på flukt (tiltak nr. 6) at det skal foretas jevnlig kartlegginger og evalueringer av situasjonen for barn i mottak, herunder hvordan ulike offentlige tjenester som helse og barnevern ivaretar barna. Det er også et

tiltak (tiltak nr. 7) om å styrke arbeidet med identifisering og oppfølging av sårbare barn i mottak. Utlendingsdirektoratet og Helsedirektoratet har identifisert konkrete tiltak for å bedre situasjonen for sårbare asylsøkere og beboere i mottak, og dette blir fulgt opp i tildelingsbrevene fra mitt departement til Utlendingsdirektoratet og fra Helse- og omsorgsdepartementet til Helsedirektoratet.

Følgende tiltak i stortingsmeldingen er å betrakte som oppfølging av merknader fra Barnekomiteén:

- Regjeringen vil arbeide for å sikre god barnefaglig kompetanse i alle ledd av utlendingsforvaltningens arbeid med asylsaker som omfatter barn, herunder stille som krav at det tas hensyn til forvaltningsorganets barnefaglig kompetanse ved ansettelser. Dette er fulgt opp fra departementet i årets tildelingsbrev til UDI og UNE.
- Regjeringen vil at Landinfo skal arbeide for å fremskaffe en bred dokumentasjon om barns livssituasjon i konfliktland. Mitt departement har i brev av 30.10.12 gitt oppdrag til Landinfo om oppfølging av dette. Departementet mottok 05.12.12 svar fra Landinfo som redegjør for de initiativ som er tatt, og for Landinfos videre oppfølging.

- Regjeringen vil styrke arbeidet knyttet til identifisering og oppfølging av sårbare barn med spesielle behov. Dette kan være barn med funksjonshemninger, barn som utsettes for vold i nære relasjoner, herunder kjønnslemlestelse og tvangsekteskap, barn som utsettes for eller risikerer menneskehandel mv. Jeg viser til omtalen ovenfor og til årets tildelingsbrev til UDI.

Siden det i begrunnelsen for spørsmålet vises til uttalelse fra Barneombudet til NTB 27. januar d.å., vil jeg presisere at asylsøkende barn ikke har lovfestet rett til barnehageplass etter barnehageloven. De kan likevel få barnehageplass, dersom kommunen har ledig plass. UDI pålegger driftsoperatører for asylmottak å sikre at barn fra to år og til skolealder har et tilrettelagt tilbud minst tre timer daglig. Tilbudet kan enten gis i en egen barnebase på mottaket eller ved kjøp av barnehageplass eller lignende. I den grad asylsøkerbarn får barnehageplass, er tilbudet akkurat det samme som andre barn får. Vertskommune for asylmottak får for øvrig dekket driftstilskudd og foreldrebetaling for barn i mottak som er 4 og 5 år gamle, dvs. de to siste årene før skolestart.

SPØRSMÅL NR. 731

Innlevert 29. januar 2013 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 8. februar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Statens Barnehus er et tverrfaglig kompetansesenter og det er nå etablert 8 sentre i Norge. Senterne skal blant annet bidra til raskt å kunne igangsette og gjennomføre dommeravhør, videre hjelp og oppfølging i forbindelse med overgrep mot barn. Dette er et svært godt tilbud, som etterspørres bl.a. i Telemark. Men det kommer nå tilbakemeldinger om at politiet ikke vil bruke dette.

Vil statsråden ta initiativ for å sikre at dersom man ber om det så skal man kunne få benytte tilbudet ved barnehusene?»

Svar:

De fleste politidistriktene bruker i dag barnehusene ved gjennomføring av dommeravhør. En evaluering fra oktober 2012 viser at antallet dommeravhør

gjennomført ved barnehusene har økt sterkt siden oppstart i 2008. I 2011 ble det gjennomført 1702 dommeravhør ved barnehusene, noe som utgjør 69 % av alle dommeravhørene som ble gjennomført dette året. Dette fremgår av Barnehusevalueringen 2012.

Dommeravhørsforskriften pålegger ikke politidistriktene å ha noen skriftlig instruks for bruk av barnehus. Jeg er kjent med at det i enkelte politidistrikter og tingretter, spesielt der reiseveien til nærmeste barnehus er lang, har vært motstand mot å bruke barnehus. I evalueringen slås det imidlertid fast at hovedmønsteret er økt bruk og færre politidistrikter som konsekvent ikke bruker barnehus.

På oppdrag fra Justis- og beredskapsdepartementet har en arbeidsgruppe gjennomgått regelverket om dommeravhør og observasjon av barn og psykisk utviklingshemmede. Et av forslagene fra arbeidsgruppen er at politiet gis ansvar for å gjennomføre dom-

meravhørene av barn og psykisk utviklingshemmede og at avhørene nesten utelukkende skal gjennomføres uten involvering fra domstolen. Arbeidsgruppens forslag er nå sendt på høring og vil bli fulgt opp av departementet.

Som et ledd i oppfølgingen av evalueringen vil vi nå foreta en gjennomgang av tilsynsfunksjonene for barnehusene. Vi skal også utvikle felles retningslinjer for driften og etablere en styringsgruppe på nasjonalt nivå. Den økte bruken av barnehusene representerer en kapasitetsutfordring.

SPØRSMÅL NR. 732

Innlevert 29. januar 2013 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 5. februar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Saken om anskaffelse av nye redningshelikoptre har pågått i svært mange år uten en endelig avgjørelse. Fra regjeringens side blir det hevdet at fremdriften nå går som planlagt, noe som er positivt.

Med dette som bakgrunn vil jeg be statsråden bekreftede at anskaffelsesprosessen går som planlagt uten utsettelse av noe slag, slik at helikoptrene kan anskaffes snarlig, for man har vel en gjennomføringsprosess som er grundig planlagt?»

Svar:

Anskaffelses- og gjennomføringsprosessen av nye redningshelikoptre går som planlagt med mål om kontraktinngåelse innen 2013 og planlagt innfasing i perioden 2016–2020. Prosessen er dermed i tråd med Stortingets behandling av Prop. 146 S (2010–2011) «Anskaffelse av nye redningshelikoptre mv. i perioden 2013–2020», jfr. Stortingets vedtak 6. desember 2011 gjennom behandling av Innst. 82 S (2011–2012).

SPØRSMÅL NR. 733

Innlevert 30. januar 2013 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 8. februar 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Det er mange eksempler på at Statens Havari-kommisjon for Transport (SHT) bruker svært lang tid - mange år - på å undersøke hendelser. Dette medfører at rapport fra SHT, kommer til dels lang tid etter at hendelsen/ulykken fant sted. Det innebærer at det går lang tid før årsaker som forårsaket hendelsen blir kjent og kan brukes til å forhindre nye hendelser.

Er statsråden tilfreds med dagens behandlingstid i SHT, og hva vil statsråden evt. gjøre for å redusere antall saker og behandlingstid pr. sak. på linje med f.eks. Sverige?»

Svar:

Jeg deler fullt og helt representanten Sorteviks syn på at det ikke må gå for lang tid fra en hendelse oppstår til rapport om hendelsen blir ferdigstilt. Nettopp derfor har Samferdselsdepartementet gjennom etatsstyringen rettet stor oppmerksomhet mot dette de senere årene.

I tildelingsbrevet til SHT er det et krav om at rapport om en hendelse/ulykke skal foreligge senest 12 måneder etter at hendelsen/ulykken fant sted. Hvis dette ikke er mulig skal det innen 12 måneder gis ut en foreløpig rapport som gir informasjon om status for undersøkelsesarbeidet.

Det er også viktig å påpeke at tilsynsmyndighetene blir informert om viktige sikkerhetsforhold underveis i undersøkelsesarbeidet. Viktige sikkerhetstiltak for å forhindre nye hendelser/ulykker kan derfor bli gjennomført selv om endelig rapport ikke foreligger.

Særlig innenfor området luftfart har det vært et problem med et stort antall eldre saker hvor undersøkelsesarbeidet ikke er blitt ferdigstilt. En viktig årsak til dette er et regelverk som tidligere medførte at SHT var forpliktet til å undersøke og bruke mye ressurser på nær sagt alle luftfartshendelser uavhengig av læringspotensial.

SHT har gjennomført, og gjennomfører fortsatt, et omfattende arbeid med å behandle gamle saker i tillegg til å få ned den generelle saksbehandlingstiden. SHT er på god vei til å komme i havn i dette arbeidet. Av ulykker og hendelser som har skjedd de senere årene, er det svært få hvor undersøkelsestiden har gått utover 12 måneder.

Samtidig er det viktig å understreke at det alltid vil være enkelte typer hendelser hvor det ikke er mulig å gjennomføre hele undersøkelsesarbeidet innenfor en periode på 12 måneder. Innenfor sjøfart vil dette typisk være ulykker som involverer andre lands myndigheter, enten ved at et utenlandsk skip forulykker i norsk farvann eller ved at et norsk skip forulykker i utenlandsk farvann. Når det gjelder ulykker på land, kan det være kompliserte forhold blant annet knyttet til håndtering av sensitivt materiale og hensyn til pårørende ved dødsfall.

Det som er avgjørende for SD, er at undersøkelsesarbeidet ikke stopper opp eller blir unødvendig forsinket som følge av for liten kapasitet hos SHT eller som følge av svikt i rutiner eller feil prioritering. I år og årene framover forventer vi at det bare vil være unntaksvis at undersøkelsesarbeidet går utover 12 måneder. Og i de tilfellene hvor arbeidet går utover 12 måneder, skal det være gode grunner for dette.

SPØRSMÅL NR. 734

Innlevert 30. januar 2013 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal

Besvart 6. februar 2013 av utviklingsminister Heikki Eidsvoll Holmås

Spørsmål:

«Hvilke grep vil utviklingsministeren ta for å skjerpe kontrollen med bruken av våre bistandspenger, og kan man fra norsk side forvente en tøffere holdning mot misbruk og svindel av bistandsmidler etter avsløringene i Uganda?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge oppslag i Aftenposten 28. januar er 80 millioner av bistandsmidlene til et firelandsprosjekt i Uganda stjålet av en mafiaring i statsapparatet. Bistandspengene som skulle gå til veibygging, skoler, helseklinikker og vannforsyning havnet ifølge oppslaget i lommene på statsansatte og korruperte personer på sentralt hold i regjeringsapparatet i Uganda, som hadde en mafialignende samarbeidsring.

Det var den ugandiske riksrevisjonen som avslørte svindelen der både statsministerens kontor, landets sentralbank og finansdepartement var innblandet.

Etter at svindelen ble avslørt har svenskene forlangt hver eneste krone som de bidro med tilbakebetalt, mens man fra norsk side kun krever om lag en femtedel tilbakebetalt ifølge Aftenpostens oppslag.

Denne bistandssvindelen føyer seg inn i en etter hvert lang rekke av norske bistandsskandaler der det viser seg at man fra norsk side ikke har den nødvendige kontroll med våre bistandsmidler, og heller ikke viser evne til å rydde opp når slike forhold avsløres.

Svar:

Fellesskapets penger skal brukes i samsvar med de forutsetninger som ligger til grunn for tilskudd. Bruken skal kontrolleres, og midler som det kan dokumenteres er misbrukt skal tilbakebetales i sin helhet. Dette er grunnleggende prinsipper for forvaltningen av bistandsmidlene Stortinget har bevilget til Utenriksdepartementet. Utrykt vedlegg til Prp. 1S (20012-13) om Utenriksdepartementets behandling av økonomiske misligheter og de kvartalsvise listene over avsluttede mislighetssaker med reaksjoner viser at kontroll er nødvendig, at kontrollsystemet virker og at misbrukte midler tilbakebetales.

Utenriksdepartementets kvalitetssikring og kontroll av tilskuddsmidlene er beskrevet i kap. 2 i Prop. 1S (2012-2013). Jeg viser også til Utenriksdepartementets redegjøring til Stortingets kontroll- og kon-

stusjonskomité i 2012, om departementets tilskuddsforvaltning.

Kvalitetssikrings- og kontrolltiltak er de senere årene styrket for å sikre god tilskuddsforvaltning. Utenriksdepartementet har økt ressursene som brukes til opplæring av ledere og saksbehandlere i økonomistyring, kontroll og oppfølging av tilskuddsmottakere. Det arbeides også med nye avtalemaler som ytterligere presiserer tilskuddsmottakernes forpliktelser, styrker departementets kontrollmuligheter og forbedrer mulighetene til å få misbrukte midler tilbake. Videre er prosjektevalueringene et nyttig redskap til å oppdage misligheter.

Ambassader som forvalter mye bistandspenger bruker i dag egne revisorer til å følge opp prosjektene de har ansvaret for. Dette har vist seg å være en god investering. Tilsvarende har det vist seg nyttig å bruke advokater med kjennskap til det lokale rettssystem og domstolsapparat ved den endelige utformingen av tilskuddsavtaler og til å bistå ved mistanke om misbruk. Disse ordningene vil bli utvidet til alle stasjoner med betydelig tilskuddsforvaltning. Sentral kontrollenhet tar fra i år av sikte på å gjennomføre kontroll ved stikkprøver av prosjekter som finansieres i Utenriksdepartementet

Misbruket av pengene i Uganda ble oppdaget gjennom en revisjon. Det var Ugandas riksrevisjon

som selv avslørte misbruket. Norge reagerte med å fryse alle offentlige utbetalinger til ugandiske myndigheter inntil videre, inkludert støtte til andre formål enn prosjektet hvor det var påvist misligheter. I tillegg til de pengene som var dokumentert underslått, ba vi om tilbakebetaling av all utbetalt støtte fra Norge til prosjektet som ennå ikke var brukt.

Utenriksdepartementet har nå sammen med de øvrige givne startet en dialog med riksrevisjonen i Uganda. Målet er å utføre en fordypet revisjon av prosjektet. Om gjennomgangen avdekker ytterligere misligheter eller ikke-brukte midler, vil vi selvsagt kreve disse pengene tilbakebetalt.

Jeg vil fortsette å styrke kampen mot korrupsjon i bistanden og arbeide for at det reageres enda raskere når misbruk avdekkes i land vi samarbeider med. Vi vil vurdere ulike former for stat til stat-bistand opp mot landets arbeid med korrupsjon. I slike tilfeller kan det være aktuelt å heller styre bistandspengene til gode motkrefter, altså drivkrefter mot korrupsjon og for demokrati og menneskerettigheter.

I tillegg til at Norge har strenge rutiner for å kontrollere bistanden, må landene selv kunne avdekke misbruk og ta tak i det. Norsk støtte til Ugandas riksrevisjon er et godt eksempel på et tiltak som har bidratt til det.

SPØRSMÅL NR. 735

Innlevert 30. januar 2013 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 7. februar 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Island vant Icesave-saken i EFTA-domstolen. Dommen sier at EØS-avtalen ikke forplikter Island til å garantere for innskytterne tap under en større finanskrisse. KrF stilte i 2010 spørsmål ved legaliteten til UK og Nederlands krav. Vi krevde at Norge skulle hjelpe islendingene uavhengig av Icesave-avtalen og uavhengig av hva IMF måtte mene, jf. KrFs representantforslag Dokument 8:46 S (2009-2010).

Hvilke lærdommer kan Norge trekke av dommen?»

Svar:

EFTA-domstolen avsa 28. januar 2013 dom i sak E-16/11, Icesave-saken. EFTAs overvåkningsorgan («ESA») anla 14. desember 2011 søksmål for EFTA-

domstolen med påstand om at Island hadde brutt sine forpliktelser etter direktivet, særlig artikkel 3, 4, 7 og 10 (første påstand grunnlag), og/eller EØS-avtalen artikkel 4 (andre og tredje påstand grunnlag), siden utbetaling av minstebeløpet for innskuddsdekning (EUR 20 000) til Icesave-innskyttere i Nederland og Storbritannia ikke var sikret innenfor de fastsatte tidsfrister. Søksmålet ble støttet av Europa kommisjonen som partshjelper.

EFTA-domstolen kom til at direktivet ikke medfører den påståtte resultatforpliktelse om å sikre utbetaling til innskyttere i Landsbanki-filialer i Nederland og Storbritannia i en systemkrise i størrelsesordenen opplevd i Island. EFTA-domstolen uttalte videre at hvordan man skal gå fram i en situasjon der innskuddsgarantiordningen er ute av stand til å takle sine betalingsforpliktelser er stort sett ubesvart i direkti-

vet. EFTA-domstolen viste imidlertid til at dette ikke betyr at innskytere nødvendigvis forblir ubeskyttet i et slikt tilfelle. Innskytere kan falle innenfor rammen av andre deler av sikkerhetsnettet. Domstolen viste til at de kan dra nytte av andre bestemmelser i EØS-retten om finansielle tjenester, samt tilsynsorganers, sentralbankers eller regjeringers virksomhet.

Om det andre påstandsgrunnlaget, uttalte EFTA-domstolen at ikke-diskrimineringsprinsippet krever at innskuddsgarantiordningen ikke forskjellsbehandler innskytere; heller ikke ved måten den benytter sine midler. En slik diskriminering er dermed ifølge domstolen forbudt etter direktivet. EFTA-domstolen viste imidlertid til at overføringen av innenlandske innskudd fra den gamle Landsbanki inn i den nye Landsbanki ble gjort før det islandske kredittilsyn, Fjármálaeftirlitið, avga erklæringen som utløste anvendelsen av direktivet. Dermed var innskyterbeskyttelsen under direktivet etter domstolens syn aldri anvendelig overfor innskytere i Landsbankis islandske filialer. Følgelig kunne ifølge EFTA-domstolen ikke overføringen av innenlandske innskudd – enten det generelt fører til forskjellsbehandling eller ikke – støte an mot ikke-diskrimineringsprinsippet slik det er fastsatt i direktivet og kunne ikke føre til en krenkelse av de nevnte bestemmelser i direktivet lest i lys av EØS-avtalen artikkel 4. Dermed ble det andre påstandsgrunnlag forkastet.

For så vidt gjelder det tredje påstandsgrunnlag, bemerket EFTA-domstolen at det er sikker rettspraksis at forbudet mot forskjellsbehandling, som har sin basis i EØS-avtalen artikkel 4, krever at sammenlignbare situasjoner ikke skal behandles forskjellig, og at forskjellige situasjoner ikke skal behandles på samme måte. EFTA-domstolen viste videre til at ESA uttrykkelig hadde avgrenset rekkevidden av stevningen. Etter ESAs syn besto bruddet i den islandske regjeringens manglende sikring av at Icesave-innskytere i Nederland og Storbritannia mottok betaling av minstegaranti-beløpet fastsatt i direktivet og innen de frister som er fastsatt i direktivet, som regjeringen motsetningsvis sikret for innenlandske innskytere. ESA la til at erstatningen for innenlandske og utenlandske innskytere utover minstebeløpet ikke skulle diskuteres i den foreliggende sak.

Som følge av ESAs egen avgrensning kom EFTA-domstolen til at den var nødt til å vurdere om Island var under en særskilt forpliktelse til å sikre at utbetalinger ble foretatt til Icesave-innskytere i Nederland og Storbritannia. Men siden EFTA-domstolen allerede hadde kommet til at direktivet, selv tolket i lys av EØS-avtalen artikkel 4, ikke pålegger saksøkte noen plikt til å sikre at utbetalinger i samsvar med kravene i direktivet foretas til Icesave-innskytere i Nederland og Storbritannia, ble det uttalt at en slik resultatforpliktelse bare kunne anses å foreligge der-

som den fulgte direkte av EØS-avtalen artikkel 4. EFTA-domstolen kom til at dette ikke er påkrevet. En slik særskilt forpliktelse for saksøkte, som ikke engang ville etablere likebehandling mellom innenlandske innskytere og innskytere i Landsbankis filialer i andre EØS-stater, kunne ifølge domstolen ikke utledes av prinsippet. Følgelig ble det tredje påstandsgrunnlag, og stevningen som helhet, forkastet.

Norge innga skriftlig og muntlig innlegg i saken. Det ble anført at det av innskuddsgarantidirektivet som er inntatt i EØS-avtalen, ikke kan utledes krav om at staten skal garantere for innskuddsgarantiordningen. EFTA-domstolens avgjørelse er i tråd med vårt syn på dette. De norske innleggene behandlet ikke spørsmålet om diskriminering i strid med EØS-avtalen artikkel 4.

Norske myndigheter stilte ikke krav om en Icesave-avtale for å gi lån til Island og har heller ikke forsøkt å motarbeide at Island skulle få prøvd sin sak rettslig. Stabiliseringsprogrammet med Det internasjonale valutafondet (IMF) og de nordiske lånene forutsatte at Island oppfylte sine internasjonale forpliktelser, slik som Islands EØS-forpliktelser. Samtidig understreket de nordiske långiverne gjentatte ganger at de hadde full tillit til at Island ville ivareta disse forpliktelsene. Som det framgår av mitt brev til Stortinget 12. februar 2010 som svar på KrFs representantforslag Dokument 8:46 S (2009-2010), har «[v]erken IMF, Norge eller de andre bilaterale kreditorene ... lagt eksplisitte føringer på hvordan Island skal håndtere Icesave-saken, men har forutsatt at EØS-forpliktelsene og andre internasjonale forpliktelser ivaretas. Det er ikke til hinder, og har heller ikke vært til hinder, for at Island kan prøve saken for en internasjonal domstol dersom Island skulle ønske dette.»

Gjennom norske myndigheters håndtering av saken har Norge bidratt til at Island skulle få hjelp til å rydde opp etter bankkollapsen og komme på fote igjen økonomisk. De nordiske lånetilsagnene høsten 2008 utgjorde til sammen 2,5 milliarder amerikanske dollar og dekket over halvparten av det anslåtte internasjonale lånebehovet til Island. Uten disse ville ikke Island fått godkjent sitt stabiliseringsprogram i IMF's styre. Summen ble senere omregnet til 1,775 milliarder euro, hvorav Norges del utgjorde 480 millioner euro. Lånene var delt inn i fire transjer knyttet til IMF-styrets godkjenning av de fire første vurderingene av framdriften for Islands stabiliseringsprogram. Island valgte å vente til 2012 med å trekke siste halvdel av lånebeløpet, selv om den fjerde gjennomgangen av programmet ble godkjent i januar 2011. Lånet har en løpetid på tolv år med fem års avdragsfrihet. Island har rett til å betale tilbake raskere enn det avdragsplanen tilsier. I lys av relativt rommelige valutareserver har Island betalt tilbake om lag 60 pro-

sent av de nordiske lånene, slik at utestående under det norske lånet nå er 199 millioner euro.

Den økonomiske utviklingen på Island er nå ganske god. En foreløpig lærdom ser ut til å være at IMF-programmet har vært ganske vellykket, selv om det er litt tidlig å trekke endelige konklusjoner. Islands egne tiltak har selvsagt vært aller viktigst. For Norge

og de andre nordiske landene har det vært riktig å støtte vår nabo.

Icesave-dommen viser betydningen av å ha gode internasjonale institusjoner som kan avklare uklarheter i internasjonalt regelverk og uenigheter mellom land.

SPØRSMÅL NR. 736

Innlevert 30. januar 2013 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal

Besvart 5. februar 2013 av utenriksminister Espen Barth Eide

Spørsmål:

«Vil utenriksministeren ta internasjonale initiativ både for å få slutt på den svært vanskelige humanitære situasjonen for de iranske flyktingene i Camp Liberty i Irak, og for å finne en langsiktig og permanent løsning for flyktingene?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til skriftlig spørsmål Dokument nr. 15:621 (2012-2013) til utenriksministeren om menneskerettighetene og de generelle forholdene for de iranske flyktingene i Camp Liberty i Irak.

I utenriksministerens svar fremgår det at ifølge UNAMI så gjør irakiske myndigheter en god jobb med å sørge for forsyninger av mat og vann og renovasjon, samt å sørge for ekstern sikkerhet i leiren. Utenriksministeren hevder også i sitt svar at så vidt han vet så er det ingen indikasjoner på brudd på menneskerettighetene i leiren. Som hevdet i nevnte spørsmål så hindret irakiske myndigheter innbyggerne å drenere leiren slik at kloakken fløt fritt etter flom og kraftig regnvær i desember. Så sent som 22. januar ble dette gjentatt, noe som gjør situasjonen enda verre nå med kloakktanker som lekker, svært vanskelige sanitære forhold og stor fare for spredning av sykdommer. Innbyggerne i leiren blir hver eneste dag trakassert av irakiske myndigheter og det siste er at de blir nektet å bruke tekniske hjelpemidler for å flytte tunge gjenstander i leiren.

Leiren har aldri tilfredsstillt kravene som UNHCR har for slike fasiliteter og de skrev selv i en rapport 19. januar 2012:

"From the technical point of view, UNHCR cannot certify and/or verify that the above location (Camp Liberty) meets Humanitarian Standards according to the many existing standard books, i.e. UNHCR Hand-

book, SPHERE, WHO and others, bearing in mind that these are thought for Refugees in Emergencies"

og skrev videre at de heller ikke kunne godkjenne hverken generatorer, vannpumper, vannforsyning, kloakk eller elektrisitetsforsyning.

Til tross for dette ble det få dager senere laget en rapport etter instruksjon fra Martin Kobler som konkluderte med det stikk motsatte.

Innbyggerne i leiren lever under svært vanskelige humanitære forhold som ikke på noen måte må overses, selv om noen dessverre forsøker å pynte på sannheten.

Svar:

I følge FNs organisasjon i Irak (UNAMI) og uavhengige observatører som vår ambassade i Amman har kontakt med, synes forholdene i Camp Liberty å være bedre enn hva Mujahedin e-Khalq hevder.

Det kan legges til at forholdene i Camp Liberty er bedre enn de forholdene flyktinger flest i Midtøsten lever under i dag. Det gjelder særlig det store antallet syriske flyktinger som lever i leire i telt i Jordan, Libanon, Irak og Tyrkia samt internt fordrevne i Syria.

FNs høykommissær for flyktinger (UNHCR) viderefører arbeidet med å avklare status for beboerne i Camp Liberty. Flere er allerede innvilget flyktingstatus og venter nå på omplassering til tredjeland.

Som direkte svar på representantens spørsmål om vi vil "ta internasjonale initiativ", vil jeg framheve at vi vil naturligvis fortsette å holde tett kontakt med UNAMI og med uavhengige observatører om hvordan forholdene er i Camp Liberty og med UNHCR om arbeidet for å avklare beboernes status og mulige omplassering. Denne igangsatte prosessen, som nå synes å fungere, vil vi fortsette å følge tett.

SPØRSMÅL NR. 737**Innlevert 31. januar 2013 av stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide****Besvart 7. februar 2013 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Tromsø Militære Samfund (TMS) består av ni forsvarsrelaterte foreninger med ca. 1 000 medlemmer. TMS disponerer nå vederlagsfritt 10 m² kontorlokale i det tidligere Sydspissen Permsenter. Kontoret brukes mye i forbindelse med TMS' aktivitet. Forsvarsbygg skal nå disponere lokalet, og det vil bli vanskelig for TMS å ha sin aktivitet der.

Ser forsvarsministeren noen mulighet for at det kan stilles andre lokaler til rådighet for TMS under tilsvarende betingelser?»

Svar:

Forsvarsbygg opplyser at tidligere Sydspissen Permsenter leies ut til Forsvarets Personelltjenester som leier de nevnte lokalene videre til ISS, basert på en egen avtale som sikrer Forsvaret prioritert. Forsva-

rets Personelltjenester opplyser at de er kjent med at det har vært dialog mellom ISS og Tromsø Militære Samfund for å søke å finne egnede kontorløsninger for foreningen. ISS skal være positive til å finne en løsning. Troms Militære Samfund må i tilfelle betale leie for arealet på lik linje med andre leietakere.

Det vises for øvrig til Forsvarsdepartementets tilskuddsordning, der organisasjoner og virksomhet som støtter opp om Forsvarets oppgaver eller bidrar til å styrke befolkningens kunnskap og forståelse av norsk forsvars- og sikkerhetspolitikk, kan søke midler. Tildelingen skjer etter gitte kriterier, som er nærmere beskrevet på departementets hjemmesider.

Forsvarsbygg opplyser at de per i dag ikke har andre lokaler som kan stilles til disposisjon for Tromsø Militære Samfund.

SPØRSMÅL NR. 738**Innlevert 31. januar 2013 av stortingsrepresentant Laila Dævøy****Besvart 7. februar 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Det er av stor betydning for den enkelte pasient og god samfunnsøkonomi å sikre at pasienter med rusvansker får best mulig kvalitet i behandlingen. Det har vært bred enighet om behovet for plasser for mennesker med dobbeltdiagnoser. Til tross for dette avvikles slike plasser flere steder i landet. Vi har flere eksempler fra Helse Sør Øst. Nå står Valen for tur. Behandlingsplasser og kompetansemiljø avvikles ved Valen.

Hvordan, hvor, når og i hvilket omfang skal dette tilbudet erstattes?»

BEGRUNNELSE:

I desember 2012 vedtok styret i Helse- Fonna at 36,3 årsverk skulle flyttes fra Valen sykehus. Bakgrunnen er at styret har vedtatt en overordnet plan for psykiatri i Helse Fonna. Resultatet er omstruktureringer, og fører bl.a. til et sparekrav på 32 millioner i

Klinikk for psykisk helsevern. Post A, som behandler pasienter med dobbeltdiagnose innen rus og psykiatri, blir avviklet ved Valen. Også Folgefonn DPS vil bli redusert. Ansatte mener at tilbudet til pasienter med dobbeltdiagnose psykiatri og rus vil bli svekket. Dette er en sårbar pasientgruppe som i dag får et svært godt tilbud ved Valen sykehus. Det er bred enighet i det politiske miljøet sentralt at nettopp plasser for mennesker med dobbeltdiagnoser er viktig.

Et godt fagmiljø er tenkt avviklet, de ansatte er bekymret for pasienter som har behov for forutsigbare behandlingstilstander med høy kvalitet, slike behandlingstider tar tid å bygge opp.

Post A er den tredje posten ved Valen sykehus som har blitt lagt ned etter t sykehuset ble en del av Helse Fonna. Ansatte frykter nå for at nedleggelsen av post A er et ytterligere skritt på veien for å nedlegge Valen sykehus.

Svar:

Departementet arbeider for å legge til rette for en bedre psykisk helsetjeneste. Målet er at mennesker skal kunne leve et mest mulig vanlig liv, uavhengig av om man har en psykisk lidelse. Det har derfor vært satset mye på å utvikle bedre tilgjengelighet og bedre oppfølging gjennom gode kommunale tjenester og gjennom nye arbeidsformer i spesialisthelsetjenesten. Siden 2005 er det bl.a. opprettet om lag 150 ambulante team innen psykisk helsevern og tverrfaglig spesialisert behandling for ruslidelser, i tillegg til en kraftig økning i poliklinisk behandling.

I spesialisthelsetjenesten bruker vi om lag fire femtedeler av ressursene til å drive sengeavdelinger. Ved å legge om til nye arbeidsformer (ambulante tjenester, poliklinikk, samarbeidstiltak med kommunene) vil vi kunne hjelpe langt flere personer innenfor rammen av de tilgjengelige ressursene. Ved å hjelpe folk der de bor vil vi også kunne hjelpe folk med å komme raskere tilbake til arbeidslivet eller til sitt vanlige liv.

I tråd med signalene i de årlige statsbudsjettene har regionene derfor et tydelig oppdrag om å sørge for at alle distriktpspsykiatriske sentre (DPS) både etablerer og videreutvikler slike nye arbeidsformer og iverksetter akuttberedskap på døgnbasis, om nødvendig i samarbeid med andre enheter. Samtidig skal sykehusene yte gode tjenester på de områdene som bare kan ivaretas på sykehus fordi oppgaven krever særlig kompetanse, som for eksempel sikkerhetspsykiatri, lukkede akuttavdelinger og enkelte andre avgrensede spesialfunksjoner. Omstillingsprosessen innebærer

at oppgaver og ressurser overføres fra sykehus til DPS. Utviklingen i Norge er helt i tråd med internasjonale anbefalinger, bl.a. fra verdens helseorganisasjon WHO.

Jeg er opptatt av at beslutninger om ulike helse-tilbud tas nærmest de det gjelder. Jeg mener at Helse vest og Helse Fonna har bedre forutsetninger enn departementet i hovedstaden til å utforme tilbudene i det aktuelle området. Både styret i Helse Vest og Helse Fonna er bredt sammensatt og lokalt forankret. Helse Vest RHF har informert meg om at det har foregått en bred planprosess i Helse Fonna HF hvor tillitsvalgte, vernetjeneste, fagfolk, kommuner og brukere har deltatt. Helse Vest har videre opplyst at det har vært en særlig utfordring å etablere robuste fagmiljøer for psykosepasienter og for pasienter med samtidig psykisk lidelse og rusmiddelavhengighet, og at dette er noe av bakgrunnen for de valg som nå gjøres. Videre at det er mål med omstillingen å styrke DPSene i tråd med oppdragsdokumentet.

Jeg har ved flere anledninger lyttet til bekymringer som gjør seg gjeldende ved slike omstillinger, som av og til også må innebære at avdelinger eller institusjoner legges ned. Det er imidlertid viktig å huske på at målet alltid må være å gi bedre og mer effektiv hjelp til de som trenger det. Helse Vest RHF har forsikret meg om at endringene i Helse Fonna HF er i tråd med helsepolitiske føringer. Jeg er også informert om at ingen fast ansatte vil miste jobben som følge av endringene, og at drøftinger med de tillitsvalgte er gjennomført.

SPØRSMÅL NR. 739

Innlevert 31. januar 2013 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy

Besvart 6. februar 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Pasienter med kronisk borreliose får ikke adekvat behandling i dag. Jeg har kontakt med mange pasienter eller deres familier som må gå til private helsetjenester eller dra utenlands for å få nødvendig behandling.

Hvilke tester og hvilken behandling er i dag tilgjengelig i det offentlige helsevesen for mennesker som har fått flåttbitt, med derav følgende langvarig sykdom, kronisk borreliose mm?»

BEGRUNNELSE:

I dette spørsmålet er jeg opptatt av de som er langvarig syke, som kan ha gått gjennom behandlingen som anbefales gjennom retningslinjer gitt av myndighetene. Men det viser seg at dette ikke gir bedring, og da overlates pasienter til selv å finne andre løsninger. Mange betaler dyrt for behandling i det private helsevesen. Mange er også blitt langt bedre eller helt friske gjennom lengre behandling enn det som i dag gis i det offentlige systemet.

Noen har mer enn borrelia, både babesia (en slags malariasykdom) og bartonella. I en av familiene jeg nå er i kontakt med har to av familiemedlemmene både borrelia, babesia og bartonella. Den sykeste i familien har nå bare ett alternativ, og det er behandling på privat klinikk, noe som er uhyre kostbart. Behandlingen virker, alternativet er å være totalt sengeliggende, bla med spasmer, smerter mm.

Jeg har tidligere stilt spørsmål om de testene Norge i dag bruker. Svært mange påpeker at de ikke er gode nok. Det ville også vært interessant å vite i hvilken grad mikroskopi brukes i diagnostiseringen av kronisk borreliose.

Dersom mennesker som får akutt borreliose kommer raskt til behandling, er det å håpe at flere blir raskt friske og at langvarig antibiotika i fremtiden ikke vil være nødvendig.

Men da trengs det mer fokus og bedre systemer innen helsevesenet for å fange dette opp. Og mer informasjon til folket. Altfor mange i dag ender opp med kronisk borreliose.

Svar:

Pasienter som har utviklet alvorlig sykdom på grunn av flått, skal få god og kunnskapsbasert behandling og oppfølging. Som på andre helseområder, er det også behov for mer kunnskap om årsaker og behandling av flåttsykdom. Det er gledelig at flere norske og nordiske forskningsmiljøer nå har fått midler gjennom EU til et omfattende forskningsprosjekt om flått. I prosjektet skal det samarbeides om bl.a. mer enhetlige og forbedrede metoder for diagnostikk. Formidling av kunnskap om flått og flåttbårne sykdommer til helsepersonell og allmennheten er også en del av prosjektet.

Anbefalingene om diagnostikk og behandling av Lyme borreliose, som Helsedirektoratet utga i 2010, bygget på rapport fra en faglig bredt sammensatt arbeidsgruppe, der de viktigste pasientorganisasjonene også var med. Som opplyst i mitt svar på spørsmål

119 av 18. oktober 2012 fra stortingsrepresentant Laila Dávøy, rapporteres det fra Helse Sør-Øst RHF og Helse Vest RHF at sykehusene forholder seg til anbefalingene fra Helsedirektoratet og til internasjonale faglige retningslinjer på området. I arbeidet med å videreutvikle faglige veiledere og retningslinjer vil man fortløpende måtte forholde seg til ny kunnskap.

Helse Sør-Øst RHF opplyser at diagnostikk ved borrelia baseres på en kombinasjon av laboratorieprøver og klinisk bilde. I alt 17 medisinske mikrobiologiske laboratorier, inkludert referanselaboratoriet ved Sørlandet sykehus, understøtter diagnostikken. Flere av de testmetoder som brukes av enkelte private tjenesteytere brukes ikke i norsk offentlig helsetjeneste, oftest fordi de har lav sensitivitet og spesifisitet, eller fordi de ikke er godt nok undersøkt og ikke tilstrekkelig validert. Blant disse er mikroskopi, som det spørres spesielt om. Det opplyses fra Helse Sør-Øst RHF at mikroskopi har veldig lav sensitivitet og spesifisitet.

Behandling av sykdom etter flåttbitt skjer både i kommunehelsetjenesten og i sykehus. Sykehusene tar seg av sykdom der flere deler av kroppen er berørt ("systemisk sykdom"), og der det er snakk om senmanifestasjoner. Tidlig lokal sykdom behandles hos fastlegen.

Helse Sør-Øst RHF opplyser at ved borreliose er behandling med antibiotika anbefalt og brukes i tråd med faglige retningslinjer ellers i Europa. Ved visse former for sykdom brukes antibiotikabehandling i inntil fire uker. Når mer langvarig og sammensatt antibiotikabehandling ikke brukes, har det ifølge Helse Sør-Øst RHF flere årsaker. Viktig er det at langvarig og sammensatt antibiotikabehandling ved borreliainfeksjon er undersøkt i noen studier uten at man har funnet effekt. Det opplyses også at langvarige kurer kan gi økning i antall multiresistente bakterier, og at det er fare for alvorlige bivirkninger hos den individuelle pasient.

SPØRSMÅL NR. 740**Innlevert 31. januar 2013 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 8. februar 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Jeg viser til de alvorlige påstandene om manipulerings av NIBOR som har versert i mediene den siste tiden. Avsløringene fra NA24, hvor en kilde står frem, mener jeg bør medføre at myndighetene går grundig inn i saken, og ser på løsninger som sikrer tilitt til NIBOR i fremtiden, herunder vurdere former for tilsyn.

Kan jeg be om svar på hvordan finansministeren vil følge opp denne saken, samt hvilke tiltak han vil sette i verk?»

Svar:

Som jeg beskrev i mitt svar 24. januar 2013 på skriftlig spørsmål nr. 660 fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen (kopi vedlagt), legger Finansdepartementet opp til en grundig gjennomgang av behovet for tiltak for å styrke rammene for fastsettelse av NIBOR og andre referanserenter i Norge. Departementet sendte 14. desember 2012 et brev til Finanstilsynet (kopi vedlagt) der Finanstilsynet blir bedt om å iverksette tiltak for å styrke det eksisterende systemet for NIBOR-fastsettelse så snart som mulig. Finanstilsynet ble også bedt om å vurdere – i samråd med Norges Bank – bl.a. behovet for endringer i konstruksjonen og fastsettelsen av NIBOR, mulige alternativer til NIBOR og behovet for nye offentligrettslige regler for å styrke tilsyn og kontroll med fastset-

telsen og bruken av referanserenter i det norske finansmarkedet. Finanstilsynet ble bedt om å oversende sine vurderinger og forslag til Finansdepartementet innen utgangen av mars 2013.

Finanstilsynet legger opp til å gjennomføre tilsyn med særlig oppmerksomhet på håndteringen av informasjon og interessekonflikter i bankene som deltar i NIBOR-fastsettelsen, jf. brevet 14. desember 2012, uavhengig av den ovennevnte grundige gjennomgangen av behovet for tiltak for å styrke rammene for fastsettelse av referanserenter i Norge.

2 vedlegg til svar:

Vedlegg 1:

Brev 14. desember 2012 fra Finansdepartementet til Finanstilsynet.

<http://www.regjeringen.no/nb/dep/fin/dok/andre/brev/utvalgte-brev/2012/fastsettelsen-av-nibor.html?id=710327>

Vedlegg 2:

Svar 24. januar 2013 på skriftlig spørsmål nr. 660 fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen

<http://www.stortinget.no/no/Saker-og-publikasjoner/Sporsmal/Skriftlige-sporsmal-og-svar/Skriftlig-sporsmal/?qid=56109>

SPØRSMÅL NR. 741**Innlevert 31. januar 2013 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 8. februar 2013 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud****Spørsmål:**

«Hvor mange personer har måttet fratre offentlig utnevnte stillinger, hvorpå de har fått beholde lønnen sin i andre stillinger i det offentlige?»

BEGRUNNELSE:

Tidligere PST-sjef Janne Kristiansen måtte fratse sin stilling, men fikk en ny stilling som rådgiver som tilsynelatende var opprettet spesielt for henne. Det samme gjelder en promilledømt sorenskriver omtalt i VG 31. januar som beholder lønn på 1,1 mill. kroner frem til desember 2013.

Det ønskes opplyst hvor mange slike tilfeller det er per dags dato, hva samlet lønnskostnad for disse utgjør, samt hvilke departementsområder, evt. offentlige virksomhetsområder de er ansatt under.

Det ønskes også opplyst lengste, korteste og snittlengde på disse stillingene.

Det ønskes også besvart hvordan utviklingen av denne type omplasseringer har vært siden 2000.

Svar:

Spørsmålet er videresendt til meg for besvarelse fra Statsministerens kontor.

Det kan være mange årsaker til at statens ansatte fratrer sine stillinger, og de ulike situasjonene medfører at slike saker kan få ulike løsninger. Uansett årsak

ken til fratredelsen, må hver sak og person behandles konkret, og det er det enkelte departement som har ansvaret for denne behandlingen. Fornyings- administrasjons, og kirke departementet har ansvaret for regelverket knyttet til fratreden. Det er ikke utarbeidet oversikter over hvor mange som fratrer, årsaken til dette, og hvilke individuelle avtaler de har fått i forbindelse med sin fratreden.

Når det gjelder regelverket knyttet til slik fratreden som stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr viser til i sitt spørsmål, kan jeg opplyse følgende:

Ansatte på lederlønnskontrakt, som ikke innfrir stillings- og resultatkrav i sin individuelle kontrakt, er forpliktet til å akseptere omplassering til andre arbeidsoppgaver. Omplasseringen innebærer at lederlønnskontrakten opphører, men vedkommende har krav på å beholde basislønnen – uten personlige tillegg. Ved åremålsstillinger, er det adgang til å avtale enten en form for etterlønn ("ventelønn") inntil to år eller avtale rett til å overta en annen stilling etter utløp av åremålsperioden. Regelverket får også anvendelse dersom en leder på lederlønnskontrakt eller en utnevnt embetsmann, fratrer av andre årsaker i forståelse med sin arbeidsgiver.

Jeg viser for ordens skyld til Grunnlovens § 22 annet ledd som regulerer rettigheter for de såkalte uavsettelige embetsmenn.

SPØRSMÅL NR. 742**Innlevert 31. januar 2013 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein****Besvart 6. februar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Hvilken strategi har regjeringen for å møte den økte narkotikasmuglingen til Norge, herunder å møte nye metoder smuglingen blir gjennomført på?»

BEGRUNNELSE:

I 2012 gjorde Tollvesenet rekordmange narkotikabeslag: cannabis, amfetamin, heroin, kokain og

khat med en samlet gateverdi på langt over 300 millioner kroner.

De nye smuglertrendene er ifølge Tollvesenet en viktig årsak til den kraftige økningen i forsøk på å smugla dop inn i Norge:

- Flere smuglingsforsøk med mindre mengder
- Nye syntetiske stoff er på fremmarsj
- Mer cannabis-dyrking i Europa

- Narkotiske tabletter erstatter dårlig heroin
- Kurerer på billigsalg

Skal man gjøre en forsterket innsats mot denne økningen krever det at man ser på ressurser og metoder.

Svar:

Smugling av narkotika utgjør en vesentlig del av den nasjonale og internasjonale organiserte kriminaliteten. Bekjempelse av organisert kriminalitet er en prioritert oppgave for regjeringen. Politiet og tolletaten som representanten viser til, er styrket ressursmessig. Det oppnås gode resultater i det samarbeidet som er utviklet over tid, nasjonalt og internasjonalt. Dette går også fram av representantens begrunnelse for spørsmålet.

Toll- og avgiftsetaten ligger under finansministerens ansvarsområde. Jeg har innhentet informasjon fra dette departementet om ressursutviklingen, men vil likevel påpeke at finansministeren må svare for sitt ansvarsområde.

Siden 2005 er Toll- og avgiftsetatens grensekontroll som er rettet mot profesjonelle smuglere, styrket med om lag 150 mill. kroner. Etaten utvikler stadig nye arbeidsmetoder som svar på smuglernes oppfinnsomme metoder for å smugle bl.a. narkotika, tobakk og alkohol. Bruk av narkotikahunder har en sentral plass i dette arbeidet. Nye, tekniske metoder som mobile røntgenskannere er tatt i bruk for å avdekke

smugling i personbiler og trailere. Videre har etaten prøvd ut teknisk utstyr for elektronisk tilstedeværelse på grenseoverganger, basert på kameraer og automatisk skiltgjenkjenning. Dette har bidratt til store narkotikabeslag.

Under denne regjeringen er politiet og påtalemyndigheten også tilført betydelige ressurser. I perioden 2005 til 2013 er bevilgningene under statsbudsjettets programkategori 06.40 Politi og påtalemyndighet økt med nominelt 5,4 milliarder kroner (65,2 %). Kompensasjon for pris- og lønnsstigning for 2005 – 2013 er 2,7 milliarder kroner. Økningen utgjør dermed 31,8 %, når kompensasjonen for pris- og lønnsstigning er trukket ut.

Det er et utstrakt samarbeid mellom politiet og tolletaten for å avdekke smugling av både illegale stoffer og andre varer som alkohol og tobakk. Jeg vil også legge til at Kystvakten bistår politiet i bekjempelse av organisert kriminalitet, herunder smugling, langs kysten og er således en effektiv samarbeidspartner. Kystvaktens kapasiteter er styrket bl.a. ved nye fartøyer.

Regjeringen har lagt fram Meld. St. 30 (2011-2012) Se meg! En helhetlig rusmiddelpolitikk. Her legger Regjeringen vekt på en helhetlig politikk også når det gjelder arbeidet for å hindre at narkotika kommer inn i landet. Regjeringen vil legge til rettet for at kontrollsiden stadig gjøres mer effektiv med sikte på å øke beslagene og dermed begrense tilgjengeligheten til narkotika på det norske markedet.

SPØRSMÅL NR. 743

Innlevert 31. januar 2013 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal

Besvart 12. februar 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Det vises til Stortingets vedtak om å bevilge 200 millioner kroner til dekning av uforutsette økte pensjonsutgifter til private helseinstitusjoner som har avtale med de regionale helseforetakene i RNB 2012.

Mener statsråden at vedtaket er gjennomført etter Stortingets hensikt, og at regjeringens håndtering av denne saken er i tråd med intensjonen i samarbeidsavtalen mellom staten og ideelle aktører i helse- og omsorgssektoren?»

BEGRUNNELSE:

Det pekes av flere aktører, deriblant Virke og Fagrådet - Rusfeltets hovedorganisasjon, på at den enkelte helseregion i gjennomføringen av vedtaket har unnlatt å føre videre det bevilgede tilskuddet til blant annet private ideelle rusinstitusjoner trass i at disse oppfyller Stortingets krav om inngått avtale.

Det vises til Prop. 111 S (2011-2012) Tilleggsbevilgninger og omprioriteringer i statsbudsjettet 2012, 2.7 Helse- og omsorgsdepartementet, Kap. 732 Regionale helseforetak:

"Økte pensjonskostnader

Pensjonskostnaden legges til grunn ved fastsetting av basisbevilgningene til regionale helseforetak, jf. St.prp. nr. 1 (2008-2009). Ettersom pensjonspremien kan avvike fra pensjonskostnaden det enkelte år, vil regionale helseforetak kunne ha tilstrekkelig, mer eller mindre likviditet til å betale de årlige pensjonspremiene. Etablert opplegg for håndtering av pensjoner for helseforetakene innebærer at eventuell overskuddslikviditet som følge av at pensjonspremien er lavere enn pensjonskostnaden skal brukes til å redusere driftskredittrammen, mens driftskredittrammen økes hvis pensjonspremien er høyere enn pensjonskostnaden.

Det er mange parametere som til sammen bestemmer størrelsen på pensjonskostnaden. Viktigst er forholdet mellom forventet framtidig avkastning av pensjonsmidler (diskonteringsrenten) og forventet framtidig lønnsvekst. Pensjonskostnaden for det enkelte år blir først kjent i januar i budsjettåret. Nye beregninger for 2012 tilsier en pensjonskostnad på 12,950 mrd. kroner for de regionale helseforetakene samlet. Dette er 2,1 mrd. kroner mer enn lagt til grunn i saldert budsjett 2012. I tråd med etablert opplegg for håndtering av pensjonskostnader foreslås det at basisbevilgningene økes med 2,1 mrd. kroner og at økningen motsvares av tilsvarende nedsettelse av driftskredittrammen. Dette foreslås håndtert ved at økningen i driftskredittrammen i saldert budsjett reverseres, jf. omtale under kap. 732, post 86, og at det settes ytterligere krav til nedbetaling av driftskreditt, jf. omtale under kap. 3732, post 86.

Endelig pensjonspremie blir først kjent i september eller oktober i budsjettåret. Dersom ny informasjon tilsier større endringer av de anslagene som nå er lagt til grunn, vil Regjeringen komme tilbake til saken."

"Pensjonskostnadene for de private helseinstitusjonene som har avtale med de regionale helseforetakene øker også. Det foreslås å øke basisbevilgningene til regionale helseforetak med ytterligere 200 mill. kroner for å sette de regionale helseforetakene i stand til å håndtere pensjonskostnadene til private institusjoner med avtale.

Økningen fordeles som følger mellom basisbevilgningene til de regionale helseforetak, jf. omtale av de enkelte postene nedenfor:

Kap. 732, post 72, økes med 108,0 mill. kroner
 Kap. 732, post 73, økes med 37,9 mill. kroner
 Kap. 732, post 74, økes med 28,7 mill. kroner
 Kap. 732, post 75, økes med 25,4 mill. kroner"

Svar:

Norsk Regnskapsstiftelse har blant annet som følge av stadig lavere renteforventninger, kombinert med høy lønnsvekst, funnet det riktig å anbefale et "strammere" parametersett ved beregning av de årlige pensjonskostnadene for alle virksomheter som fører regnskaper etter regnskapsloven. Dette har medført en kraftig økning av pensjonskostnadene for helseforetakene i forhold til nivået i 2005. Det er naturlig å anta at også private institusjoner med tilsvarende pensjonsytelser og underlagt tilsvarende regn-

skapsregler har hatt en noenlunde tilsvarende utvikling.

I forbindelse med Stortingets behandling av St.prp. nr. 59 (2007-2008) ble det derfor bevilget 320 mill. kroner til de regionale helseforetakene slik at disse skulle kunne inngå kjøps-/driftsavtaler med private institusjoner som skulle avspeile et høyere pensjonskostnadsnivå. Bevilgningen er blitt videreført i alle senere år og økt med ytterligere 200 mill. kroner gjennom RNB 2012. Det fremgår av bevilgningsteksten at pengene blant annet skal benyttes til å inngå avtaler som skal reflektere det høyere kostnadsnivået.

Før de regionale helseforetakene utbetalte kompensasjon for økte pensjonskostnader til private avtaleparter i 2008, utarbeidet RHFene grundige juridiske vurderinger både på generelt grunnlag og konkret for de enkelte avtalene. Disse vurderingene er senere oppdatert ved endringer i avtalestrukturer. Det er lagt vekt på å finne tilstrekkelig juridisk handlingsrom for å utbetale kompensasjon.

I årene etter 2008 har de regionale helseforetakene gjennomført en rekke offentlige anbud (herunder blant annet rehabilitering, rusbehandling og radiologi) der det klart fremgår at tilbudt avtalepris skal inneholde alle kostnader forbundet med ytelsen – også pensjonskostnader. De regionale helseforetakene har på denne bakgrunnen ikke justert utbetalingene utover avtalepris for de nyere inngåtte avtalene. De regionale helseforetakene har dermed fulgt opp formuleringen i bevilgningen. Som følge av anbudsrunderne har enkelte regionale helseforetak opplevd at prisene på anskaffelsene har økt med vesentlig mer enn vanlig lønns- og prisstigning. For eksempel kan det nevnes at Helse Sør-Øst RHF har informert oss om at prisene i deres siste rusanskaffelse økt med ca. 18 pst. i forhold til avtalene i forrige avtaleperiode.

De regionale helseforetakene har således ikke endret praksis, men forholdt seg til gjeldende avtaler, lov om offentlige anskaffelser og statsstøttereglene. Dette fører til at enkelte institusjoner fremdeles har gamle avtaler som åpner for justerte utbetalinger, mens andre institusjoner har nyere avtaler der den avtalte prisen skal dekke alle kostnader – uavhengig av om pensjonskostnadene det enkelte året viser seg å være høyere eller lavere enn forutsetningene institusjonen selv la til grunn ved kalkulering av sitt pristilbud. På denne bakgrunnen vil jeg hevde at vedtaket er gjennomført etter Stortingets hensikt.

Jeg vil samtidig presisere at de regionale helseforetakene og deres avtaleparter må forholde seg til de avtalene som er inngått og de rettslige forholdene rundt disse. Vi kan ikke pålegge de regionale helseforetakene atferd som ikke står seg juridisk.

Representanten spør videre om regjeringens håndtering av denne saken er i tråd med samarbeids-

avtalen mellom staten og ideelle aktører i helse og omsorgssektoren. Innledningsvis vil jeg presisere at denne avtalen først ble signert 3. oktober 2012. Jeg antar videre at det representanten viser til er avtalens punkt 4 f, siste kulepunkt der det fremgår at "Partene er enige om å gjennomgå problemstillinger knyttet til ideelle aktørers pensjonskostnader". Det ble avholdt et første dialogmøte 6. desember 2012 der pensjon var et sentralt tema. Som det fremgår av møtereferatet, vil regjeringen komme tilbake med en bestilling til paraplyorganisasjonene vedrørende nødvendig in-

formasjon om og dokumentasjon på pensjonsområdet. Dette skal benyttes til en konkret gjennomgang av pensjonsutfordringene til de ideelle aktørene. Det ble også presisert at det er behov for å "rydde" i de ulike problemstillingene og kategorisere disse. Helse- og omsorgsdepartementet deltok både på dialogmøtet og vil delta i det videre arbeidet. Departementet er derfor av den oppfatning at vi har fulgt opp, og vil følge opp videre, de intensjonene som partene har hatt ved inngåelse av avtalen.

SPØRSMÅL NR. 744

Innlevert 31. januar 2013 av stortingsrepresentant Knut Arild Hareide

Besvart 13. februar 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Kan statsråden bekrefte at det ikke vil bli foretatt endringer i stasjonsstruktur som vil gå ut over Tangen stasjon, og som vil bidra til å svekke Tangen stasjon som pendlerknutepunkt?»

BEGRUNNELSE:

Tangen stasjon er viktig for Stange kommune og for de omkringliggende områdene. For å stimulere til fortsatt vekst i disse områdene, bla annet for å lette presset på det sentrale Oslo-området, er det viktig med et godt togtilbud.

Tangen stasjon hadde i 2008 litt over 40 000 reisende i løpet av året. Om lag 40 prosent av de reisende til og fra Tangen har Oslo S/Nationaltheatret som mål, 20 prosent har Gardermoen som mål, og 20 prosent har Hamar som mål. Med utbygging av dobbeltspor til Lillehammer, er det beregnet 80 000 reisende i 2025. Nærmeste stasjoner er Stange i nord og Eidsvoll i sør. Det er viktig at spekulasjoner om nedleggelse av Tangen stasjon tilbakevises.

Svar:

Per i dag foreligger det ingen planer som tilsier at Tangen stasjon blir svekket som pendlerknutepunkt.

SPØRSMÅL NR. 745**Innlevert 31. januar 2013 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 11. februar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Hvordan har ressurs- og bemanningsutviklingen, herunder hver enkelt stillingskategori, vært i hvert enkelt politidistrikt fra 2005 til i dag?»

BEGRUNNELSE:

Det bes om årlige tall.

Svar:

Som vedlegg 1 følger oversikt over utviklingen i bevilgningene til politidistriktene fra 2005-2012. Tallene i oversikten viser bevilgningene som er gitt i starten av året. Oversikt over bevilgningene til politi-

distriktene er mottatt fra Politidirektoratet. Bevilgningene for 2013 er ikke fordelt til politidistriktene.

Som vedlegg 2 følger oversikt over årsverksutviklingen per distrikt og per stillingskategori fra 31.12.2008 til 31.12.2012. Oversikten er utarbeidet av Politidirektoratet ut fra opplysninger i etatens lønns- og personalsystem. I perioden har det vært en økning på 709 årsverk i politidistriktene. Politiet tok i bruk et nytt lønns- og personalsystem i 2008. Det er derfor ikke sammenlignbare tall for tidligere år.

Ut fra tall fra Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet har det i perioden 1.10.2005 til 1.3.2012 vært en økning på 1 700 årsverk under kategori 06.40 Politi og påtalemyndigheten.

2 vedlegg til svar:

Vedlegg 1. Bevilgninger (i 1 000 kr) fordelt til politidistriktene 2005 – 2012

	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012
<i>Politidistrikt (kap. 440):</i>								
Østfold	260 527	281 844	296 958	308 423	330 249	379 394	395 714	405 511
Follo	158 667	169 237	176 790	182 068	192 789	209 549	220 666	229 535
Romerike	286 137	309 585	324 082	337 432	362 007	397 945	424 458	447 780
Hedmark	189 369	203 731	211 213	216 685	234 704	261 809	268 454	271 452
Gudbrandsdal	73 061	77 705	80 293	82 497	88 570	95 916	101 877	105 840
Vestoppland	104 603	113 326	117 168	121 424	130 587	140 920	147 824	151 729
Nordre Buskerud	89 022	94 044	97 567	100 615	108 910	116 654	123 850	133 813
Søndre Buskerud	205 043	222 036	232 000	239 948	257 534	278 910	292 769	305 188
Asker og Bærum	186 323	194 863	203 637	209 603	223 302	241 271	246 430	250 214
Vestfold	237 557	251 463	264 023	271 541	289 509	310 651	322 126	328 420
Telemark	212 649	224 111	233 480	240 041	253 376	272 427	284 676	290 300
Agder	314 900	333 801	347 082	356 282	379 249	411 570	426 924	434 497
Rogaland	318 150	333 360	348 992	361 720	399 250	447 475	475 916	500 914
Haugaland og Sunnhordland	133 554	140 770	146 418	150 671	161 022	173 927	180 571	188 647
Hordaland	466 414	478 712	501 078	515 491	573 708	631 062	666 847	688 131
Sogn og Fjordane	105 547	111 473	111 035	119 404	128 345	138 337	142 116	148 962
Sunnmøre	112 097	119 478	124 458	128 386	137 576	147 979	154 406	165 210
Nordmøre og Romsdal	134 795	138 425	142 243	146 045	154 711	164 159	169 988	176 042
Sør-Trøndelag	294 187	306 971	321 192	333 853	368 552	408 133	428 198	444 462
Nord-Trøndelag	148 438	156 361	160 084	164 530	175 098	187 265	194 534	196 883
Helgeland	96 417	101 300	99 504	104 977	111 812	120 409	124 961	127 948
Salten	90 837	95 935	95 878	98 546	105 350	114 691	119 954	122 186
Midtre Hålogaland	150 171	158 944	156 140	160 513	170 556	181 262	188 369	192 321
Troms	153 053	158 252	159 314	164 817	177 024	198 300	206 428	212 238

	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012
Vestfinnmark	58 937	67 000	70 303	73 040	79 322	86 784	90 197	94 675
Østfinnmark	88 925	90 386	94 357	97 261	104 302	108 593	112 869	125 941

Oslo politidistrikt (kap. 441)	1 374 918	1 344 068	1 406 106	1 479 931	1 614 601	1 807 632	1 893 926	2 110 192
--------------------------------	-----------	-----------	-----------	-----------	-----------	-----------	-----------	-----------

Vedlegg 2 Årsverk i politidistriktene 2008–2012

Distrikt/særorgan	31.12.2008			31.12.2009			31.12.2010					
	Politi	Jurister	Sivile	Sum alle	Politi	Jurister	Sivile	Sum alle	Politi	Jurister	Sivile	Sum alle
Oslo politidistrikt	1 527,0	136,0	634,4	2 297,3	1 579,7	135,8	738,8	2 454,2	1 509,3	132,0	727,9	2 369,2
Østfold politidistrikt	341,0	31,6	142,8	515,3	335,9	33,9	170,6	540,3	351,9	36,4	181,2	569,5
Follo politidistrikt	184,2	14,6	85,7	284,5	188,9	19,4	94,1	302,4	188,5	19,4	100,5	308,4
Romerike politidistrikt	310,2	26,0	181,7	517,8	326,2	32,0	209,2	567,4	363,9	34,0	216,1	614,0
Hedmark politidistrikt	234,0	19,0	119,5	372,5	232,8	19,0	133,4	385,1	224,4	18,0	135,1	377,5
Gudbrandsdal politidistrikt	95,1	7,0	36,2	138,3	94,0	7,0	38,1	139,2	95,7	7,0	39,7	142,4
Vestoppland politidistrikt	133,4	11,0	55,5	199,9	131,5	10,0	59,0	200,5	143,5	13,0	61,5	218,0
Nordre Buskerud politidistrikt	114,1	9,0	46,2	169,3	111,3	11,0	46,3	168,6	114,8	10,0	44,7	169,5
Søndre Buskerud politidistrikt	257,1	23,0	114,0	394,2	251,6	26,0	124,2	401,8	261,3	25,0	126,5	412,8
Asker og Bærum politidistrikt	215,8	23,5	109,0	348,3	216,2	24,6	121,6	362,4	189,3	21,6	112,8	323,6
Vestfold politidistrikt	298,8	27,9	133,7	460,3	293,5	30,1	142,6	466,1	287,5	29,6	141,3	458,4
Telemark politidistrikt	272,6	24,6	105,4	402,5	266,0	25,6	116,3	407,9	245,8	25,6	109,8	381,2
Agder politidistrikt	420,4	32,0	164,5	616,9	408,0	33,0	166,3	607,2	413,1	32,8	165,1	611,0
Rogaland politidistrikt	392,7	47,6	170,0	610,3	404,2	44,6	204,5	653,3	428,7	42,7	206,8	678,2
Haugaland og Sunnhordland politidistrikt	152,3	19,0	67,3	238,6	152,8	18,5	72,4	243,7	156,1	19,0	71,2	246,3
Hordaland politidistrikt	573,9	52,8	267,1	893,7	586,5	51,3	288,2	926,1	576,9	53,6	286,7	917,2
Sogn og Fjordane politidistrikt	128,2	10,0	47,4	185,6	117,4	10,0	48,2	175,6	125,9	11,0	51,1	188,0
Sunnmøre politidistrikt	145,6	10,0	59,7	215,3	150,1	11,0	64,7	225,8	145,7	10,9	64,2	220,8
Nordmøre og Romsdal politidistrikt	146,4	11,9	83,2	241,5	152,8	12,9	76,1	241,9	146,6	12,9	78,3	237,8
Sør-Trøndelag politidistrikt	373,9	29,0	143,5	546,4	391,5	28,6	161,0	581,1	387,6	33,8	163,6	585,0
Nord-Trøndelag politidistrikt	190,2	14,3	78,0	282,4	202,0	15,3	79,6	296,9	192,3	12,3	80,5	285,1
Helgeland politidistrikt	110,3	14,0	49,0	173,3	114,0	13,5	55,5	183,0	120,5	14,6	60,5	195,6
Salten politidistrikt	102,3	11,0	56,1	169,4	104,3	13,0	61,6	178,9	107,3	13,0	61,5	181,8
Midtre Hålogaland politidistrikt	170,1	13,5	72,6	256,2	168,5	14,6	79,8	262,9	172,3	14,3	81,8	268,3
Troms politidistrikt	184,2	17,9	84,3	286,4	179,1	17,0	99,3	295,4	183,1	15,8	101,7	300,6
Vestfinnmark politidistrikt	80,0	8,0	34,8	122,8	75,0	8,0	41,2	124,2	77,0	9,0	44,0	130,0
Østfinnmark politidistrikt	101,8	7,0	43,6	152,4	95,0	9,0	47,7	151,7	94,0	8,0	46,5	148,5
<i>Sum politidistrikt</i>	<i>7 255,4</i>	<i>651,1</i>	<i>3 184,8</i>	<i>11 091,4</i>	<i>7 328,8</i>	<i>674,6</i>	<i>3 540,3</i>	<i>11 543,6</i>	<i>7 302,8</i>	<i>675,3</i>	<i>3 560,4</i>	<i>11 538,5</i>

Vedlegg 2 Årsverk i politidistriktene 2008–2012

Distrikt/særorgan	31.12.2011				31.12.2012			
	Politi	Jurister	Sivile	Sum alle	Politi	Jurister	Sivile	Sum alle
Oslo politidistrikt	1 619,0	129,5	717,4	2 465,9	1 667,4	146,8	740,5	2 554,7
Østfold politidistrikt	342,4	36,4	174,8	553,6	356,6	36,1	184,7	577,3
Follo politidistrikt	172,6	18,4	96,1	287,1	198,0	20,0	97,3	315,3
Romerike politidistrikt	348,4	30,0	208,4	586,8	372,1	34,0	213,2	619,3
Hedmark politidistrikt	218,7	21,0	139,7	379,4	219,8	18,2	132,0	370,0
Gudbrandsdal politidistrikt	100,7	7,0	41,1	148,8	96,7	6,0	41,0	143,7
Vestoppland politidistrikt	132,5	11,0	59,1	202,6	129,9	11,0	57,8	198,7
Nordre Buskerud politidistrikt	120,8	10,0	47,3	178,1	126,3	11,0	50,3	187,6
Søndre Buskerud politidistrikt	272,8	26,0	125,4	424,1	264,9	28,3	119,8	413,0
Asker og Bærum politidistrikt	192,9	21,6	108,1	322,5	191,5	21,8	111,6	324,9
Vestfold politidistrikt	297,7	30,6	139,3	467,5	281,9	31,7	134,0	447,6
Telemark politidistrikt	258,3	25,8	106,7	390,8	253,8	22,8	105,6	382,3
Agder politidistrikt	396,6	31,6	155,8	583,9	392,9	32,6	150,4	575,8
Rogaland politidistrikt	420,1	47,4	216,5	684,0	444,6	45,6	219,5	709,7
Haugaland og Sunnhordland politidistrikt	150,3	17,0	71,7	239,0	162,9	19,3	73,4	255,6
Hordaland politidistrikt	565,5	52,0	270,4	887,9	586,7	54,0	289,1	929,9
Sogn og Fjordane politidistrikt	121,6	10,0	51,9	183,5	126,3	12,0	52,6	190,9
Sunnmøre politidistrikt	146,9	10,9	69,5	227,3	149,6	11,9	67,7	229,2
Nordmøre og Romsdal politidistrikt	144,3	11,9	72,2	228,4	144,6	11,9	74,5	231,0
Sør-Trøndelag politidistrikt	388,3	29,8	164,9	583,1	419,1	29,9	173,5	622,4
Nord-Trøndelag politidistrikt	176,0	13,3	79,2	268,5	189,0	14,3	78,9	282,2
Helgeland politidistrikt	114,1	12,6	58,3	185,0	117,3	14,6	53,5	185,4
Salten politidistrikt	109,2	13,0	62,3	184,5	111,5	13,0	64,7	189,1
Midtre Hålogaland politidistrikt	181,0	14,9	79,2	275,1	165,3	15,0	75,7	256,0
Troms politidistrikt	186,4	16,3	101,2	303,9	184,4	21,5	94,5	300,4
Vestfinnmark politidistrikt	77,0	9,0	43,0	129,0	85,0	9,0	41,0	135,0
Østfinnmark politidistrikt	94,9	8,0	47,0	149,9	100,0	10,0	64,0	174,0
<i>Sum politidistrikt</i>	<i>7 348,8</i>	<i>665,0</i>	<i>3 506,4</i>	<i>11 520,2</i>	<i>7 537,9</i>	<i>702,3</i>	<i>3 560,6</i>	<i>11 800,8</i>

SPØRSMÅL NR. 746**Innlevert 1. februar 2013 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 7. februar 2013 av landbruks- og matminister Trygve Slagsvold Vedum****Spørsmål:**

«Vil statsråden ta initiativ til å få utarbeidet en ny melding om rammevilkårene for skogsektoren?»

BEGRUNNELSE:

St.meld. nr. 17 (1998-99) Verdiskaping og miljø – muligheter i skogsektoren (Skogmeldingen) ble fremlagt vinteren 1998 og behandlet i Stortinget våren 1999.

Siden den gang har blant annet følgende skjedd:

Rammevilkårene for Statskog SF har blitt endret gjennom lån og tilførsel av kapital til selskapet for kjøp av Borregaard skoger.

Statskog SF driver for tiden fortløpende arronderingsalg av skog- og utmarkseiendommer i hele Norge. Denne prosessen er planlagt sluttført i 2017.

I forbindelse med revidert nasjonalbudsjett for 2012 ble det bevilget en egen tiltakspakke for treforedlingsindustrien på 100 mill. kroner.

Av dette gjelder 50 mill. kroner tiltak for å bidra til utvikling av nye produkter og produksjonsmetoder over Nærings- og handelsdepartementets budsjett. Det ble gitt økte bevilgninger til forsknings- og innovasjonsprogrammer, nye inkubatorer og styrket nettverksaktivitet for å få fram gode treforedlingsprosjekter.

Videre ble det besluttet at 50 mill. kroner skulle gå til infrastrukturtiltak for å forbedre tilgjengeligheten til skogressursene over Landbruks- og matdepartementets budsjett.

Bygging av tømmerkaier, taubaner, og vedlikehold av etablerte skogsbilveier er ment å bidra til å redusere kostnader og øke leveringssikkerheten til industrien.

Svar:

Jeg setter pris på at representanten Bredvold er opptatt av skogbrukets rammevilkår. Vi hadde nylig

en meget god diskusjon om skog og skogbruk i Stortinget. Debatten var foranlediget av Riksrevisjonens gjennomgang av skogpolitikken, og det ble i debatten pekt på at skogpolitikken ligger midt i kjerneområdet for Landbruks- og matdepartementet.

I innstillingen fra Næringskomiteen ble det lagt vekt på at bærekraftig forvaltning er en forutsetning for å kunne utnytte skogen til samfunnets beste på kort og lang sikt. Komiteen pekte på behov for å styrke aktiviteten i skogbruket, både med hensyn på foryngelse, oppfølging av miljøkrav og utbygging av ny infrastruktur for å nå Stortingets mål om økt avvirking. Som jeg nevnte i debatten, vil jeg komme tilbake til Stortinget med oversikt over utviklingen på dette området i de årlige budsjettproposisjonene.

Når det gjelder representanten Bredvolds spørsmål der han etterlyser en ny skogmelding, finner jeg grunn til å minne om at regjeringen nylig har lagt fram en omfattende melding til Stortinget om landbruks- og matpolitikken, Meld. St. 9 (2011-2012). For første gang ble det lagt fram en melding som tok for seg hele fag- og politikkområdet til Landbruks- og matdepartementet, inkludert skogsektoren. Meldingen vil legge føringer for hele verdikjeden i mange år framover. Stortinget behandlet meldingen i vårsesjonen 2012 og ga sin tilslutning til regjeringens politikk på området.

I meldingen slås det bl.a. fast at regjeringen vil legge til rette for å styrke skogens bidrag til verdiskaping i hele landet, og til å nå viktige energi-, klima- og miljømål. Ved økt etterspørsel etter trevirke vil regjeringen legge til rette for å øke hogsten i norske skoger for å bruke mer trevirke til byggematerialer og til energiformål.

Jeg er opptatt av å følge opp meldingen på en best mulig måte, og ettersom regjeringens skogpolitikk ikke er endret siden i fjor, ser jeg det ikke som aktuelt med en ny skogmelding med det første.

SPØRSMÅL NR. 747**Innlevert 1. februar 2013 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 7. februar 2013 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«Føler olje- og energiministeren seg misforstått av NTB, eller varsler ministeren at han ikke har tenkt til å rette seg etter Stortingets vedtak om å legge frem forslag om virkemidler som bidrar til å utløse betydelig energieffektivisering i private husholdninger?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge NTB 29. januar 2013 varsler olje- og energiministeren at det ikke kommer nye støtteordninger for å stimulere til energisparing i boligsektoren. Olje- og energiministeren er også sitert på at:

«Med de grønne sertifikatene har vi lagt på plass rammevilkårene. Hvite sertifikater er uaktuelt.»

I behandlingen av Meld. St. 21 (2011-2012), Norsk Klimapolitikk, går et flertall på Stortinget inn for at:

«Stortinget ber regjeringen legge frem forslag for Stortinget med virkemidler som bidrar til å utløse betydelig energieffektivisering og energiomlegging fra

fossile til miljøvennlige kilder i private husholdninger.»

Svar:

Olje- og energidepartementet viser til Stortingets vedtak 565, jf. Meld. St. 21 (2011-2012) Norsk Klimapolitikk, og Innst. 390 S (2011-2012):

"Stortinget ber regjeringen legge frem forslag for Stortinget med virkemidler som bidrar til å utløse betydelig energieffektivisering og energiomlegging fra fossile til miljøvennlige kilder i private husholdninger."

Olje- og energidepartementet tar sikte på å fremme forslag for Stortinget med virkemidler som bidrar til å utløse betydelig energieffektivisering og energiomlegging fra fossile til miljøvennlige kilder i private husholdninger, i henhold til Stortingets vedtak 565, senest i budsjettproposisjonen for 2014. Dette er i tråd med hva som ble kommunisert til Stortinget høsten 2012.

SPØRSMÅL NR. 748**Innlevert 1. februar 2013 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 11. februar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Har statsråden i sin styringsdialog forvisset seg om at POD involverer de berørte, tidligere sykmeldte personene i ledelsen av Romerike politidistrikt, i en høyst nødvendig evalueringsprosess, samt gi en tilbakemelding på hvor lenge den tidligere politimesterens engasjement i POD er forutsatt å vare?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til statsrådets svar på undertegnede spørsmål i den ordinære spørretimen 23.01.2013, samt tidligere svar gitt undertegnede. Svaret statsråden ga oppfattet jeg da som positivt. Statsråden understreket eksempelvis at POD arbeider med "å implementere lederplattform og medarbeiderskap, noe

som skal danne basis for arbeidet med å styrke tilliten mellom ansatte og ledelsen i etaten. Målsettingen med dette arbeidet er å utvikle gode ledere og medarbeidere, som sammen skal nå målsettingen om bedre ledelse, gode holdninger og en sunn arbeidskultur". I tillegg understreket statsråden at hun "følger situasjonen på arbeidsmiljøområdet i politi- og lensmannsetaten nøye. Temaet inngår derfor selvsagt i styringsdialogen med Politidirektoratet". Det er behov for en skikkelig evaluering av hva som har skjedd på ledersiden i Romerike politidistrikt, og det er nødvendig at alle de sykmeldte personene og varslerne som har meldt fra om kritikkverdige forhold gjennom år, får god mulighet til å bli involvert i PODs evalueringsprosess. Dette er en klar forutset-

ning for at læring for fremtiden skal kunne skje. Det er også behov for å avklare hvor lenge den tidligere politimesterens engasjement er forutsatt å vare i POD, all den tid en pågående, grundig evalueringsprosess nødvendigvis vil kunne dokumentere ting som ikke tilsier at det vil være naturlig at dette engasjementet bør være spesielt langvarig. Bakgrunnen for spørsmålet er om POD rent faktisk gjennomfører en evaluering av leder problemene i Romerike politidistrikt, slik at statsråden for fremtiden kan innestå for svaret hun ga den 23.01.2013.

Svar:

Politidirektoratet har orientert meg om at direktoratet skal evaluere sin rolle og oppfølging av saken ved Romerike politidistrikt. De berørte personene vil bli involvert.

Videre har jeg fått opplyst at varigheten av tidligere politimesters engasjement i Politidirektoratet ikke er tidfestet.

SPØRSMÅL NR. 749

Innlevert 1. februar 2013 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 11. februar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Hva slags ansvar mener statsråden at kommunene selv skal ha for organisering av 110-sentralene, og vil statsråden sørge for at Direktoratet for samfunnsikkerhet og beredskap (DSB) gjennomfører en sårbarhetsanalyse av alternative 110-sentralstrukturer før endelig vedtak om omstrukturering av 110-sentralene fattes?»

BEGRUNNELSE:

Etter mange år med diskusjon om organisering av 110-sentraler, og forberedelser til innføring av Nødnett i Norge – har nå Direktoratet for samfunnsikkerhet og beredskap (DSB) satt i gang en prosess for å foreta vesentlige endringer i nåværende organisering av 110-sentralene i Norge. DSB sin varslede omorganisering av 110-sentralene reiser en rekke faglige spørsmål som ikke er besvart av DSB. Blant annet mangler en utredning om hvilke konkrete kriterier som ligger i en robust 110-sentral. Forslaget mangler også en risiko- og sårbarhetsanalyse som belyser konsekvensene av «organisatorisk distanse» generelt og som tar hensyn til lokale forhold rundt i landet vårt.

Erfaringene etter den store sentraliseringen av nødmeldesentralene i Finland for noen år tilbake, er at samtlige (krets-) brannvesen har reetablert sine «fagsentraler» fordi tjenestekvaliteten fra de store sentralene ble uakseptabelt dårlig. Store sentraler er med andre ord ikke ensbetydende med bedret tjenestekvalitet. Tilsvarende erfaringer finnes også fra Sve-

rige. Erfaringene etter sentraliseringen i Finland er heller ikke evaluert av DSB.

DSB endrer med forslaget sitt også praksisen med at kommunene selv beslutter hvordan 110-sentralene skal organiseres. DSB foreslår at det skal være DSB som faginstans som bestemmer. I praksis innebærer det at DSB har sendt eksempelvis Telemark varsel om at deres sentral skal slås sammen med 110-Vestviken. Sogn og Fjordane er ett av de fylkene i landet som er mest utsett for uforutsette hendinger når naturen herjer på sitt verste. Kommunene hatt tatt dette til etterretning og bygd en av landets mest moderne 110 sentraler som er samlokalisert med politiet. Sentralen er framtidsretta og teknisk tilrettelagt for innføring av det nye nødnettet. Sogn og Fjordane har imidlertid nå fått varsel om nedlegging med overføring til Hordaland.

På den ene siden planlegger DSB med at 110-sentralstrukturen forblir som i dag for å ta i mot utrulling av Nødnett, mens de på en andre siden planlegger en umiddelbar reduksjon av 110-sentraler. Regjeringen har selv oppnevnt en arbeidsgruppe som blant mye annet har som mandat å anbefale en modell for «nødalarmeringstjenesten for brann». Minst like viktig for tjenestekvaliteten som tilstrekkelig bemanning, er at den enkelte operatør har tilstrekkelig «organisatorisk nærhet» til brukerne av tjenestene.

Svar:

Direktoratet for samfunnsikkerhet og beredskap (DSB) er i gjeldende brannlovverk tillagt myndighet til å fastsette brannregioner. Det vises i den forbin-

delse til § 16 i lov av 14. juni 2002 nr. 20 (brann- og eksplosjonsvernloven), der det fremgår følgende:

"Sentral tilsynsmyndighet kan pålegge en kommune å etablere en nødalarmeringssentral for mottak av meldinger om branner og andre ulykker innen en fastsatt region som kan omfatte flere kommuner. De kommuner som omfattes av den fastsatte regionen plikter å knytte seg til nødalarmeringssentralen og med grunnlag i avtale bære sin andel av kostnadene ved etablering og drift av sentralen."

Dette innebærer at DSB vil kunne bestemme hvilke kommuner som skal inngå i den enkelte region, samt hvilken kommune 110-sentralen skal lokaliseres i.

Det vektlegges at de berørte kommuner gis mulighet til å uttale seg på et tidlig stadium, slik at deres synspunkter inngår som del av DSBs beslutningsgrunnlag. DSB opplyser at slik medvirkning sikres blant annet gjennom høring, forhåndsvarsling, samt dialogmøter med berørte kommuner. Dersom DSB treffer enkeltvedtak om lokalisering har kommunene

mulighet til å påklage vedtaket til Justis- og beredskapsdepartementet.

DSB har i sitt arbeid med omstrukturering av nødmeldesentralene tatt utgangspunkt særlig i følgende faktorer:

- befolkningsgrunnlag i regionen
- risiko (blant annet basert på informasjon fra tilsynsrunder med 110-sentralene, herunder tilgang til kommunale ROS-analyser)
- tilknytning til faglige miljøer
- lokalisering av øvrige nødetater
- teletekniske utfordringer

DSB har ut fra disse vurderinger utarbeidet sitt forslag til færre, større og mer robuste nødmeldesentraler. Justis- og beredskapsdepartementet vil ikke pålegge DSB å foreta ytterligere vurderinger knyttet til risiko- og sårbarhet, da dette anses tilstrekkelig ivarettatt i det grunnlagsarbeidet som er gjort av DSB i denne saken.

SPØRSMÅL NR. 750

Innlevert 1. februar 2013 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein

Besvart 15. februar 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Vil statsråden vurdere endringer i lovverket for å gjøre det enklere å inndra bilene til smuglere av store kvanta?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge Aftenposten og NRK Østfold mener Tollsjefen på Svinesund at altfor få smuglerbiler kreves inndratt til fordel for statskassen.

Det store flertallet av smuglernetverkene som avsløres i tollkontrollen er polske, og de er svært godt organisert. Smuglerne har ofte brukt tid og penger på å bygge om bilene, slik at de ikke skal se tunglastede ut. Det ville derfor vært ett enormt økonomisk tap for bakkemennene om smuglerne hadde blitt fratatt varebilene.

Politiet opplyser bl.a. at man nå i større grad har fått gjennomslag i tingretten for beslag av biler som

er spesialkonstruerte for smugling, men venter nå på en avgjørelse i en ankesak som kan få konsekvenser for nye saker. Dette viser med all tydelighet at lovverket burde være klarere, slik at man oftere fikk inndratt disse smuglerbilene.

Med tanke på at mange utenlandske smuglere får bøter som ikke betales, så opplever mange smuglere i dag at det er tilnærmet ingen straff for å smugle til Norge. Derfor burde det blitt enklere å inndra bilene.

Svar:

Ja, det vil jeg. Justis- og beredskapsdepartementet vil om kort tid invitere berørte instanser til et møte for å diskutere om det er behov for endringer i lovverket om inndragning av kjøretøyer, eventuelt i praktiseringen av dagens lovverk.

